

การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ปริญญาณิพนธ์

ของ

ว่าที่ร.ต.หญิง อมรรัตน์ จันทร์มณีวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

พฤษภาคม 2550

การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ว่าที่ร.ต.หญิงอมรรัตน์ จันทรมณีวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
พฤษภาคม 2550

อมรรัตน์ จันทรมณีวงศ์. (2550). การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. ปรินต์ฉบับพิมพ์ กศ.ม. (การ
วัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตนะ, ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ระวีวรรณ พันธุ์พานิช.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลได้แก่ ความ
เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน อำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และ
ความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

2. เพื่อศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงของ
โรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัด
กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียน
นาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัด
กรุงเทพมหานคร จำนวน 13 โรงเรียนแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาคุณภาพของแบบประเมิน
จำนวน 170 คน โดยวิธีการสุ่มแบบสามขั้นตอน (Three-Stage Random Sampling) และกลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลจำนวน 428 คน เป็นนักเรียนชาย 237 คนและ
นักเรียนหญิง 191 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ผลการวิจัยสรุปได้ว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่
คาดหวังกับข้อปฏิบัติ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.50 ถึง 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติ
กับเกณฑ์การให้คะแนน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00

2. ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน จากทั้ง 3 โรงเรียน มีค่าตั้งแต่ 0.89 - 0.92

3. ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินเมื่อนำไปใช้กับนักเรียนชายอยู่ระหว่าง 0.28 - 0.83
และ ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินเมื่อนำไปใช้กับนักเรียนหญิง อยู่ระหว่าง 0.23 - 0.87 ซึ่งมี
ค่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม

4. ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างอาศัยสถิติการทดสอบที (t-test) และความเชื่อมั่นของ
แบบประเมิน ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา เมื่อประเมินกับกลุ่มนักเรียนชายได้ค่า t เท่ากับ 10.61 และ
ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94 และเมื่อประเมินกับกลุ่มนักเรียนหญิงได้ค่า t เท่ากับ 16.76 และค่าความ
เชื่อมั่น เท่ากับ .85

5. ระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการ
ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 พบว่า

5.1 นักเรียนชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 7.17 และนักเรียนหญิง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.71 มีทักษะอยู่ในระดับดีมาก

5.2 นักเรียนชาย จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 22.36 และนักเรียนหญิง จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 26.70 มีทักษะอยู่ในระดับดี

5.3 นักเรียนชาย จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 43.04 และนักเรียนหญิง จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 37.17 มีทักษะอยู่ในระดับพอใช้

5.4 นักเรียนชาย จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 21.10 และนักเรียนหญิง จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 24.61 มีทักษะอยู่ในระดับยังไม่พอใช้

5.5 นักเรียนชาย จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.33 และนักเรียนหญิง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.81 มีทักษะอยู่ในระดับควรปรับปรุง

A CONSTRUCTION OF FOOTBALL SKILLS TEST FOR GRADE 6
STUDENTS IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

AMORNRAT CHANMANEEVONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Measurement
at Srinakharinwirot University

May 2007

Amornrat Chanmaneevong. (2007). *A Construction of Football Skills Test for Grade 6 students in Bangkok*. Master thesis, M.Ed. (Educational Measurement).

Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee:
Assoc. Prof. Chusri Wongrattana, Assist. Prof. Raveewan Panpanit.

The purposes of this research are :

1. To construct Football Skills Test and find out the quality of Football Skills Test on content validity, reliability of rater, item discrimination, construct validity and reliability.
2. To study basic skill levels on Football Sport of male and female students in one Pilot school and twelve Network schools under Bangkok Metropolitan Administration that used Basic Education Curriculum B.E.2544.

The sample was grade 6 male and female students of the 2005 academic year from one pilot school and twelve network schools under Bangkok Metropolitan Administration that used Basic Education Curriculum B.E.2544. 85 male and 85 female students totally 170 were selected by Three-Stage Random Sampling technique for finding out the quality of Football Skills Test and 237 male and 191 female students totally 427 were selected by Cluster Random Sampling technique for finding out basic skill levels on Football Sport.

The results of this research are as follow :

1. The content validity based on the practicality index of consistency considered between items and behavioral objectives was 0.50 – 1.00. And index of consistency between items and rubric scoring was 0.67 - 1.00.
2. The reliability of 2 raters from three schools was 0.89 – 0.97.
3. The item discrimination of the test using with male students was 0.28 – 0.83 and female students was 0.23 – 0.87.
4. The construct validity of football skills test calculated by t - test for male and female students was 10.61 and 16.76, significant at the .01 level, and reliability was .94 and .85.
5. The results of Football skill levels of the students are :
 - 5.1 17 male students (7.17 percent) and 9 female students (4.71 percent) were at very good level.
 - 5.2 53 male students (22.36 percent) and 51 female students (26.70 percent) were at good level.

5.3 102 male students (43.04 percent) and 71 female students (37.17 percent) were at fair level.

5.4 50 male students (21.10 percent) and 47 female students (24.61 percent) were at unfair level.

5.5 15 male students (6.33 percent) and 13 female students (6.81 percent) were at improvement level.

การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ปริญญาณิพนธ์

ของ

ว่าที่ร.ต.หญิง อมรรัตน์ จันทร์มณีวงศ์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปฏิญานิพนธ์
เรื่อง

การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร

ของ
ว่าที่ร.ต.หญิงอมรรัตน์ จันทร์มณีวงศ์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)
วันที่.....เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2550

คณะกรรมการควบคุมปฏิญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระวีวรรณ พันธุ์พานิช)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตนะ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระวีวรรณ พันธุ์พานิช)

.....กรรมการ
(อาจารย์ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์ระวีวรรณ พันธุ์พานิช กรรมการควบคุมปริญญาโทที่ได้ให้คำปรึกษา แนวคิด และนำช่วยปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนช่วยกระตุ้นให้กำลังใจในการทำปริญญาโทฉบับนี้เป็นอย่างดีจึงสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ และ อาจารย์ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง ที่ให้ความกรุณาเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม และให้คำปรึกษา แนวคิด คำแนะนำ ช่วยปรับปรุงข้อบกพร่องต่าง ๆ ของปริญญาโทฉบับนี้เป็นอย่างดีจึงสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชา การวัดผลและวิจัยการศึกษาทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอน ถ่ายทอดความรู้ในวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งให้ความรัก ความเมตตากรุณา ให้กำลังใจกับผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา ได้แก่ รองศาสตราจารย์ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เรือโท ไพบูลย์ อ่อนมั่ง และนายอุดมศักดิ์ นาดี และผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอล ได้แก่ อาจารย์ทองสุข สัมปหังสิต อาจารย์ประพันธ์ เปรมศรี และอาจารย์นพพร เอกศาสตร์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการให้คำแนะนำ และตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ คณะผู้บริหารและครูพลศึกษา โรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ได้กรุณาให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือ สนับสนุน และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ ขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ และทุกคนที่เคยให้การสนับสนุนทางการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา รวมทั้งทุกคนในครอบครัวที่เป็นแรงบันดาลใจให้ทำปริญญาโทฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

อมรรัตน์ จันทรมณีวงศ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา.....	10
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544	10
สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา	13
มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2	14
การวัดและประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ...	15
วิธีการวัดผลทางพลศึกษา	15
องค์ประกอบทักษะฟุตบอล	20
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ.....	27
ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติ	27
ชนิดของแบบประเมินภาคปฏิบัติ.....	29
การสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ	31
คุณลักษณะของแบบประเมินภาคปฏิบัติ	38
เทคนิคการเก็บข้อมูลในการสอบภาคปฏิบัติ.....	43
การตรวจให้คะแนนการสอบภาคปฏิบัติ	45
เกณฑ์การให้คะแนน	46
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการหาคุณภาพของแบบประเมินภาคปฏิบัติ.....	55
ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน.....	55
ความเชื่อมั่นของแบบประเมินภาคปฏิบัติ.....	56
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	57
งานวิจัยต่างประเทศ	57

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) งานวิจัยภายในประเทศ.....	58
3 วิธีดำเนินการวิจัย	60
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	60
วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ใช้ในการวิจัย	63
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	70
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	73
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	73
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	73
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
ตอนที่ 1 คุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล.....	73
ตอนที่ 2 ระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียน เครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.....	77
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	80
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	80
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	80
วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ใช้ในการวิจัย.....	80
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	81
อภิปรายผล.....	82
ข้อเสนอแนะ.....	84
บรรณานุกรม.....	86
ภาคผนวก	91
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	107

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย	60
2 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาคุณภาพของแบบ ประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	61
3 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬา ฟุตบอล.....	62
4 การวิเคราะห์ห่างานและกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	65
5 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา.....	74
6 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน	75
7 ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่นำไปใช้กับนักเรียน ชายและหญิง.....	75
8 คะแนน T ปกติในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชาย	77
9 คะแนน T ปกติในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิง	78
10 ระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชาย	79
11 ระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิง	79
12 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ	102
13 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน	103

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันสังคมไทย เห็นความสำคัญของการศึกษาสำหรับเยาวชนผู้มีอายุตั้งแต่ 6-17 ปี โดยเปิดโอกาสให้เยาวชนได้รับการฝึกฝนเล่าเรียนในระบบโรงเรียน เพื่อให้มีความรู้พื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของตนและดำรงชีวิตในสังคมต่อไปในอนาคตได้เป็นอย่างดี ดังที่ปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 8) โดยเฉพาะสาระตาม หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 ระบุว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 12) โดยมุ่งหวังว่าจะนำไปสู่การพัฒนาคนให้สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เพื่อให้เป็นเช่นนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดทำมาตรฐานแกนกลางการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานขึ้น โดยมีลักษณะเป็นมาตรฐานแกนกลางเพื่อเอื้อให้สถานศึกษาต่างๆ สามารถพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรของตนต่อไปให้สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละชุมชนหรือท้องถิ่น โดยมีเป้าหมายอยู่ที่มาตรฐานเชิงคุณภาพในทุกมิติของผู้เรียน ซึ่งจะกำหนดได้ด้วยมาตรฐานสาระการเรียนรู้ กลุ่มวิชาหลัก (8 รายวิชา) และมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละช่วงชั้น (อายุ) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 8) ทั้งนี้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเป็น 1 ใน 8 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ดังกล่าว ที่มีความสำคัญยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนโดยตรง เพราะครอบคลุมเรื่องสุขภาพที่เป็นพื้นฐานจำเป็นต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เรียนแต่ละคน โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียน 5 ด้าน คือ ด้านความรู้ (Cognitive Domain) ด้านเจตคติ (Affective Domain) ด้านทักษะ (Psychomotor or Skill Domain) ด้านสมรรถภาพร่างกาย (Physical Fitness Domain) และด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์หรือด้านสังคม (Social Domain) (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 16-17)

สำหรับพัฒนาการของพฤติกรรมทั้ง 5 ด้านของผู้เรียนเป็นผลรวมของการเปลี่ยนแปลงของบุคคลที่เกิดจากการมีประสบการณ์ตรงด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาชนิดต่างๆ ที่รวมเรียกว่ากิจกรรมพลศึกษาหรือกิจกรรมทางกาย (Physical Activity) (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2547 : 6-7) ในการจัดการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาคบถ้วนจากสาระต่างๆ คือ การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ชีวิตและครอบครัว การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล การสร้างเสริมสุขภาพและสมรรถภาพ การป้องกันโรค และความ

ปลอดภัยในชีวิต โดยควรจัดให้เหมาะสมกับระดับความสามารถความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. 2547 : 7)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล (สาระที่ 3) โดยระบุมาตรฐานในเรื่องของความเข้าใจ ทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 28) ด้วยเหตุนี้มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นต่างๆ จึงมีความแตกต่างกันไปตามศักยภาพของผู้เรียนในช่วงชั้นนั้นๆ เมื่อพิจารณามาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแล้ว พบว่าช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) เป็นช่วงชั้นที่กำหนดรายละเอียดในเรื่องของการแสดงการควบคุมตนเองเมื่อปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวในลักษณะผสมผสานได้ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ แบบเคลื่อนที่และแบบบังคับสิ่งของ จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุล รู้จักใช้ข้อมูลเพื่อเพิ่มทักษะกลไก และความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมทางกายการเล่นเกมและกีฬา (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 10) จึงเป็นช่วงชั้นที่มีการนำกีฬาเข้ามาผสมผสานการสอนเพื่อเน้นทักษะของการเคลื่อนไหวตามมาตรฐานการเรียนรู้

จากการสำรวจข้อมูลการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียนนำร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวน 1 โรงเรียน และโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 12 โรงเรียน พบว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นไปในลักษณะของกิจกรรมการออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬาให้เกื้อหนุนการดำเนินการเคลื่อนไหว การสร้างเสริมสุขภาพและสมรรถภาพของร่างกาย จากทักษะพื้นฐานของกีฬานิตยต่าง ๆ ซึ่งโรงเรียนต่าง ๆ ได้เลือกชนิดกีฬานำมาจัดการเรียนการสอนอย่างหลากหลาย แต่โดยส่วนใหญ่แล้วกีฬาฟุตบอล เป็นชนิดกีฬาที่ถูกนำมาจัดการเรียนการสอนมากที่สุด จำนวน 10 โรงเรียน เนื่องจากเป็นกีฬาสากลที่เป็นที่รู้จัก มีการจัดการเรียนการสอนในช่วงชั้นที่สูงขึ้นไป จึงเป็นการปูพื้นฐานเพื่อให้ผู้เรียนได้นำไปพัฒนาการเรียนพลศึกษาในช่วงชั้นต่อไป และยังเป็นกีฬาที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการ เคลื่อนไหวร่างกายทุกส่วน เพื่อเกิดประโยชน์ทางร่างกาย

กีฬาฟุตบอล เป็นกีฬาที่ช่วยส่งเสริมสมรรถภาพทางร่างกายให้แข็งแรง ทำให้ระบบต่างๆ ภายในร่างกายทำงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็นกีฬาที่ช่วยส่งเสริมกิจกรรมที่รวมการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติของมนุษย์เกือบทุกชนิด เช่น การวิ่ง หลบหลีก หลอกหลอ การแย่ง การรับ การส่ง การกระโดด การเตะ ตลอดจนจนการใช้เท้าให้สัมพันธ์กับสายตา ผู้เล่นจะต้องเคลื่อนไหวร่างกายตลอดเวลา รวมทั้งต้องมีไหวพริบดี มีอารมณ์มั่นคง มีสมาธิ มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ (อุทัย สงวนพงศ์. 2544 : 2)

จากประโยชน์ด้านร่างกายที่ได้รับจากกีฬาฟุตบอลข้างต้นเป็นการบ่งชี้ได้ในระดับหนึ่งว่ากีฬาดังกล่าวเป็นตัวอย่างของกีฬาที่มีทักษะการเคลื่อนไหวในลักษณะผสมผสานทั้งแบบอยู่กับที่แบบเคลื่อนที่ และแบบบังคับสิ่งของ รวมไปถึงหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุล ตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) และยังสอดคล้องกับข้อกำหนด

ด้านคุณลักษณะและคุณภาพที่พึงประสงค์ของผู้เรียนหรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ในช่วงชั้นต่างๆ โดยเฉพาะช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2546) กำหนดดังนี้

1. สามารถเคลื่อนไหวแบบอยู่กับที่ แบบเคลื่อนที่และแบบบังคับสิ่งของได้
2. สามารถควบคุมตนเองเพื่อปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวในลักษณะผสมผสาน
3. สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างประสานสัมพันธ์ในการปฏิบัติกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬา
4. แสดงท่าทางการเคลื่อนไหวในการรับแรงในการเคลื่อนไหวโดยรักษาความสมดุลของร่างกาย
5. อธิบายหลักการเคลื่อนไหวในการรับแรง การใช้แรงและความสมดุลในการเคลื่อนไหวแต่ละประเภท
6. รู้จักวิธีการแก้ไข ปรับปรุง และเลือกวิธีการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติกิจกรรมทางกายในการเล่นเกม และกีฬา
7. ยอมรับข้อเสนอแนะเพื่อนำมาเพิ่มประสิทธิภาพการเคลื่อนไหว เพื่อนำไปใช้ในการเล่นเกมและกีฬา
8. รู้จุดต้องแก้ไขในการพัฒนาสมรรถภาพทางกายของตนเอง
9. บอกวิธีการในการพัฒนาสมรรถภาพทางกายของตนเองได้ และมีสมรรถภาพทางกายในเกณฑ์น่าพึงพอใจ

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ดังที่กล่าวมานี้ ตรงกับลักษณะการประเมินผลการศึกษาในชั้นเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งกล่าวว่าภารกิจหลักของผู้สอน คือ ทำอย่างไรจึงจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่ตนเองสอน ผู้สอนจะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไร และจะประเมินโดยเครื่องมือประเมินแบบใด ด้วยวิธีใด เพื่อรู้ว่าผู้เรียนมีความรู้นั้นๆ เกิดขึ้น และสามารถนำความรู้ที่เกิดขึ้นไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น กระบวนการวัดผลประเมินผลจึงเป็นกระบวนการที่เกิดหลังจากที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้และได้สร้างความรู้และทักษะต่างๆ แล้ว หรืออาจประเมินพัฒนาการของการเรียนรู้ในระหว่างการเรียนการสอนที่ผู้เรียนกำลังสร้างความรู้ให้ตนเอง (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา. 2546 : 1)

สำหรับพลศึกษาเป็นสาระการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตและพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญาและจิตวิญญาณ ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพชีวิตโดยรวม การที่จะให้นักเรียนบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรได้ การจัดการเรียนรู้ก็ต้องมีกระบวนการและวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับสภาพชีวิตจริง ในการวัดและประเมินผลก็เช่นเดียวกัน เป้าหมายของการวัดและประเมินผลจากเดิมที่เน้นการประเมินเพื่อตัดสินผลการเรียนและใช้วิธีประเมินด้วยการใช้ข้อสอบ โดยเฉพาะข้อสอบแบบเลือกตอบเป็นส่วนใหญ่ ก็ต้องปรับเปลี่ยนเป้าหมายการประเมินและวิธีการประเมินมาเป็นการประเมินเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายและกระทำควบคู่กันไปกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา. 2546 : 9)

ด้วยเหตุนี้ การวัดและประเมินผลการเรียนทางด้านทักษะ ตามหลักสูตรที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง วิธีการวัดและประเมินจึงควรวัดความสามารถในปฏิบัติกิจกรรม และการแสดงออกของผู้เรียนภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยวัดทั้งวิธีการ (process) และผลงาน (product) ที่ผู้เรียนกระทำและแสดงออก (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545 : 163) หรืออาจกล่าวได้ว่าวิธีการประเมินผลต่างๆ ต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ และมีลักษณะการประเมินที่สะท้อนให้เห็นการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้เกิดความรู้ความสามารถและการปฏิบัติจริง (Authentic Assessment) (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา, 2546 : 10) แต่ไม่ว่าจะเลือกใช้เครื่องมือหรือวิธีการประเมินอะไรสิ่งที่สำคัญที่ควรตระหนักคือคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณภาพของภาระงานที่จะนำมาจัดกิจกรรมเพื่อการประเมินและคุณภาพของเกณฑ์การให้คะแนน ทั้งนี้เพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีความตรงในสิ่งที่ต้องการวัดและตรงตามสภาพจริงของผู้เรียน ตลอดจนมีความน่าเชื่อถือสูง

จากความสำคัญดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นกีฬาสากลที่บรรจุอยู่ในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการเรียนรู้ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยเป็นชนิดกีฬาที่โรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีการนำมาจัดการเรียนการสอนมากที่สุด รวมทั้งเป็นตัวอย่างของชนิดกีฬาที่มีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในลักษณะผสมผสานทั้งแบบอยู่กับที่ แบบเคลื่อนที่ และแบบบังคับสิ่งของ รวมไปถึงหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความ สมดุล ครบถ้วนตรงตามมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4-6) ดังนั้นการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานฟุตบอลครั้งนี้ จะช่วยนำไปสู่ขั้นตอน กระบวนการปฏิบัติ และผลผลิตของผู้เรียนที่มีคุณภาพ มีการวัดและประเมินผลที่จะทำให้ได้ผลที่ถูกต้องและน่าเชื่อถือ อีกทั้งเป็นการพัฒนาเครื่องมือและรูปแบบการสอบที่จะช่วยให้การทดสอบเป็นปรนัย และมีความเป็นมาตรฐานยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ ดังนี้

1. เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลได้แก่ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน อำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อมั่นของแบบประเมิน
2. เพื่อศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงของโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ได้แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่มีคุณภาพ สำหรับใช้ในการประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อ ครูผู้สอนพลศึกษา ช่วยให้ผู้สอนสามารถวัดและประเมินผลได้ตรงตามสภาพจริง นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนาแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาประเภทอื่น ๆ ต่อไป อีกทั้งผลจากการประเมินจะทำให้นักเรียนได้ทราบระดับทักษะในการเล่นฟุตบอลของตนเองซึ่งจะเป็นแนวทางเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการเล่นให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนนาร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวน 1 โรงเรียน และโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 12 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 1,592 คน เป็นนักเรียนชาย 798 คน นักเรียนหญิง 794 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่ใช้ศึกษาคุณภาพของแบบประเมิน เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 170 คน เป็นนักเรียนชาย 85 คน และนักเรียนหญิง 85 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบสามขั้นตอน (Three-Stage Random Sampling)
2. กลุ่มที่ใช้ศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 428 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 237 คน นักเรียนหญิง จำนวน 191 คน ในโรงเรียนเครือข่ายและโรงเรียนนาร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 13 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ที่ใช้ในการเล่นฟุตบอลได้อย่างถูกต้องใน 6 ทักษะย่อย คือ

1.1 การเตะลูกฟุตบอล หมายถึง การใช้เท้า เข่า หรือศีรษะ บังคับลูกให้ลอยอยู่ในอากาศอย่างต่อเนื่อง

1.2 การเตะลูกฟุตบอล หมายถึง การใช้ส่วนของเท้า ได้แก่ ข้างเท้าด้านใน, ข้างเท้าด้านนอกและหลังเท้าสัมผัสลูกเพื่อให้ลูกเกิดการเคลื่อนที่

1.3 การหยุดลูกฟุตบอล หมายถึง การใช้ส่วนของเท้า ได้แก่ ฝ่าเท้าและข้างเท้าด้านในบังคับลูกฟุตบอลที่เคลื่อนที่มาในลักษณะต่าง ๆ ให้อยู่กับเท้าบนพื้น

1.4 การโหม่งลูกฟุตบอล หมายถึง การเล่นลูกด้วยหน้าผาก ขณะที่ลูกลอยอยู่ในอากาศเพื่อส่งบอลไปยังตำแหน่งที่ต้องการ

1.5 การเลี้ยงลูกฟุตบอล หมายถึง การทำให้ลูกฟุตบอลเคลื่อนที่โดยใช้ส่วนของเท้าทั้งสองข้าง ได้แก่ ข้างเท้าด้านใน ข้างเท้าด้านนอกและหลังเท้าบังคับลูกไว้ในครอบครอง

1.6 การยิงประตู หมายถึง การใช้ส่วนของเท้า ได้แก่ ข้างเท้าด้านใน, ข้างเท้าด้านนอกและหลังเท้าเตะลูกให้เข้าประตู

2. แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล หมายถึง แบบบันทึกผลจากการสังเกตที่ใช้วัดทักษะพื้นฐานการเล่นกีฬาฟุตบอล ซึ่งใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคลโดยให้ผู้เรียนแสดงการปฏิบัติออกมาตามทักษะที่กำหนด เทียบจากเกณฑ์การให้คะแนน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า

3. เกณฑ์การให้คะแนน หมายถึง แนวทางที่กำหนดขึ้นเพื่อชี้บอกถึงระดับพฤติกรรมและคุณภาพกระบวนการของทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล โดยกำหนดระดับคุณภาพของเกณฑ์การให้คะแนนเป็นตัวเลข 3 ระดับ และ 5 ระดับ เพื่อให้ผู้ประเมินเกิดความเข้าใจในเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อปฏิบัติและให้ระดับคะแนนได้ตรงกัน

4. คุณภาพของแบบประเมิน หมายถึง คุณลักษณะของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล พิจารณาจากค่าต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง คุณสมบัติของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่สามารถวัดได้ตรงตามเนื้อหาที่ต้องการวัดโดยผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้พิจารณา

4.2 ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน (Reliability of Raters) หมายถึง ความสอดคล้องของการให้คะแนนโดยผู้ประเมิน 2 คน ซึ่งเป็นอาจารย์ที่มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในการสอนพลศึกษาอย่างน้อย 5 ปี คำนวณโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

4.3 อำนาจจำแนก (Item Discrimination) หมายถึง คุณสมบัติของแบบประเมินรายข้อที่สามารถจำแนกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนได้ตรงกับความสามารถที่แท้จริงของ

นักเรียน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในแต่ละข้อคำถามกับคะแนนรวมของข้อที่เหลือ (Item total Correlation)

4.4 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง คุณภาพของแบบประเมินที่สามารถวัดได้ตรงตามพฤติกรรมที่ต้องการวัด ในการวิจัยครั้งนี้ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างด้วยเทคนิคกลุ่มที่รู้จัก (Known Group Technique) ระหว่างกลุ่มนักกีฬาของโรงเรียนกับนักเรียนทั่วไป จำแนกตามเพศ โดยใช้ t-test ในการตรวจสอบ

4.5 ความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล หมายถึง ความคงที่แน่นอนของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ได้จากการวัด กล่าวคือวัดได้คงเส้นคงวาไม่ว่าจะวัดในสิ่งนั้นก็ครั้งก็ตาม ซึ่งคำนวณหาค่าโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient)

5. ผู้เชี่ยวชาญ แบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ

5.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอล หมายถึง อาจารย์ผู้สอนกีฬาฟุตบอลที่มีประสบการณ์การสอนอย่างน้อย 10 ปี จำนวน 3 ท่าน

5.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา หมายถึง ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทขึ้นไป สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ทำงานด้านการวัดผลการศึกษาอย่างน้อย 5 ปี จำนวน 3 ท่าน

6. โรงเรียนนาร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 หมายถึง โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่ได้รับการคัดเลือกจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ให้เป็นผู้เริ่มใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 โดยได้รับการช่วยเหลือทางวิชาการจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนคลองมะขามเตศ สำนักงานเขตประเวศ

7. โรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 หมายถึง โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่ได้รับการคัดเลือกจากสำนักงานการศึกษา ให้เป็นโรงเรียนที่เริ่มใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 โดยได้รับการช่วยเหลือทางวิชาการจากกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 12 โรงเรียน คือ

7.1 โรงเรียนเคหะทุ่งสองห้องวิทยา 1	สำนักงานเขตหลักสี่
7.2 โรงเรียนวัดเสมียนนารี	สำนักงานเขตจตุจักร
7.3 โรงเรียนวัดธาตุทอง	สำนักงานเขตวัฒนา
7.4 โรงเรียนวัดช่องลม	สำนักงานเขตยานนาวา
7.5 โรงเรียนวัดมงคลวราราม	สำนักงานเขตจอมทอง
7.6 โรงเรียนวัดนางนอง	สำนักงานเขตจอมทอง
7.7 โรงเรียนวัดท่าแพ	สำนักงานเขตภาษีเจริญ

7.8 โรงเรียนวัดดุสิตาราม	สำนักงานเขตบางกอกน้อย
7.9 โรงเรียนปทุมวนาราม	สำนักงานเขตปทุมวัน
7.10 โรงเรียนวัดบางโพโสมवास	สำนักงานเขตบางซื่อ
7.11 โรงเรียนวัดตะกล้า	สำนักงานเขตประเวศ
7.12 โรงเรียนวัดทองสัมฤทธิ์	สำนักงานเขตมีนบุรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้
นำเสนอตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา
 - 1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
 - 1.2 สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
 - 1.3 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2
 - 1.4 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
 - 1.5 วิธีการวัดผลทางพลศึกษา
 - 1.6 องค์ประกอบทักษะฟุตบอล
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ
 - 2.1 ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติ
 - 2.2 ชนิดของแบบประเมินภาคปฏิบัติ
 - 2.3 การสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ
 - 2.4 คุณลักษณะของแบบประเมินภาคปฏิบัติ
 - 2.5 เทคนิคการเก็บข้อมูลในการสอบภาคปฏิบัติ
 - 2.6 การตรวจให้คะแนนการสอบภาคปฏิบัติ
 - 2.7 เกณฑ์การให้คะแนน
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการหาคุณภาพของแบบประเมินภาคปฏิบัติ
 - 3.1 ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน
 - 3.2 ความเชื่อมั่นของแบบประเมินภาคปฏิบัติ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยภายในประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา

1.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก 1166/2544 ลงวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2544 ว่าด้วยเรื่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544: คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ) มีขั้นตอนโดยสรุปได้ดังนี้

ปีการศึกษา 2546 ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4

ปีการศึกษา 2547 ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5

ปีการศึกษา 2548 ให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ทุกชั้นเรียน ทั้งนี้ให้เริ่มใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในโรงเรียนนำร่องและโรงเรียนเครือข่ายที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศรายชื่อ ในชั้นเรียนที่เป็นไปตามลำดับข้างต้น ตั้งแต่ปีการศึกษา 2544 เป็นต้นไป โดยที่องค์ประกอบของหลักสูตรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

หลักการของหลักสูตร

เพื่อให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ จึงกำหนดหลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2545: 4)

1. เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน โดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ
4. เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุขและมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดจุดหมายซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ. 2545: 4)

1. เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยในตนเอง ปฏิบัติตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันพึงประสงค์
2. มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน รักการเขียน และรักการค้นคว้า
3. มีความรู้อันเป็นสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ มีทักษะและศักยภาพในการจัดการ การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี ปรับวิธีการคิดวิธีการทำงานได้เหมาะสมกับสถานการณ์
4. มีทักษะและกระบวนการ โดยเฉพาะทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ทักษะการคิด การสร้างปัญญา และทักษะในการดำเนินชีวิต
5. รักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี
6. มีประสิทธิภาพในการผลิตและการบริโภค มีค่านิยมเป็นผู้ผลิตมากกว่าเป็นผู้บริโภค
7. เข้าใจในประวัติศาสตร์ของชาติไทย ภูมิใจในความเป็นไทย เป็นพลเมืองดี ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
8. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและพัฒนาสิ่งแวดล้อม
9. รักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม

โครงสร้างของหลักสูตร

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ให้สถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องมีแนวปฏิบัติในการจัดหลักสูตรสถานศึกษา จึงได้กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้ (กรมวิชาการ, 2545: 5-8)

1. ระดับช่วงชั้น กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียนดังนี้
 - ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3
 - ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6
 - ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
 - ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6
2. สาระการเรียนรู้ กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการ การเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่ม ดังนี้
 - 2.1 ภาษาไทย
 - 2.2 คณิตศาสตร์
 - 2.3 วิทยาศาสตร์
 - 2.4 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
 - 2.5 สุขศึกษาและพลศึกษา

2.6 ศิลปะ

2.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี

2.8 ภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม เป็นพื้นฐานสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยอาจจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรก ประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียน การสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด และเป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤติของชาติ กลุ่มที่สอง ประกอบด้วย สุขศึกษา และพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนแต่ละคน สำหรับส่วนที่ตอบสนองความสามารถ ความถนัดและความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนนั้น สถานศึกษาสามารถกำหนดเพิ่มขึ้นได้ให้สอดคล้องและสนองตอบศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน

3. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจากกิจกรรมที่ได้จัดให้เรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่ม การเข้าร่วมและปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขกับกิจกรรมที่เลือกด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจอย่างแท้จริง การพัฒนาที่สำคัญ ได้แก่ การพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบทุกด้าน ทั้งร่างกาย สติปัญญา และสังคม โดยอาจเป็นแนวทางหนึ่งที่จะสนองนโยบายในการสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีคุณภาพเพื่อพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม ซึ่งสถานศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างมีเป้าหมาย มีรูปแบบและ วิธีการที่เหมาะสมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตนเสริมสร้างทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ การเรียนรู้ในเชิงพหุปัญญา และการสร้างสัมพันธภาพที่ดี ซึ่งผู้สอนทุกคนต้องทำหน้าที่แนะแนวให้คำปรึกษาด้านชีวิต การศึกษาต่อและการพัฒนาตนเองสู่โลกอาชีพและการมีงานทำ

3.2 กิจกรรมนักเรียน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองอย่างครบวงจร ตั้งแต่ศึกษา วิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติตามแผน ประเมิน และปรับปรุงการทำงาน โดยเน้นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เช่น ลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด และผู้บำเพ็ญประโยชน์ เป็นต้น

4. มาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม ที่เป็นข้อกำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมของแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งกำหนดเป็น 2 ลักษณะ คือ

4.1 มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

4.2 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบในแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6

มาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้เฉพาะมาตรฐานการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับมาตรฐานการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ตลอดจนมาตรฐานการเรียนรู้ที่เข้มข้นตามความสามารถความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ให้สถานศึกษาพัฒนาเพิ่มเติมได้

5. เวลาเรียน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนไว้ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมงโดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีเวลาเรียนประมาณปีละ 800-1,000 ชั่วโมงโดยเฉลี่ยวันละ 4-5 ชั่วโมง

1.2 สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 7) กล่าวว่า สาระ คือ กรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ที่จัดเป็นหมวดหมู่ของเนื้อหาเฉพาะด้านอย่างเป็นระบบ ซึ่งแตกต่างกันไปตามธรรมชาติของกลุ่มสาระการเรียนรู้ สาระต่าง ๆ จะมีความสัมพันธ์ระหว่างกันและควรจัดการเรียนรู้ในลักษณะบูรณาการมากกว่าจะแยกสอนทีละสาระ

สาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544: 42) กำหนดสาระการเรียนรู้พื้นฐานกลุ่มสุขศึกษาและพลศึกษา ด้านทักษะกระบวนการ ดังนี้

1. การคิดอย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์เกี่ยวกับสุขภาพบนพื้นฐานความเป็นจริง
2. การตัดสินใจและแก้ปัญหา การดำเนินชีวิต และสุขภาพ
3. การสื่อสารและการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล
4. การจัดการกับความขัดแย้ง ความเครียดและปัญหาทางอารมณ์
5. การแสวงหา การเลือก และการใช้ข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ

6. การเคลื่อนไหว การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาตามหลักวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว
7. การดูแลสุขภาพ การพัฒนาบุคลิกภาพและการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายและทางจิต
8. การเลือกเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการ
9. กลวิธีนำไปสู่การมีพฤติกรรมสุขภาพด้วยการสร้างพลังปัญญา

1.3 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545:10) ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้พลศึกษาในสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 ดังนี้

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

1. แสดงการควบคุมตนเอง เมื่อปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวในลักษณะผสมผสานได้ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ แบบเคลื่อนที่และแบบบังคับสิ่งของ
2. จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุล
3. รู้จักใช้ข้อมูลเพื่อเพิ่มทักษะกลไก และความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

1. ออกกำลังกาย เล่นเกม และกีฬาที่ตนเองชื่นชอบเป็นประจำ
2. มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬาทั้งในโรงเรียนและในชุมชน
3. ปฏิบัติกิจกรรมทางกายด้วยความตระหนักในคุณค่าที่มีต่อสุขภาพและสมรรถภาพด้วยความรับผิดชอบจนประสบความสำเร็จ
4. จำแนกกฎ กติกา และขั้นตอนการปฏิบัติในการเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬาและสามารถนำไปใช้เพื่อความปลอดภัย
5. จำแนกกลวิธีการรุก การป้องกัน และการให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมการเล่นเกมและกีฬาที่เลือกได้อย่างมีน้ำใจนักกีฬา
6. แสดงพัฒนาการของพฤติกรรมเคารพ ในความแตกต่างระหว่างบุคคล และสิทธิของผู้อื่นในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา
7. แสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเองในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและการเล่นกีฬาประเภททีม
8. รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ในการเข้าร่วมกิจกรรมสุขภาพ การออกกำลังกาย การเล่นเกม การเล่นเกมและการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน

จากหลักการและโครงสร้างของหลักสูตร ในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 2 นั้นต้องการสร้างลักษณะนิสัยให้เด็กกล้าแสดงออก ยอมรับความสามารถของผู้อื่น และมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาอย่างถูกต้อง

1.4 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 233) ได้กำหนดหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ดังนี้

1. เน้นกระบวนการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียน (Formative Evaluation) และเพื่อการตัดสินผลการเรียน (Summative Evaluation) ครอบคลุมทั้งด้าน ความรู้ ทักษะ รวมทั้งคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ หรือตามปรัชญาของวิชา โดยให้ความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และการบูรณาการความรู้ตามความเหมาะสม

2. เน้นการนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของตน และปรับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3. เน้นการประเมินด้วยวิธีการที่หลากหลาย สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนตามสภาพจริงหรือใกล้เคียงสถานการณ์ที่เป็นจริง (Authentic learning and assessment) สะท้อนความสามารถและการแสดงออกของผู้เรียน (Student performance) อย่างชัดเจน

4. เน้นการบูรณาการการประเมินผลควบคู่ไปกับการสอนและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยประเมินจากคุณภาพของงานและกระบวนการทำงานของผู้เรียน

5. เน้นการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเกณฑ์การประเมิน ส่งเสริมให้มีการประเมินตนเอง ประเมินโดยเพื่อน กลุ่มเพื่อน และประเมินโดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

การวัดและประเมินผลในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาจะเน้นการวัดและประเมินผลด้านการปฏิบัติ เพื่อดูพัฒนาการของผู้เรียนจึงต้องอาศัยแบบประเมินที่มีคุณภาพสามารถวัดและประเมินได้ตรงกับความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถตรวจสอบการให้คะแนนได้

1.5 วิธีการวัดผลทางพลศึกษา

ผาณิต บิลมาศ (2530 : 15) กล่าวว่า วิธีการวัดผลทางพลศึกษามีหลายวิธี แต่ละวิธีมีความเหมาะสมกับสถานการณ์และข้อมูลที่จะได้แตกต่างกัน ซึ่งครูพลศึกษาต้องเข้าใจว่าต้องการแก้ปัญหาอะไรหรือต้องการข้อมูลแบบไหน จึงเลือกวิธีการวัดที่เหมาะสมที่สุด ซึ่งวิธีการวัดผลทางพลศึกษา บาร์โร (ผาณิต บิลมาศ. 2530 : 15-19 ; อ้างอิงจาก Barrow. 1979 : A practical approach to measurement in physical education, P 132-137.) กล่าวว่าวิธีการวัดที่ใช้กันมาก ได้แก่

บันทึกประวัติส่วนบุคคล (anecdote record) เป็นเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรมผู้เรียนในการเรียนรู้ด้านจริยศึกษา ซึ่งสามารถใช้ได้อย่างไม่มีข้อจำกัด ซึ่งบันทึกนี้หมายถึงการเขียนรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของเด็ก โดยครูหรือผู้สังเกต โดยเขียนอย่างเป็นปรนัย (ไม่ใช่เหตุผลส่วนตัวของผู้เขียน) ซึ่งจะมีความหมายมากถ้าใช้ผู้สังเกตหลายคน ครูจะสามารถเข้าใจปัญหาของเด็กและการปรับตัวของเด็กจากการสังเกต การบันทึก จะไม่ใช้เวลามาก หากครูมีแบบบันทึกที่ดี สังเกตพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่สำคัญ เมื่อมีการสังเกตที่เที่ยงตรง และบันทึกอย่างถูกต้อง ครูจะเป็นผู้แปลผลและมีการติดตามผล ส่วนใหญ่การศึกษาลักษณะนี้จะศึกษาเป็นรายบุคคลที่มีปัญหาเป็นพิเศษ บางครั้งเรียกว่าการศึกษารายบุคคล หรือรายกรณี อัดชีวประวัติ มีการใช้เครื่องมือมากมายเพื่อจะเข้าใจนักเรียน และการแนะนำเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อจะได้รับความต้องการปัญหา และความใฝ่ฝันของเด็ก เครื่องมือที่ออกแบบให้ได้ข้อมูลเหล่านี้เรียกว่า อัดชีวประวัติ คล้ายกับบันทึกประวัติส่วนบุคคล ต่างที่นักเรียนเป็นผู้บันทึกเอง อัดชีวประวัติเป็นการเขียนเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเองและประสบการณ์บางอย่างในชีวิตในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งทำให้ครูได้ภาพเกี่ยวกับความรู้สึก ทศนคติ และการกระทำของนักเรียน เช่น ถ้าครูต้องการรู้ประสบการณ์ นาย ก. เกี่ยวกับกิจกรรมทางสมรรถภาพ และทัศนคติต่อสมรรถภาพ เครื่องมือคืออัดชีวประวัติจะเหมาะสมมากทำให้เข้าใจการกระทำต่าง ๆ รวมทั้งทัศนคติเพื่อการปรับปรุงต่อไป

แบบเลือกรายการ (check list) แบบเลือกรายการเป็นเครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลทั้งขบวนการทางพลศึกษาและผลของพลศึกษา บางครั้งเป็นการรวบรวมเทคนิคหลาย ๆ อย่างเข้าไว้ด้วยกัน เช่นการสัมภาษณ์ การสังเกต และการสำรวจ แบบง่าย ๆ คือมีรายการต่าง ๆ ในการสังเกตการณ์อยู่แล้ว แบบเลือกรายการโดยทั่วไปทำโดยการเลือกรายการของข้อกระทงที่เขียนขึ้นมาเพื่อเป็นเกณฑ์หรือเป็นลักษณะต่าง ๆ และมีช่อง (column) ตามแนวดิ่งเพื่อให้ผู้สังเกตหรือผู้เรียนทำเครื่องหมายเช่น ใช่หรือไม่ใช่ อยู่หรือไม่อยู่ หรือบางครั้งจะเขียนเป็นเหตุการณ์ต่าง ๆ และให้ดูจำนวนเหตุการณ์ แบบเลือกรายการเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ด้านเจตคติ และสามารถประยุกต์กับการเรียนด้านพลศึกษาได้ดี เช่น การประเมินความสามารถในการเล่นฟุตบอล ผู้สังเกตจะสร้างรายการต่าง ๆ ของทักษะฟุตบอล และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นตัวแทนของการเล่นฟุตบอลทั้งหมดและทำรายการเหล่านี้เป็นรูปแบบให้ผู้สังเกตตรวจว่าพฤติกรรมใดที่ผู้เล่นขาดไป

การสัมภาษณ์ (interview) การสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่มีธรรมชาติเหมือนแบบสอบถาม แต่เป็นการสอบถามแบบปากเปล่า มีจุดมุ่งหมายเหมือนกัน และข้อมูลที่ได้คล้ายกัน แต่ข้อดีคือ ได้ข้อมูลส่วนบุคคลมากกว่า ความสำเร็จในการใช้สัมภาษณ์ขึ้นกับองค์ประกอบ 2-3 ประการคือ

1. การสัมภาษณ์ต้องมีวัตถุประสงค์ที่เจาะจง
2. บรรยากาศในการสัมภาษณ์ต้องเป็นกันเอง เสมอภาค อบอุ่น และเป็นความลับ มีเวลาเพียงพอ มีการสร้างความไว้วางใจระหว่างครูและนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความเป็นอิสระที่จะแสดงความรู้สึก แสดงปัญหาและความใฝ่ฝันของตนเอง

3. การสัมภาษณ์ต้องมีโครงสร้างที่ดี มีโอกาสให้อธิบายปัญหาต่าง ๆ เพื่อให้ได้ผลตรง และเป็นประโยชน์มากที่สุด

การสำรวจ (inventory) การสำรวจจะใช้โดยมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการบันทึกเหตุการณ์ประจำวัน และอัตชีวประวัติ แต่มีข้อจำกัดว่าจะได้ข้อมูลที่เฉพาะสามารถเปิดเผยได้ การสำรวจเป็นเทคนิคที่ทำโดยใช้แบบสำรวจที่ประกอบด้วยรายการ ความสามารถต่าง ๆ หรือกิจกรรมต่าง ๆ โดยมากใช้ในการวัดทัศนคติทางสุขภาพและประเมินพฤติกรรมทางเจตคติ การออกแบบอาจเป็นการสำรวจทั่วไป หรือเฉพาะเจาะจง มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์พฤติกรรมตัวเอง วิเคราะห์ทัศนคติ หรือความรู้ทั่วไป หรือเป็นการวิเคราะห์สถานการณ์ในห้องเรียน ข้อมูลที่ได้จะได้อธิบายว่านักเรียนทำอะไร มีทัศนคติหรือสนใจอะไร ซึ่งเป็นข้อมูลบางส่วนที่ผู้เรียนสามารถเปิดเผยให้รู้เท่านั้น แต่ก็ทำให้รู้ข้อบกพร่องและความสมบูรณ์ของผู้เรียน แต่มักจะขาดความเที่ยงตรงในแง่การให้คะแนนและการวิเคราะห์

การสังเกต (observation) การสังเกตเป็นเครื่องมือที่ใช้กันอย่างกว้างขวางมานานในการประเมินผล การสังเกตทางพลศึกษาหมายถึง การกระทำโดยการเฝ้าดูพฤติกรรม การกระทำหรือสถานการณ์ของนักเรียนสำหรับจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจง ทำได้เมื่อผู้สังเกตได้รับการฝึกหัดแล้ว ครูจะต้องไม่ฝึกเพียงการสังเกต แต่ต้องฝึกการรายงานผลและการแปลความหมายอย่างถูกต้อง เพราะปัญหาที่สำคัญของการสังเกต คือมีความเป็นปรนัยน้อย และถ้าขาดความเป็นปรนัยแล้ว ข้อมูลจะใช้ไม่ได้เลย จะแก้ได้เมื่อผู้สังเกตดูเฉพาะพฤติกรรมที่เป็นปัญหาตามจุดมุ่งหมาย และมีการใช้การประเมินค่า (rating) ที่เที่ยงตรง นอกจากนั้นควรมีรายการของการสังเกตอยู่ในมือ โดยใช้แบบการเลือกตอบ (check list) หรือมาตรประเมินค่า หรือแผนภูมิ ช่วยในการสังเกต การสังเกตเป็นวิธีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในการสังเกตการเล่นกีฬา เช่น วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ฟุตบอล เทนนิส ฯลฯ

แบบสอบถาม (questionnaire) แบบสอบถามเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด เพื่อให้ได้ข้อมูลจากบุคคลเกี่ยวกับสถานภาพปัจจุบันและประสบการณ์ อย่างไรก็ตามวิธีนี้จะใช้เมื่อไม่สามารถหา ข้อมูลโดยวิธีอื่นแล้วเท่านั้น จะใช้กับการเก็บข้อมูลจากตัวอย่างมากมาย และหากสร้างข้อกระทงที่ดีก็จะได้ข้อมูลที่มีค่า แบบสอบถามที่ได้พิสูจน์แล้วจะมีค่ามากในการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ใช้เก็บข้อมูลทางด้านทัศนคติ ความสนใจ ความสัมพันธ์ของแบบสอบถามขึ้นอยู่กับการสร้างคำถามแต่ละข้อ

มาตรประเมินค่า (rating scale) มาตรประเมินค่าเป็นเทคนิคที่ดีวิธีหนึ่ง เป็นการนำ ขบวนการสังเกต โดยนำมาจัดลำดับใช้ประเมินความสามารถ ลักษณะหรือองค์ประกอบต่าง ๆ มักใช้เป็นเครื่องมือในการสังเกต มาตรประเมินค่าเป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลาเมื่อเปรียบเทียบกับเทคนิคอื่น ๆ แต่จะใช้เมื่อเทคนิคอย่างอื่นยากแก่การบริหาร ใช้มาตรประเมินค่าในการวัดเพื่อสนับสนุนการวัดแบบอื่น ๆ หรือเป็นเครื่องมือวัดเบื้องต้น วิธีวัดมาตรประเมินค่ามีลักษณะเป็นบุคคล ประเมิน (subjective) หากสร้างดีจะลดช่องว่างระหว่างการเป็นปรนัย และอัตนัยน้อยลง มาตรประเมินค่าส่วนมากใช้วัดทัศนคติ ความชอบ การมีน้ำใจนักกีฬา ความสามารถในการเล่นกีฬา

กิจกรรมต่างๆ แล้วมีการสร้างเกณฑ์ การเลือกสเกล ที่จะใช้และการแบ่งแยกองค์ประกอบที่ต้องการวัดอย่างละเอียด

สังคมมิติ (sociometry) สังคมมิติจะใช้มากในการวัดพฤติกรรม เจตคติในการทำกิจกรรมทางพลศึกษา บุคลิกภาพบุคคล สถานภาพของบุคคลในกลุ่ม ความชอบ ความเด่น ของบุคคลในกลุ่ม แสดงความสัมพันธ์ของคนในกลุ่ม การใช้สังคมมิติใช้โดยให้สมาชิกกลุ่มนี้ชี้ให้เห็นว่ารู้สึกชอบหรือไม่ชอบคนอื่น ๆ การวิเคราะห์ผลทำให้บรรลุถึงบุคคลที่กลุ่มยอมรับและปฏิเสธข้อมูลเหล่านี้ทำให้ครูสามารถช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางสังคมและการปรับตัว

แบบทดสอบที่ใช้การเขียน (written test) แต่ละคนจะถูกประเมินทุก ๆ ด้าน ในด้านการเรียนรู้ทางสติปัญญา สามารถวัดโดยสอบปากเปล่าและการสังเกตการกระทำ แต่ทั้ง 2 วิธีต้องใช้เวลามาก ดังนั้นการทดสอบโดยข้อเขียน จึงเป็นเครื่องมือที่นิยมใช้มากที่สุด ในการวัดความรู้ ความเข้าใจ ข้อสอบข้อเขียนจะแบ่งเป็น 2 แบบ คือ ปรนัยและอัตนัย ซึ่งจะเป็นข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นใช้เอง (teacher made test) หรือข้อสอบมาตรฐาน (standardized test) ก็ได้

จิรกรรม ศิริประเสริฐ (2543: 288-289) กล่าวว่า การวัดผลและการประเมินผลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอน โดยควรคำนึงถึงหลักสำคัญดังต่อไปนี้

1. กำหนดให้ชัดเจนว่าจะวัดอะไร เพื่อที่จะได้สร้างหรือเลือกใช้เครื่องมือวัดให้ได้ถูกต้องและครอบคลุมตามลักษณะที่แท้จริงของพฤติกรรมที่ต้องการจะวัด
2. เลือกเทคนิคและเครื่องมือในการวัดให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการจะวัด เช่น ใช้เทปวัดระยะทางเป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถในการกระโดดไกล หรือถ้าต้องการวัดความแข็งแรงของกล้ามเนื้อท่อนอก ใช้การลุก-นั่ง เป็นเครื่องมือวัด เป็นต้น
3. ใช้เทคนิคการวัดหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้การวัดผลสมบูรณ์ จุดมุ่งหมายของการสอนวิชาพลศึกษาก็คือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการเจริญองกามและมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ฉะนั้นการที่นักเรียนจะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหลาย ๆ ด้านแตกต่างกันนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเลือกใช้เทคนิคการวัดหลายอย่าง เช่น การทดสอบความรู้ความเข้าใจในทักษะกีฬา กลยุทธ์และกลวิธีการเล่น ประวัติและกติกากีฬา การทดสอบทักษะ สมรรถภาพทางกาย การสังเกตคุณลักษณะและพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น การเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี การมีน้ำใจนักกีฬา การแสดงออกในสภาพการณ์ต่าง ๆ ในระหว่างการเรียนและการเล่นกีฬา รวมทั้งทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ซึ่งรวมถึงการเข้าชั้นเรียน สนใจเรียน กระตือรือร้น การตรงต่อเวลา และการมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน เป็นต้น

ดังนั้น ในการวัดผลทางพลศึกษา เพื่อให้ผลของการวัดมีความสมบูรณ์ โดยที่ครูสามารถวัดพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงในตัวนักเรียนได้ครบทุกด้าน จึงจำเป็นต้องใช้เทคนิคการวัดหลาย ๆ วิธีร่วมกัน

4. ศึกษาเทคนิควิธีการวัดแต่ละวิธีให้ละเอียด โดยคำนึงถึงข้อดีและข้อเสีย เพราะแต่ละวิธีจะมีรายละเอียดแตกต่างกันออกไป เพื่อที่จะช่วยให้ผู้วัดสามารถเลือกเทคนิคการวัดได้ถูกต้องเหมาะสมและทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด

5. ทดสอบให้สม่ำเสมอ เพราะการวัดผลเป็นกระบวนการต่อเนื่อง การวัดควรจะวัดก่อนสอนเพื่อที่จะได้ทราบพื้นฐานของนักเรียน การวัดระหว่างสอนและการวัดหลังจากที่สอนเสร็จ เพื่อที่จะทราบพัฒนาการของนักเรียน

6. แปลผลการวัดให้ถูกต้อง และนำผลที่ได้ไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. เวลาที่ใช้ในการทดสอบเป็นอย่างไร ต้องใช้เวลาเท่าใด ถ้าต้องทำการทดสอบทั้งชั้นเรียน

8. แบบทดสอบที่ใช้ต้องมีความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาและความเชื่อมั่น ไม่ว่าจะทำการทดสอบนักเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจำนวนกี่ครั้งก็ตาม ก็จะได้ผลเช่นเดียวกันหากทำการทดสอบในระยะเวลาที่ใกล้เคียงกัน

9. โรงเรียนมีสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกในการทดสอบพร้อมหรือไม่ ดังนั้นครูต้องตัดสินใจเลือกแบบทดสอบที่คาดว่า โรงเรียนสามารถให้ความสะดวกในเรื่องนี้ได้

10. แบบทดสอบมีความน่าสนใจและสนุกสนานสำหรับนักเรียนมากน้อยเพียงใด

11. สถานการณ์ในการทดสอบควรเปรียบเทียบกับสถานการณ์ในการเล่น

บุญส่ง โกสะ (2547 : 107) กล่าวว่า การวัดผลและประเมินผลมีบทบาทหลายประการในวิชาพลศึกษา ที่สำคัญประการหนึ่งคือมีผลต่อกระบวนการสอน เป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของครูพลศึกษาคือการส่งเสริมให้เกิดทักษะในการเคลื่อนไหว การวัดผลการเรียนรู้ทักษะมักจะมีการวัดในแง่ของผลการทำทักษะนั้น ๆ การวัดทักษะก่อนและหลังการสอนจึงเป็นการวัดการเรียนรู้ได้อย่างตรงวัตถุประสงค์มากที่สุด การที่จะพิจารณาว่ามีการเรียนรู้มากเพียงใดครูพลศึกษาจะต้องมีการวัดผลที่สามารถจำแนกระดับความสามารถได้เป็นอย่างดี การหาหลักฐานในการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง โดยผลที่ได้จะนำไปใช้ในการประเมินหลักสูตร การสอน และผลสัมฤทธิ์ต่อไป

ผาณิต บิลมาศ (2530 :18) กล่าวว่า แบบวัดการกระทำทางร่างกาย (physical performance test) ทักษะและสมรรถภาพเป็นหัวใจสำคัญ และแกนกลางในโปรแกรมพลศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาบุคคล การเติบโตทางสังคมและทางสติปัญญา แบบวัดการกระทำทางพลศึกษาเป็นแบบแนววัดแบบปรนัยที่ใช้วัดการเคลื่อนไหวของมนุษย์ รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไก ทักษะการกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ คุณสมบัติเหล่านี้จะผสมผสานตัวแปรหลาย ๆ ตัว โดยทั่วไปการวัดการกระทำทางกลไกทุกแบบมีการพัฒนามาคล้าย ๆ กัน วิธีการสร้างคล้ายกัน ผู้สร้างทุกคนจะใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์และสถิติเพื่อปรับปรุงความเที่ยงตรงของแบบวัด มีหลักในการสร้าง คือ

1. เลือกเกณฑ์
2. เลือกข้อกระทงในแบบวัด
3. หาค่าความเชื่อมั่นและความเป็นปรนัยของข้อกระทง
4. หาค่าความเที่ยงตรงของข้อกระทงและทั้งฉบับ
5. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน
6. เขียนรายงานเกี่ยวกับแบบวัดและผลที่ได้

1.6 องค์ประกอบทักษะฟุตบอล

การเล่น การฝึก หรือการแข่งขันกีฬาฟุตบอล ผู้เล่นหรือผู้เขียนจะแสดงทักษะต่าง ๆ ออกมาให้เห็น แต่จะดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับความชำนาญของแต่ละบุคคล การแสดงทักษะก็เพื่อที่จะให้การเล่นของตนเกิดความสนุกสนาน ตื่นเต้น มีการประสานงานที่ดีกับเพื่อนร่วมทีมจนเป็นระบบ ซึ่งทักษะนั้นไม่ว่าจะเป็นการเตะ การรับ การเลี้ยง การโหม่ง การสกัด หรือการยิงประตู เป็นต้น การแสดงทักษะต่าง ๆ ดังกล่าว หากผู้เล่นได้ใช้ชั้นเชิงของทักษะที่ดีและเหนือกว่า ย่อมสามารถเอาชนะฝ่ายตรงข้ามและป้องกันการบาดเจ็บของทั้ง 2 ฝ่ายได้อีกด้วย

แกรี่ (Gary. 1973 : 9) ได้กล่าวถึงทักษะการเล่นฟุตบอลว่า “การเป็นนักฟุตบอลจะต้องเรียนรู้การเตะ การส่ง การเลี้ยง การหยุด การโหม่ง การทุ่ม การสกัด และการป้องกันประตูแต่ละทักษะดังกล่าวจะต้องพยายามหมั่นฝึกฝน เพื่อนำไปใช้ภายใต้สถานการณ์ของการแข่งขันให้เกิดสัมฤทธิ์ผล”

อุทัย สงวนพงศ์ (2533 : 12-67) ได้กล่าวถึงทักษะการเล่นฟุตบอล ไว้ดังนี้

การเตะฟุตบอล

1. การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า

การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้าให้ลูกฟุตบอลเลียดไปกับพื้นเหมาะสำหรับการยิงประตู เพราะเป็นลูกที่มีความรุนแรง รวดเร็ว ถ้าเตะถูกวิธี ผู้รักษาประตูจะรับลูกฟุตบอลได้ยากมาก ในบางโอกาสยังใช้ส่งลูกฟุตบอลในระยะไกลได้ด้วย แต่การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้านี้ ถ้าผู้เตะวางเท้าหลักและเท้าที่เตะผิดพลาดนิดเดียวลูกฟุตบอลก็จะเปลี่ยนทิศทาง ไม่ตรงตามจุดหมายได้ทันทีเหมือนกัน การเตะด้วยหลังเท้ามีวิธีเตะ ดังนี้

1.1 จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะให้ได้ระดับเดียวกับลูกฟุตบอลด้านข้าง ระยะห่างจากลูกฟุตบอลประมาณ 20-25 เซนติเมตร หรือประมาณ 1 คืบ

1.2 ปลายเท้าชี้ไปทิศทางที่ต้องการให้ลูกไป ตามองที่ลูก

1.3 เท้าที่ใช้เตะจะชี้แรงเหวี่ยงจากสะโพก ปลายเท้างุ่ม ข้อเท้าเกร็ง หัวเข่าตึง

1.4 เหยิงเท้าแค่สะโพก ลำตัวโน้มไปข้างหน้า แขนทั้งสองเหยียดไปตามจังหวะ ใช้บริเวณหลังเท้าถูกลูกฟุตบอลตรงส่วนกลางด้านหลังลูก

1.5 เมื่อเตะไปแล้วให้ปล่อยเท้าที่เตะตามลูกในลักษณะเขยิบอย่างเดิมปลายเท้าชี้ไปทางทิศทางที่ลูกเตะไป พร้อมกับเขย่งสันเท้าที่ไม่ได้เตะขึ้น ให้ลูกฟุตบอลกลิ้งไปบนพื้นตามทิศทางที่ต้องการ

2. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ลูกแป การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านในนับว่าเป็นการเตะที่ง่าย เป็นการเตะส่งที่มีความแน่นอน รวดเร็ว และแม่นยำมาก ในการแข่งขันครั้งหนึ่งๆ ผู้เล่นจะเตะข้างเท้าด้านในไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 เพราะเตะได้ในทุกโอกาส และทุกสถานการณ์ ไม่ว่าลูกนั้นจะอยู่บนพื้นดินหรือลูกลอยในอากาศ แล้วแต่ความต้องการของผู้เล่น แต่ต้องเป็นระยะสั้นๆ ใกล้เคียง เช่น การส่งผ่านหรือยิงประตู โดยเฉพาะในระยะที่ได้ผลแน่นอนและแม่นยำ ควรเป็นระยะทางไม่เกิน 20 เมตร การเตะด้วยข้างเท้าด้านใน มีวิธีการเตะดังนี้

2.1 จรดเท้าที่ไม่ได้เตะให้ได้ระดับเดียวกับลูกฟุตบอล ปลายเท้าชี้ไปยังทิศทางที่ต้องการจะให้ลูกไป ตามองที่ลูก

2.2 แปะเท้าข้างที่จะใช้เตะให้ปลายเท้าหันออกจากตัว เป็นมุมฉากกับเท้าอีกข้างหนึ่ง ย่อเข้าออกด้านนอก

2.3 เหยิงเท้าที่เตะแค่สะโพก โดยใช้แรงเหยียดจากสะโพก แขนทั้งสองเหยียดไปตามจังหวะการเหยียดเท้า ย่อเข้าของเท้าที่ไม่ได้เตะลงเล็กน้อย โนมตัวไปข้างหน้า

2.4 ก่อนเตะให้เหยียดเท้าไปข้างหลังตรงๆ ให้เท้าถูกลูกฟุตบอลบริเวณหน้าเท้าส่วนกลาง (คือส่วนว่าใต้บริเวณตาตุ่มลงไป) ใช้แรงส่งจากสะโพกเป็นจุดหมุน

2.5 เมื่อเตะลูกฟุตบอลไปแล้วให้ปล่อยเท้าที่เตะตามลูกไปยังทิศทางที่ต้องการ

3. การเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก

การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก บางคนเรียกว่า เตะลูกสะกิด เป็นการเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าด้านนี้ก็ง่าย การเตะวิธีนี้ใช้เมื่อต้องการเตะส่งโดยรวดเร็วและในระยะใกล้ บางครั้งก็ใช้เพื่อหลบหลีกหรือหลอกล่อฝ่ายตรงข้ามในขณะที่เล่นหรือเคลื่อนที่อยู่ การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกจึงมักกระทำในขณะที่เคลื่อนไหวหรือวิ่งอยู่ การเตะด้วยข้างเท้าด้านนอก มีวิธีการเตะ ดังนี้

3.1 ตาเหลือบดูผู้รับหรือทิศทางที่จะเตะไปก่อนแล้วจึงมองที่ลูกฟุตบอล

3.2 เมื่อจะเตะให้จรดเท้าที่ไม่ได้เตะอยู่ระดับเดียวกับลูกฟุตบอล ในลักษณะเอนตัวออกข้างเล็กน้อย เพื่อช่วยในการทรงตัว นำหนักตัวอยู่บนเท้าที่เป็นหลัก

3.3 ยกเท้าข้างที่ใช้เตะขึ้น งอเข่าเล็กน้อยเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก (ด้านนิ้วก้อย) โดยการเหวี่ยงจากเข่า บิดข้อเท้าที่ใช้เตะลูกฟุตบอลให้ข้อเท้าถูกลูกบริเวณส่วนกลางของลูกด้านใน ใกล้เคียง อาจจะมีปลายเท้าเล็กน้อยขณะส่งลูกฟุตบอลก็ได้

3.4 เมื่อเตะลูกฟุตบอลไปแล้วปล่อยเท้าตามไปด้วย

4. การเตะโค้งหรือเตะช้อน

การเตะด้วยหลังทำให้ลูกฟุตบอลโค้งหรืออาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เเตะลูกช้อนการเตะลูกแบบนี้ ใช้เมื่อต้องการส่งลูกระยะไกลๆ หรือการเตะเปลี่ยนทิศทาง รวมทั้งการเตะจากมุม (มุมธง) หรือต้องการเตะให้ข้ามฝ่ายตรงข้ามไปยังฝ่ายเดียวกัน เช่น การตั้งเตะของกองหลัง การโยนลูกฟุตบอลเพื่อเปลี่ยนเกมของฮอฟ หรือปีกซ้ายไปยังปีกขวา หรือจากปีกขวาไปยังปีกซ้าย การเตะลูกฟุตบอลให้โค้งมีวิธีการเตะ ดังนี้

4.1 จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะลงข้างหลัง ห่างจากลูกฟุตบอลประมาณ 1 ศอก หรือจะวางเท้าข้างลูกฟุตบอลห่างจากลูกฟุตบอลประมาณ 1 คืบ

4.2 แขนงออกตามปกติ ลำตัวเอนไปข้างหลังเล็กน้อย ข้อเท้าและเข่าตั้ง

4.3 ตามองที่ลูกฟุตบอล เมื่อเห็นว่าลูกฟุตบอลเข้ามาในระยะที่จะเตะได้ให้เหวี่ยงเท้าที่ใช้เตะไปข้างหลัง ประมาณระดับสะโพกแล้วจุ่มปลายเท้า

4.4 การเตะให้สอดเท้าได้ลูกให้มากที่สุดจนเฉียดพื้น เท้าที่เป็นหลักย่อลงเล็กน้อย เท้าที่เตะลูกฟุตบอลให้ยกเท้าเหวี่ยงสูงขึ้นเกือบเสมอตั้ว เเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าในลักษณะช้อนลูก

4.5 ปล่อยเท้าที่เตะไปตามทิศทางที่เตะลูกฟุตบอลไป

5. การเตะในอากาศหรือวอลเลย์ด้วยหลังเท้า

การเตะลูกฟุตบอลแบบนี้เป็นวิธีที่ใช้ได้ดีทั้งผู้เล่นกองหน้าและผู้เล่นกองหลัง สำหรับผู้เล่นกองหน้าเพื่อยิงประตู ส่วนผู้เล่นกองหลังใช้เตะเพื่อต้องการเตะให้พ้นเขตอันตราย การเตะลูกในอากาศหรือลูกวอลเลย์บอลนี้เป็นลูกที่เตะยากมากแต่ก็เป็นลูกที่มีความรุนแรงเด็ดขาดมีความเร็วและหนักแน่น การหัดเตะใหม่ๆ ควรฝึกลูกฟุตบอลกับหลักแล้วหัดเตะ หรือจะใช้วิธีโยนลูกฟุตบอลแล้วเตะเข้าหากำแพง หรือให้เพื่อนโยนลูกฟุตบอลแล้วเตะก็ได้

5.1 ลักษณะของลูกฟุตบอลที่ลอยมาทางด้านข้างลำตัวมีวิธีการเตะ ดังนี้

5.1.1 ขณะลูกฟุตบอลลอยมา (ใกล้จะถึง) ด้านข้างลำตัวให้หมุนตัวไปข้างหลังแล้วเตะแฉ่งลำตัวเข้าหาลูก ซึ่งขณะเตะแฉ่งลำตัวให้ปล่อยลูกฟุตบอลลอยต่ำลงประมาณระดับเอวเกือบจะถึงเข่า พร้อมทั้งยกขาเหวี่ยงแบบตัวตักเท้า โดยเอียงไปทางด้านตรงข้ามกับเท้าที่จะเตะ

5.1.2 เท้าที่ใช้เตะต้องเหวี่ยงไปข้างหน้าขนานกับพื้นไปที่ลูกฟุตบอล ถ้าต้องการให้ลูกฟุตบอลพุ่งไปในระดับต่ำหรือเรียบไปกับพื้น ก็จะต้องให้หลังเท้าถูกกึ่งกลางลูกฟุตบอลหรือค่อนข้างข้างบนเล็กน้อย

5.1.3 ถ้าต้องการให้ลูกฟุตบอลไปโด่งให้เตะลูกด้านใต้ของลูกฟุตบอลเล็กน้อย ขณะเตะต้องใช้แรงเหวี่ยงจากสะโพก เข้าและข้อเท้าตึง

5.1.4 เมื่อเตะไปแล้วให้ปล่อยเท้าไปตามทิศทางที่ลูกฟุตบอลพุ่งไป เท้าที่ยืนเป็นหลักให้ยืนด้วยปลายเท้าและเขย่งส้นเท้าเพื่อช่วยในการหมุนตัว

5.2 ลักษณะของลูกฟุตบอลที่ลอยมาตรงหน้า

การเตะลูกฟุตบอลในอากาศซึ่งลูกฟุตบอลลอยมาตรงหน้า เป็นการเตะที่ต้องการให้ลูกฟุตบอลไปในระยะไกล หรือเป็นการเตะเพื่อให้พื้นที่อันตรายของกองหลัง คือ เมื่อลูกฟุตบอลลอยมาให้ใช้หลังเท้าเตะให้ลูกลอยโด่งไปในอากาศมีวิธีการเตะ ดังนี้

5.2.1 เมื่อลูกฟุตบอลลอยมาตรงหน้า ปล่อยลูกให้ลอยต่ำลงจนกระทั่งอยู่ระดับเอวเกือบจะถึงเขา

5.2.2 ให้เหวี่ยงเท้าข้างที่จะใช้เตะไปข้างหลัง โดยการเหวี่ยงจากสะโพก งอเข่า ปลายเท้าจุ่ม แขนทั้งสองเหวี่ยงให้ได้จังหวะกับการเหวี่ยงเท้า พร้อมกับโน้มตัวไปข้างหน้า ให้หลังเท้าถูกลูกฟุตบอลตามลักษณะที่ต้องการ

5.2.3 ถ้าต้องการให้ลูกฟุตบอลลอยโด่งมากก็ให้เท้าถูกลูกฟุตบอลค่อนข้างล่างเล็กน้อย ถ้าต้องการให้ลูกฟุตบอลลอยไปตรงๆ ก็ให้เท้าถูกส่วนหลังของลูกฟุตบอล แล้วก้มตัวไปข้างหน้ามากๆ ในขณะที่เหวี่ยงเท้าไปข้างหน้า

6. การเตะลูกฟุตบอลให้โค้ง

การเตะลูกฟุตบอลให้โค้งหรืออาจเรียกว่า การเตะลูกเฉือน เป็นการเตะลูกให้หมุนโค้งเข้าหาจุดหมาย การเตะลูกฟุตบอลโค้งใช้การยิงประตู ยิงลูกฟุตบอลลูกไถ่ระยะไกล การเตะลูกฟุตบอลจากมุมธง เป็นต้น การเตะลูกฟุตบอลโค้งมีวิธีการเตะ ดังนี้

ตามองลูกฟุตบอลตลอดเวลา ลักษณะการจรดเท้า และการเหวี่ยงเท้าเคลื่อนไหวร่างกาย เช่นเดียวกับ การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้าทุกประการ แตกต่างกันตรงที่เท้าสัมผัสลูกฟุตบอล ซึ่งถ้าแบ่งลูกฟุตบอลออกเป็น 2 ส่วน หากเตะลูกฟุตบอลให้เท้าสัมผัสส่วนนอกของลูกฟุตบอล ลูกฟุตบอลจะหมุนโค้งไปทางซ้ายแต่ถ้าให้เท้าสัมผัสจากส่วนในของลูกฟุตบอล ลูกฟุตบอลก็จะหมุนและโค้งออกไปทางขวามือของผู้เตะ

การหยุดลูกฟุตบอล

การหยุดลูกฟุตบอล หมายถึง การบังคับลูกฟุตบอลที่เคลื่อนที่มาในลักษณะต่างๆ ให้อยู่กับเท้าบนพื้นดินหรือเคลื่อนไหวไปในลักษณะที่ครอบครอง หลักทั่วไปที่จะใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายช่วยในการบังคับลูกฟุตบอลนั้น ต้องอาศัยการผ่อนตาม เพื่อให้ลูกฟุตบอลอยู่ในครอบครอง ซึ่งหมายถึง เท้า ร่างกายจะต้องอยู่ในมุมของลูกฟุตบอลที่เคลื่อนที่เข้ามา แล้วบังคับให้ลูกฟุตบอลหยุดนิ่ง หรือเคลื่อนไหวไปในทิศทางที่ต้องการ

1. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า มีวิธีการหยุด ดังนี้

1.1 เมื่อลูกฟุตบอลกลิ้งมากับพื้น ให้หันหน้าเข้าหาลูกฟุตบอล พร้อมกับยกเท้าข้างที่จะหยุดขึ้น ยกปลายเท้าให้เงยขึ้น สันเท้าห่างจากพื้นขึ้นประมาณ 3 นิ้ว

1.2 ย่อตัวลงและกางแขนออก โน้มตัวไปข้างหน้า เข้าของเท้าที่จะหยุดลูกบอลเล็กน้อย เมื่อลูกกลิ้งผ่านมาจนอยู่ใต้ฝ่าเท้าประกบลูกฟุตบอลไว้กับพื้น โดยยกปลายเท้าลงเบาๆ พร้อมกับเหยียดขาลงเล็กน้อย

1.3 ถ้าลูกฟุตบอลกลิ้งมาแรงให้ผ่อนเท้าตามความแรงของลูกฟุตบอล เพื่อไม่ให้ลูกฟุตบอลกระดอนไปจากเท้า อย่าใช้วิธีกระแทบลูกฟุตบอล

2. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า มีวิธีการหยุด ดังนี้

2.1 หันหน้าเข้าหาทิศทางที่ลูกฟุตบอลลอยมา ยกเท้าขึ้นดักรับลูกฟุตบอลในจังหวะที่ลูกฟุตบอลยังลอยอยู่ที่

2.2 เมื่อลูกฟุตบอลแตะหลังเท้า ให้รีบผ่อนเท้าลงโดยเร็วตามความแรงของลูกที่มา โดยผ่อนเท้ามาทั้งท่อนตั้งแต่หัวเข่าลงมาให้ถึงเข้าหาตัว อย่าให้เป็นลักษณะเตะสวนขึ้นหรือเกร็งเท้าแข็ง เพราะจะทำให้ลูกกระดอนไปไกลจากตัว

2.3 สำหรับลูกฟุตบอลที่กลิ้งมากับพื้นและลูกฟุตบอลที่กระดอนขึ้นจากพื้น ถ้าจะหยุดลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า ให้หันหน้าเข้าหาทิศทางที่ลูกฟุตบอลกำลังพุ่งมา ยกเท้าข้างที่จะหยุดลูกขึ้นจากพื้นเล็กน้อยปลายเท้าจุ่มลงสู่พื้น

2.4 เมื่อลูกฟุตบอลแตะหลังเท้า ให้ผ่อนเท้าไปข้างหลังเล็กน้อย

3. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน สามารถแบ่งตามลักษณะการเคลื่อนที่มาของลูกฟุตบอล ซึ่งมีวิธีการหยุดลูกที่แตกต่างกันดังนี้

3.1 การหยุดลูกฟุตบอลที่กลิ้งมากับพื้นด้วยข้างเท้าด้านใน มีวิธีการหยุด ดังนี้

3.1.1 เมื่อลูกฟุตบอลกลิ้งมากับพื้นให้หันหน้าเข้าหาฟุตบอล หรือวิ่งเข้าหาลูกฟุตบอล

3.1.2 สายตามองดูลูกฟุตบอลจรดเท้าข้างที่ไม่ใช่หยุดลงพื้น ให้ปลายเท้าตรงไป ข้างหน้ายกเท้าข้างที่จะใช้หยุดขึ้นจากพื้นเล็กน้อย หันปลายเท้าออกข้างนอก

3.1.3 ขณะที่ลูกฟุตบอลเคลื่อนใกล้เข้ามาในระยะที่จะหยุดได้แล้ว ให้เหยียดเท้าข้างที่จะหยุดออกไปรับลูกฟุตบอลกระทบข้างเท้าด้านใน

3.1.4 ขณะที่ลูกฟุตบอลกระทบเท้ากลับมาข้างหลัง เพื่อผ่อนตามความแรงของลูก โดยเร็ว การปฏิบัติดังกล่าวจะทำให้ลูกฟุตบอลอยู่ในครอบครองของเท้าและไม่กระดอนออกไปห่างจากตัว

3.2 การหยุดลูกฟุตบอลที่ลอยมาในอากาศด้วยข้างเท้าด้านใน มีวิธีการหยุด ดังนี้

3.2.1 ให้หันหน้าเข้าหาลูกฟุตบอล สายตามองดูลูกฟุตบอลตลอดเวลา ต้องทรงตัวให้ดี โดยการกางแขนออก ย่อตัวลงเล็กน้อย

3.2.2 ใช้เท้าข้างที่ไม่ใช่หยุดลูกฟุตบอลเป็นเท้าหลักและรับน้ำหนักตัว ให้ลูกฟุตบอลตกทางด้านตรงข้ามกับเท้าข้างที่จะใช้หยุด

3.2.3 ยกเท้าข้างจะใช้หยุดไปรับลูกฟุตบอลที่กลิ้งมากับพื้น หรือกระดอนขึ้นจากพื้นโดยใช้ข้างเท้าด้านนอกประคองลูกฟุตบอลลงสู่พื้นเบาๆ เมื่อลูกฟุตบอลกระทบทำให้ผ่อนความแรงเล็กน้อย

4. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีวิธีการหยุด ดังนี้

4.1 ให้หันหน้าเข้าหาลูกฟุตบอล สายตามองดูลูกฟุตบอลตลอดเวลา ต้องทรงตัวให้ดี โดยการกางแขนออก ย่อตัวลงเล็กน้อย

4.2 ใช้เท้าข้างที่ไม่ใช่หยุดลูกฟุตบอลเป็นเท้าหลักและรับน้ำหนักตัว ให้ลูกฟุตบอลตกทางด้านตรงข้ามกับเท้าข้างที่จะใช้หยุด

4.3 ยกเท้าข้างจะใช้หยุดไปรับลูกฟุตบอลที่กลิ้งมากับพื้น หรือกระดอนขึ้นจากพื้นโดยใช้ข้างเท้าด้านนอกประคองลูกฟุตบอลลงพื้นเบาๆ เมื่อลูกฟุตบอลกระทบทำให้ผ่อนความแรงเล็กน้อย

5. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยหน้าอก มีวิธีการหยุดดังนี้

5.1 ให้หันหน้าเข้าหาลูกฟุตบอล สายตามองดูลูกฟุตบอลตลอดเวลา เท้าที่เป็นหลักจะยืนขนานกันหรือเท้าใดเท้าหนึ่งอยู่หน้าอีกเท้าหนึ่งได้

5.2 ให้ยกตัวขึ้นทันทีเมื่อลูกฟุตบอลกำลังลอยมาเกือบจะกระทบหน้าอก โดยเกร็งกล้ามเนื้อส่วนอกและย่อเข้า

5.3 ขณะที่ลูกฟุตบอลถูกอกให้ผ่อนตัวลง (แบบเอนหลัง) พยายามทำให้หน้าอกเป็นโพรงหรือแอ่งในการรับลูกฟุตบอล กางแขนออก งอเข้าเท้าหน้าเล็กน้อยและย่อตัวลงทันทีเมื่อลูกฟุตบอลออกแล้วปล่อยลูกฟุตบอลลงสู่พื้น หรือเตะลูกฟุตบอลต่อไปตามจังหวะและโอกาส

การเลี้ยงลูกฟุตบอล

การเลี้ยงลูกฟุตบอล หมายถึง การพาลูกฟุตบอลไปด้วยการใช้หลังเท้าทั้งสองข้างสลับกัน จะเป็นการเดินหรือวิ่งก็ตาม เราสามารถที่จะไปได้ตามที่ทิศทางที่ต้องการ ช้า เร็ว หรือหลบหลีกด้วยการใช้เท้าทั้งสองข้างบังคับลูกฟุตบอลนั่นเอง รวมทั้งการหลอกล่อ ป้องกันหรือเพื่อการพาไปยังประตู

การเลี้ยงลูกฟุตบอลหรือบังคับลูกฟุตบอลให้อยู่ในครอบครองนับว่ามีประโยชน์มากในการเล่นลูกฟุตบอล เพราะผู้ที่เล่นลูกฟุตบอลให้ได้ดีนั้นจะต้องมีความคุ้นเคยต่อลูกฟุตบอลก่อน ทั้งต้องรู้จักวิธีการบังคับลูกฟุตบอลด้วยการเลี้ยง เตะ โหม่ง เพื่อหลบหลีกฝ่ายตรงข้ามและเคลื่อนไหว

ไปตามทิศทางที่ต้องการ ทักษะดังกล่าวนี้จำเป็นต้องฝึกหัดมากจนรู้จังหวะของลูก การเตะลูกฟุตบอล ความแรง และวิถีของลูกฟุตบอล รวมทั้งความอ่อนตัว ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ตลอดจนสายตาของผู้เลี้ยงลูกฟุตบอลก็มีส่วนสำคัญมาก ซึ่งทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลต่างๆ มีดังนี้

1. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน มีวิธีการเลี้ยง ดังนี้

1.1 ตามองไปยังทิศทางที่จะพาลูกฟุตบอลไปหรือชำเลืองมองลูกฟุตบอลเล็กน้อยเป็นครั้งคราว

1.2 ใช้ข้างเท้าด้านในทั้งข้างซ้ายและข้างขวาเขี่ยลูกฟุตบอลไปข้างหน้าสลับกันซ้ายบ้างขวาบ้าง การเขี่ยลูกฟุตบอลให้เขี่ยเบาๆ เพื่อให้ลูกฟุตบอลอยู่ในครอบครองโดยใกล้ชิด

1.3 ย่อตัวลงต่ำ งอเข่าเล็กน้อย นำหนักตัวโน้มไปข้างหน้า แกว่งแขนไปตามจังหวะของเท้าและกางแขนออกเล็กน้อย เพื่อช่วยในการทรงตัว

2. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก มีวิธีการเลี้ยง ดังนี้

2.1 ตามองไปยังทิศทางที่จะพาลูกฟุตบอลไป หรือชำเลืองดูลูกฟุตบอลเป็นครั้งคราว

2.2 ใช้เท้าด้านนอกทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวา หรืออาจจะใช้ข้างเท้าด้านในและด้านนอกช่วยในบางโอกาส

2.3 เขี่ยลูกฟุตบอลไปข้างหน้าเบาๆ แล้วจึงตามลูกไป ให้นำหนักตัวโน้มไปข้างหน้า เข่าอยู่เหนือลูก ปลายเท้าบิดเข้าข้างในเล็กน้อย ในขณะที่เขี่ยลูกควรวิ่งด้วยปลายเท้าเพื่อสะดวกต่อการเขี่ยลูก

3. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า มีวิธีการเลี้ยง ดังนี้

3.1 การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า วิธีการเลี้ยงเช่นเดียวกับการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก แตกต่างกันเพียงแต่ใช้หลังเท้าข้างใดข้างหนึ่ง หรือทั้งสองข้างสลับกันเขี่ยลูกไปข้างหน้า โดยให้มุมปลายเท้า งอเข่า

3.2 ใช้ส่วนหลังเท้าตอนปลายเขี่ยลูกฟุตบอลให้กลิ้งไปข้างหน้าเบาๆ นำหนักตัวโน้มไปข้างหน้า

การโหม่ง

การโหม่ง หมายถึง การใช้ศีรษะบริเวณหน้าผากบังคับลูกฟุตบอลที่ลอยมา หรือพุ่งมาในอากาศ ให้เปลี่ยนทิศทางไปตามต้องการ นับว่าเป็นวิธีการเล่นที่ได้เปรียบกว่าการเล่นโดยใช้ส่วนอื่นๆ ของร่างกาย เมื่อลูกฟุตบอลลอยมาสูง เพราะสามารถเล่นลูกฟุตบอลได้เร็วกว่าการใช้เท้า

การโหม่งลูกฟุตบอล มีวิธีการโหม่ง ดังนี้

1. เมื่อลูกฟุตบอลลอยมาในทิศทางใดให้หันหน้าไปทิศทางนั้น สายตามองอยู่ที่ลูกฟุตบอล กางแขนออกเล็กน้อย เพื่อช่วยในการทรงตัว งอเข่าเล็กน้อย

2. ให้เท่าใดเท่าหนึ่งอยู่ข้างหน้า โดยปกติเท่าที่ถนัดจะอยู่ข้างหลัง

3. เมื่อลูกฟุตบอลพุ่งมาได้ระยะที่จะโหม่งได้ ให้เอนตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย แล้วยืดตัวขึ้นเต็มที่ สปริงข้อเท้าและเข่า เกร็งกล้ามเนื้อคอ สีมตา โล้หน้าหนักตัวไปที่ลูกฟุตบอล ให้นำหน้าผกปะทะกับลูกฟุตบอล ถ้าต้องการให้ลูกฟุตบอลไปทางไหนให้หันหน้าไปทางนั้น

จากหลักการของหลักสูตรองค์ประกอบทักษะฟุตบอลในช่วงชั้นที่ 2 ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่าการที่ควรนำมาใช้ในการสร้างแบบประเมินครั้งนี้ คือ การเตะลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอล การโหม่ง การเลี้ยงและการยิงประตู ซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อว่าทักษะเหล่านั้นเมื่อฝึกฝนให้เกิดความชำนาญจะทำให้เกิดการถ่ายทอดเชื่อมโยงจากทักษะหนึ่งไปยังอีกทักษะหนึ่งได้ ซึ่งทำให้เกิดความต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพในการเล่นฟุตบอล

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ

2.1 ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติ

นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้หลายท่าน ดังนี้

สแตนเลย์ (Stanley. 1960 : 186) ได้ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติ ไว้ว่าเป็นแบบประเมินที่ใช้ในการพิจารณาผลการกระทำในขั้นวิธีการปฏิบัติงานและผลผลิตของงาน

มาร์แชล, จอห์น คลาก และ ลอยด์, เวสเลย์ ฮอลซ์ (Marshall, John Clark ;& Loyde, Wesley Hales. 1971 : 135) ได้ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ว่าเป็นแบบประเมินที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวหรือการตอบสนองที่เป็นการกระทำของผู้ถูกสอบ โดยปกติแล้วการประเมินจะเกิดขึ้นได้ ต้องจัดการให้ผู้ถูกประเมินได้อยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริงหรือคล้ายของจริงให้มากที่สุด แต่ไม่ใช้การประเมินด้วยแบบประเมินแบบเขียนตอบ (Paper and Pencil Tests) นอกจากนี้ยังจัดรูปแบบของแบบประเมินประเภทนี้ไว้ 3 ความหมาย คือ

1. แบบประเมินภาคปฏิบัติที่เกี่ยวกับความสามารถทางสมอง ทางด้านความคิด ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะด้านภาษา การฟัง การพูด และการกระทำที่เกี่ยวข้องกับความคิด เช่น แบบประเมินของ Standford Binet Tasks แบบประเมิน Wechsler Intelligence Scale for Children แบบประเมิน Arthur Point Scale of Performance Test และ แบบประเมิน Raven's Progressive Matrices

2. แบบประเมินภาคปฏิบัติที่ประเมินความสามารถในการใช้เครื่องจักร และเครื่องมือต่าง ๆ ประกอบในการทำงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ เช่น แบบประเมินของ Benneff Hand Tool Dexterity Tests

3. แบบประเมินภาคปฏิบัติที่ได้กำหนดให้เกิดการทำงานจากสถานการณ์จำลอง

เมห์เรนส์ และ เลห์แมน (Mehrens ;& Lehman. 1984 : 206) ก็ได้ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้อย่างกว้างๆ ว่า แบบประเมินภาคปฏิบัติโดยทั่วไปจะเป็นแบบประเมิน 1 ใน 3 ของประเภทต่อไปนี้

1. แบบประเมินภายใต้สถานการณ์ที่จำลองขึ้นมา (Tests Under Simulated Conditions) เช่น การฝึกหัด(Training) ของนักบินภายในอุปกรณ์ฝึกภาคสนามสำหรับนักบิน (Link Trainer) ข้อจำกัดของวิธีดำเนินการของแบบประเมินชนิดนี้ก็คือพฤติกรรมในสถานการณ์ที่จำลองขึ้นมา บางที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบกับในสถานการณ์ที่เป็นจริง ดังนั้นผลที่ได้จากการประเมินการปฏิบัติจึงมีความถูกต้องน้อย

2. แบบประเมินตัวอย่างงาน (Work Sample Tests) เป็นแบบประเมินที่เชื่อถือได้ (Reliable) และสมเหตุสมผล (Valid) มากที่สุด เพราะว่าผู้เข้าสอบจะทำการผลิตบางสิ่งบางอย่างแท้จริง

3. แบบประเมินการจำได้ (Recognition Tests) ความหมายของแบบประเมินชนิดนี้ก็คือ เป็นแบบประเมินที่จะวัดความสามารถของผู้ที่เข้าสอบเกี่ยวกับความสามารถในการจำลักษณะเฉพาะ (Characteristics) ของผลผลิต (Products) และการปฏิบัติได้หรือไม่ หรือวัดความสามารถในการจำแยกแยะ (Identify)

สมบูรณ์ ชิตพงษ์ (2522 : 18) ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติว่าเป็นแบบประเมินที่มีจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้สอบได้ปฏิบัติ ซึ่งการประเมินแบบนี้ต้องการวัดกระบวนการ (Process) หรือดูผลงาน (Products) ในการปฏิบัติ เช่น การประเมินภาคปฏิบัติในวิชาศิลปะ งานช่างอุตสาหกรรม สุขศึกษา และพลศึกษา

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 89) ให้ความหมายไว้ว่า การวัดผลงานภาคปฏิบัติ คือความสามารถในการปฏิบัติที่ให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมตรงออกมาด้วยการกระทำโดยถือว่าการปฏิบัติเป็นความสามารถในการผสมผสานหลักการ วิธีการต่างๆ ที่ได้รับการฝึกฝนมาให้ ปรากฏออกมาเป็นทักษะของผู้เรียน

ส. วาสนา ประवालพฤกษ์ (2527 : 1) ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ว่าเป็นแบบประเมินที่มุ่งวัดทักษะในการปฏิบัติงานเช่น การเล่นกีฬา การเล่นดนตรี การปรุงอาหาร หรือการควบคุมเครื่องจักรในโรงงาน เป็นต้น การประเมินผลสัมฤทธิ์โดยการสอบปฏิบัติ ลักษณะนี้มีสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอยู่ 2 ประการ คือ วิธีการ (Procedures) และผลงาน(Products)

เชิดศักดิ์ โฆวาสินธ์ (2529 : 16) ให้ความหมายของแบบวัดภาคปฏิบัติว่าเป็นเครื่องมือที่ออกแบบเพื่อวิเคราะห์และวัดทักษะของนักเรียนในด้านการปฏิบัติ หรือการทำที่ให้เลือกปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขที่ได้ควบคุมไว้อย่างดี

เผียน ไชยศร (2529 : 37) ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติว่า เป็นเครื่องมือวัดความสามารถของบุคคลในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งโดยบุคคลนั้นได้ลงมือปฏิบัติ และการจัด

กระทำ (Manipulate) ซึ่งมีการเกี่ยวข้องกับหรือสัมพันธ์กับสิ่งที่อยู่ในลักษณะรูปธรรม (Materials or Physical Objects) โดยทางกาย หรือการรับรู้ทางประสาทสัมผัส

สูนันท์ ศลโกสุม (2532 : 65) ได้ให้ความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ว่า เป็นเครื่องมือสำหรับพิจารณาความสามารถในการทำงานได้ตามจุดหมาย หรือเป็นการประเมิน เพื่อพิจารณาประสิทธิภาพ (Efficient) หรือประสิทธิผล (Effect) ที่เกิดขึ้นจากการกระทำหรือจากสถานการณ์ที่ได้กำหนดขึ้น

จากความหมายของแบบประเมินภาคปฏิบัติที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่าแบบประเมินภาคปฏิบัติ หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนในการปฏิบัติงานตามสถานการณ์หรือสิ่งเร้าที่ผู้ประเมินกำหนด โดยพิจารณาจากกระบวนการ (Process) และ ผลงานที่เกิดขึ้น (Product) จากการปฏิบัติ

2.2 ชนิดของแบบประเมินภาคปฏิบัติ

มีนักการศึกษาชาวไทยและต่างประเทศได้จำแนกแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้หลายท่าน ดังนี้

มาร์แชล (Marshall. 1971 :139 - 141) ได้จำแนกแบบประเมินภาคปฏิบัติออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. แบบประเมินให้จำแนกแยะแยะ (Identification Test) มีจุดมุ่งหมาย คือ เพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนในการจำแนกวัตถุ (Object) หรือชุดของวัตถุ (Set of Objects) สามารถจำแนกระหว่างความถูกต้องและความไม่ถูกต้องในวิธีการ (Procedures) และวิธีปฏิบัติ (Practices) สามารถจำแนกปัจจัยสำคัญในเบื้องต้นของกระบวนการ หรือเพื่อที่จะจำแนกส่วนประกอบต่าง ๆ ของผลผลิตได้

ความแตกต่างระหว่างแบบประเมินให้จำแนกแยะแยะ และแบบประเมินทางภาษา ในบางครั้งมักจะไม่ใช่ชัดเจน เช่น ถ้าให้นักเรียนระบุชื่อหรือชื่อส่วนต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์ดีด โดยทั่วไป ก็จะเรียกว่า “แบบประเมินภาคปฏิบัติ” แต่อย่างไรก็ตามในสภาพความเป็นจริงนั้น นักเรียนที่สามารถระบุส่วนต่าง ๆ ของเครื่องพิมพ์ดีดได้ถูกต้องก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่านักเรียนมีความสามารถในการพิมพ์ การทำความสะอาดเครื่องพิมพ์ดีดหรือเปลี่ยนผ้าหมึก ดังนั้นแบบประเมินให้จำแนกแยะแยะอาจจะไม่สามารถวัดประสิทธิภาพของผลงานในขั้นสุดท้ายของบุคคลได้เพราะว่าทักษะในการปฏิบัติงาน และคุณภาพของผลงานในขั้นสุดท้าย เราต้องสามารถสังเกตและวัดได้โดยตรงแต่แบบประเมินให้จำแนกแยะแยะมักจะเกี่ยวข้องกับการท่องจำของผู้เรียน ดังนั้นการจำแนกแยะแยะงาน (Identification Task) ก็ควรจะทำให้เกิดการโต้ตอบ (Reflex) ในการผสมผสานกันของทักษะและกระบวนการทางสมอง (Mental Processes) เสมอ

2. แบบประเมินจำลองสถานการณ์ ในแบบจำลองสถานการณ์นี้เป็นกิจกรรมที่จำเป็นและเกี่ยวกับงาน ซึ่งอาจจะเป็นสถานการณ์ในชีวิตที่เคยประสบมา บางครั้งผู้เข้าสอบอาจจะมี ความ

ต้องการที่จะใช้เครื่องมือ ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อที่จะฝึกหัด (Training) ตามวัตถุประสงค์ในการประเมิน เช่น ในวิชาการขับรถเครื่องจำลองสถานการณ์ก็จะถูกนำมาใช้ในการประเมินทักษะของผู้เข้าสอบในการขับรถด้วย

โดยพื้นฐานของแบบประเมินจำลองสถานการณ์ ต้องการที่จะทำการคัดเลือกกิจกรรมที่จำเป็นและเกี่ยวข้องกับปฏิบัติกิจกรรมที่คัดเลือกมามากที่สุด มีความมุ่งหมายเพื่อการจำลอง (Duplicating) หรือ การทำเลียนแบบ (Simulating) ในกิจกรรมเหล่านี้ ดังนั้น ประสิทธิภาพของแบบประเมินจึงขึ้นอยู่กับปริมาณของการปฏิบัติจริงที่เป็นการเลียนแบบ

3. แบบประเมินตัวอย่างงาน จะเกี่ยวข้องกับตัวอย่างงานหลาย ๆ ชนิด เช่น ครูชวเลข ให้แบบประเมินตัวอย่างงาน เมื่อครูให้นักเรียนเขียนตัวอย่างตัวอักษรที่ครูบอกแล้วนับจำนวนของความผิดพลาดที่นักเรียนแต่ละคนทำการบันทึกไว้ หรือครูช่างไม้ต้องการที่จะวัดทักษะของนักเรียนของเขา ในการปฏิบัติกิจกรรมงานไม้บางชนิดครูช่างไม้ก็ต้องสามารถสร้างแบบประเมินการปฏิบัติตัวอย่างงานขึ้นมาได้

อย่างไรก็ตาม ความยุ่งยากในการจำแนกระหว่างแบบประเมินตัวอย่างงาน และแบบประเมินจำลองสถานการณ์มีข้อสังเกตอยู่ว่าแบบประเมินตัวอย่างงานจะใช้สถานการณ์ของงานที่เป็นจริงซึ่งคาดหวังว่าจะมีความสำคัญต่อนักเรียนในการฝึกหัดและเสริมสร้างประสบการณ์ให้กับนักเรียน ถ้าหากตัวอย่างงานถูกเลือกมาอย่างระมัดระวัง แบบประเมินชนิดนี้ก็จะเป็เครื่องชี้บอก (Indicator) ถึงความสามารถของนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรม

สุภรณ์ ลิ้มบริบูรณ์ (2535 : 15 - 18) ได้จำแนกแบบประเมินภาคปฏิบัติออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. แบบประเมินโดยการให้แสดงการรู้จัก (Recognition) เป็นการประเมินโดยกำหนดงานให้นักเรียนแล้วให้นักเรียนระบุ จำแนก หรือบอกวิธีการ บอกเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติงานนั้น
2. แบบประเมินในสถานการณ์จำลอง (Simulated Performance) เป็นการให้นักเรียนปฏิบัติในสถานการณ์ที่จำลองขึ้นมาให้เหมือนสถานการณ์จริงมากที่สุด
3. แบบประเมินในสถานการณ์จริง (Work Sample Test) เป็นการกำหนดงานให้ทำโดยมอบงานให้ทำหรือให้ปฏิบัติในสถานการณ์จริง ซึ่งผู้เรียนจะต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติ

วิราพร พงศ์อาจารย์ (2542 : 125 - 126) ได้แบ่งชนิดของแบบประเมินภาคปฏิบัติออกได้เป็น 4 ชนิด ได้แก่

1. แบบประเมินแบบข้อเขียน การวัดด้านการปฏิบัติแบบนี้อาจจะเริ่มด้วยการประเมินทางด้านความรู้ความคิด แต่จะแตกต่างไปจากการประเมินโดยทั่วไป เพราะการประเมินนี้จะวัดการใช้ความรู้และทักษะ คำถามส่วนใหญ่เป็นการใช้ความรู้ที่เป็นผลมาจากการเรียนที่ผ่านมา

2. แบบประเมินเชิงจำแนก เป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย เช่น ให้จำแนกเครื่องมือหรือชิ้นส่วนของเครื่องมือว่ามีอะไรบ้างและแต่ละชิ้นส่วนมีหน้าที่อะไร ถ้าเป็นการประเมินที่ซับซ้อนหรือยากขึ้นอาจจะมอบงานให้นักเรียนไปค้นคว้าเพิ่มเติม

3. แบบประเมินเชิงสร้างสถานการณ์ จะเน้นวิธีการโดยให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานในสถานการณ์ที่เหมือนจริง การปฏิบัติเชิงสร้างสถานการณ์นี้ ในบางครั้งอาจจะนำมาใช้ในการประเมินขั้นสุดท้ายของทักษะการปฏิบัติ

4. แบบประเมินการปฏิบัติงานจริง ในการประเมินการปฏิบัติซึ่งมีหลายวิธีการนั้น แบบประเมินการปฏิบัติงานจริงถือว่าเป็นระดับที่สูงที่สุด นักเรียนจะต้องแสดงตัวอย่างของงานภายใต้สถานการณ์จริง

จากชนิดของแบบประเมินภาคปฏิบัติที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยคิดว่าชนิดของแบบประเมินที่เหมาะสมสำหรับนำมาใช้ในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาครั้งนี้ คือ แบบประเมินการปฏิบัติงานจริง ซึ่งผู้วิจัยมีความเชื่อตามหลักเหตุผลและความเหมาะสมว่าแบบประเมินการปฏิบัติงานจริง สามารถทำให้ผู้เรียนทราบถึงศักยภาพและผลงานจากการปฏิบัติของตนเองได้อย่างแท้จริงและที่สำคัญ คือ ผู้สอนก็จะทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียน เพื่อที่จะนำผลการประเมินไปปรับปรุงและพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดศักยภาพตามที่ผู้สอนตั้งเป้าหมายไว้ ซึ่งการประเมินในลักษณะนี้สอดคล้องตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 คือ การจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และเน้นการประเมินตามสภาพจริง

2.3 การสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ

การสร้างและพัฒนาแบบประเมินภาคปฏิบัติ นั้น มีนักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศหลายท่านได้เสนอขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ดังนี้

ทักแมน (Tuckman.1975 : 180-185) ได้เสนอหลักการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ระบุผลงานที่ต้องการจากการปฏิบัติ (Specifying Desire Performance) ในขั้นตอนนี้ จะระบุจุดประสงค์ที่ต้องการจะปฏิบัติภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดรวมไปถึงเกณฑ์การประเมิน วัตถุประสงค์จะเป็นตัวแสดงผลผลิตปลายทางที่ต้องการ สำหรับวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติมักจะมีคำกริยาที่แสดงถึงการกระทำ เช่น การแสดง การสร้าง เพราะคำเหล่านี้เป็นคำกริยาที่ระบุให้เป็นการกระทำด้วยมือเช่น แสดงวิธีการแบ่งมุมออกเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน หรือแต่งโคลงบรรยายความรู้สึกของบุคคลต่อธรรมชาติ

2. ระบุสถานการณ์การประเมิน (Specifying the Test Situation) ในขั้นตอนนี้ ระบุสถานการณ์การประเมินนี้ จะต้องให้ผู้เรียนได้แสดงผลงานที่ต้องการ ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ผู้วัดจะต้องจัดเตรียมไว้ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ

3. ระบุเกณฑ์ในการประเมินกระบวนการและผลงาน (Specifying Process and Product Criteria) ขั้นตอนนี้เป็น การประเมินวิธีการหนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ โดยที่ผู้สังเกตไม่มีเวลาจะสังเกตได้นานๆ เพื่อประเมินพฤติกรรมดังนั้นครูต้องเตรียมระบุเกณฑ์ในการประเมิน วิธีการและ ผลงาน เพื่อจะใช้ในการประเมินไว้ล่วงหน้า

4. การเตรียมแบบตรวจสอบรายการ (Preparing the Performance Checklist) แบบ ตรวจสอบรายการนี้จะต้องมีการพัฒนารูปแบบมาก่อน โดยนำเกณฑ์ในการประเมินจาก ข้อ 3 มา เรียงลำดับก่อนหลัง แล้วจึงสังเกตการปฏิบัติงานของผู้ถูกประเมิน ถ้าผู้ถูกประเมินปฏิบัติได้ตาม เกณฑ์นั้นก็บันทึกให้คะแนน และถ้าไม่ปฏิบัติตามเกณฑ์นั้นก็ไม่นับที่คะแนน

เมห์เรนส์ และเลห์แมน (Mehrens ;& Lehman. 1984 : 208) ได้เสนอขั้นตอนในการ พัฒนาแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์งานเพื่อกำหนดความสามารถที่จะประเมิน ซึ่งแนวทางที่จะทำให้การ วิเคราะห์งานได้ดีที่สุดทางหนึ่งคือ ผู้ถูกประเมินได้เรียนรู้งานและตรวจดูงานอย่างระมัดระวังใน ขั้นตอนการฝึกหัด วิธีการนี้จะทำให้ผู้สร้างแบบประเมินเห็นภาพจนได้ว่า สภาพที่แท้จริงเป็น อย่างไร มากกว่าที่จะได้มาโดยการสังเกตงานเพียงอย่างเดียว

2. คัดเลือกงาน ทักษะ และความสามารถที่มีความสำคัญที่เกี่ยวข้องในงานที่เป็นตัวแทน ของทักษะต่างๆ เมื่อตัดสินใจว่าความสามารถใดที่จะต้องประเมิน สิ่งหนึ่งที่จะต้องกำหนดก็คือจะ ประเมินด้วยวิธีการปฏิบัติงานหรือผลการปฏิบัติงาน หรือจะประเมินทั้งสองอย่าง

3. สร้างแบบฟอร์มของการสังเกตหรือการประเมิน แบบฟอร์มนี้จะประกอบด้วยชนิดของ การสังเกต เพื่อให้ผู้สังเกตได้บันทึก ตัวอย่างเช่น คุณภาพของผลงานสำคัญใช้ไหม ความเร็วในการ ปฏิบัติสำคัญใช้ไหม เป็นต้น ทักษะหรือความสามารถก็ก็ตามที่ถือว่าสำคัญหรือเป็นไปได้ก็ควร จะ ประเมิน

4. การสร้างรูปแบบบางอย่างของแผนการสุ่ม เราเข้าใจว่าไม่มีแบบวัดใดสามารถที่จะ บรรจุทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการจะวัดลงไปได้ สำหรับแบบประเมินภาคปฏิบัติ ผู้สร้างควรจะทำ การวิเคราะห์งานเป็นพื้นฐานในการคัดเลือกลักษณะงานเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

5. สร้างรูปแบบการดำเนินการประเมิน เช่น เตรียมคำสั่ง เวลาที่ใช้ในการประเมิน วัสดุ อุปกรณ์ แนะนำวิธีการให้คะแนน และอื่น ๆ

6. ทดลองใช้ข้อคำถามในแบบประเมินก่อนจะพัฒนารูปแบบขั้นสุดท้าย

นิโลบล นิมกิงรัตน์ (2526 : 1 - 21) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ ดังนี้

1. ขั้นตอนการวิเคราะห์วัตถุประสงค์และวิเคราะห์งาน แบ่งได้ดังนี้

1.1 การวิเคราะห์วัตถุประสงค์ ในการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่ง หรือกระบวนการวิชาใดวิชาหนึ่ง ก็เพื่อจะทำให้ทราบว่าพฤติกรรมที่มุ่งจะให้เกิดขึ้นกับผู้ถูกวัดมีด้านใดบ้าง และมีพฤติกรรมอยู่ในระดับใด

1.2 การวิเคราะห์งาน เป็นขั้นตอนที่จะต้องทำการวิเคราะห์ให้ละเอียดและถูกต้องตามขั้นตอนของงานที่จะทำการวัดผล ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1.2.1 ชั้นเตรียม จะต้องสามารถแบ่งออกได้ว่า ผู้ที่จะต้องถูกประเมินในงานภาคปฏิบัติ นั้น ๆ จะต้องเตรียมอะไรบ้างหรือตรวจสอบอะไรบ้างก่อนที่จะลงมือปฏิบัติ ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับชั้นของผู้เรียนว่าจำเป็นต้องเตรียมอะไรและมีบทบาทในหน้าที่นั้น ๆ หรือไม่

1.2.2 ชั้นปฏิบัติ จะต้องบ่งบอกให้ได้ว่าลำดับชั้นในการปฏิบัติงานนั้น ๆ เริ่มต้นทำจากอะไร เรียงลำดับเป็นขั้นตอนตั้งแต่ขั้นแรกไปจนถึงขั้นสุดท้าย และบอกได้ว่าขั้นใดที่จะเป็นพฤติกรรมหลัก พฤติกรรมหลักก็คือพฤติกรรมที่ผู้ถูกประเมินทุกคนจะต้องทำได้ ถ้าทำไม่ได้จะไม่ถือว่าผ่านงานด้านการปฏิบัติงานนั้น ๆ นอกจากพฤติกรรมหลักแล้ว ยังสามารถบอกได้ว่า ชั้นใดเป็นพฤติกรรมรองและพฤติกรรมเสริม และบอกได้ว่าแต่ละชั้นมีเกณฑ์ใดที่เป็นสิ่งสังเกตการปฏิบัติงานนั้นว่าได้ผลหรือไม่ได้ผลตามกำหนด

1.2.3 ชั้นผลการปฏิบัติ จะต้องวิเคราะห์ให้ทราบว่า จะมีสิ่งใดบ้าง ที่จะเป็นตัวบ่งบอกว่าผลงานนั้นมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งอาจสังเกตจากจำนวนที่ผลิตได้ หรือสังเกตจากเวลาที่ทำ หรือจากความประณีตและคุณภาพของงานที่ทำ

1.2.4 ชั้นกิจนิสัยในการปฏิบัติงาน เป็นการวัดผลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางด้านจิตพิสัย ซึ่งขั้นนี้บางที่จะสอดแทรกอยู่ในชั้นผลการปฏิบัติหรือชั้นปฏิบัติ

1.3 การตรวจสอบความเที่ยงตรงของการวิเคราะห์งาน ถ้าเป็นการวิเคราะห์งานจากกลุ่มผู้ชำนาญในงานนั้น ๆ หรือกลุ่มครูผู้สอนในวิชาหรือเนื้อหา นั้น ๆ ประมาณ 6 - 10 คน ก็ถือว่ามีความเที่ยงตรงของการวิเคราะห์งานได้แต่ถ้าไม่แน่ใจเมื่อทำการวิเคราะห์เสร็จแล้วก็นำผลการวิเคราะห์งานนั้นส่งไปให้ผู้เชี่ยวชาญในงานนั้น ๆ พิจารณาว่าการวิเคราะห์งานถูกต้องและจำเป็นหรือไม่

1.4 หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่มุ่งจะให้เกิดกับงานในแต่ละขั้นตอน ในขั้นนี้มีวิธีการ คือ นำเอางานที่วิเคราะห์แล้วและพฤติกรรมที่มุ่งจะให้เกิดมาทำตารางความสัมพันธ์กันโดยพิจารณาแต่ละชั้นของงานว่าจะเกิดพฤติกรรมในระดับใด

2. ชั้นสร้างเครื่องมือ

เมื่อวิเคราะห์วัตถุประสงค์และวิเคราะห์งานเสร็จแล้ว และได้ทราบว่าขั้นตอนของงานแต่ละขั้นมุ่งให้เกิดพฤติกรรมถึงระดับใด แล้วก็ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

2.1 เขียนข้อรายการรายละเอียดในชั้นเตรียม ชั้นปฏิบัติ ชั้นผลการปฏิบัติ และชั้นกิจนิสัย ให้กะทัดรัดและเข้าใจตรงกันสำหรับผู้ที่จะใช้เครื่องมือนี้

2.2 เขียนหลักเกณฑ์ตัดสินในแต่ละข้อรายการ ซึ่งเกณฑ์ตัดสินจะสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับระดับของพฤติกรรมที่มุ่งให้เกิดในแต่ละขั้นตอน

2.3 กำหนดคะแนนในแต่ละข้อรายการ โดยพิจารณาจากข้อรายการว่าข้อใดเป็นพฤติกรรมหลัก น้ำหนักคะแนนก็ควรจะมากด้วย ข้อใดเป็นพฤติกรรมรองและเสริม น้ำหนักคะแนนก็จะลดลงตามลำดับด้วย

2.4 กำหนดแบบฟอร์มและเขียนลำดับคำชี้แจงการใช้เครื่องมือนั้น ๆ

3. ขั้นตอนการทดลองใช้เครื่องมือ

เมื่อสร้างเครื่องมือเสร็จ จำเป็นจะต้องมีการทดลองใช้เครื่องมือ เพื่อจะได้นำไปวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือซึ่งการทดลองอาจทำได้โดย

3.1 ให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญหลายคนทดลองใช้

3.2 ให้กลุ่มผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานนั้น ๆ ใช้

4. ขั้นวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

นำผลที่ได้จากการทดลองในขั้นที่ 3 มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือและหาเกณฑ์ปกติของเครื่องมือ

5. ขั้นนำเครื่องมือไปใช้

หลังจากได้วิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือแล้วก็สามารถนำไปใช้เพื่อวัดผลงานภาคปฏิบัติ

บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ (2526 : 49-56) ได้รวบรวมแนวทางเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติและสรุปเป็นขั้นตอนการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติได้เป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์

โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาให้เป็นหัวข้อใหญ่ จากนั้นทำการวิเคราะห์จุดประสงค์หรือพฤติกรรมที่ต้องการให้เกิดขึ้นในหัวข้อเนื้อหาวิชา ซึ่งอาจต้องใช้วิธีการวิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งจะได้พฤติกรรมย่อย แล้วจะได้พฤติกรรมหลักที่ต้องการวัด

ขั้นที่ 2 การแปลงจุดประสงค์หลักให้เฉพาะเจาะจง

เมื่อได้พฤติกรรมย่อย แล้วนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเป็นจุดประสงค์ที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง ก็จะทำการกำหนดเนื้อหาวิชาในรูปของจุดประสงค์มีความชัดเจน

ขั้นที่ 3 การเขียนข้อรายการ

การเขียนข้อรายการตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม จำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์เฉพาะตน จึงจะได้ข้อรายการที่สอดคล้องกับสิ่งที่วัด

ขั้นที่ 4 การตรวจทานข้อรายการ

เป็นการสำรวจตรวจข้อปฏิบัติเป็นรายชื่อว่ามีความถูกต้องตามหลักวิชาและพฤติกรรมที่ต้องการทดสอบและสำรวจว่าภาษาที่ใช้มีความชัดเจน รัดกุม ถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ ถ้าพบว่ามีข้อบกพร่อง ก็แก้ไข ปรับปรุง

ขั้นที่ 5 การวิเคราะห์แบบประเมิน

เป็นการประเมินคุณภาพแบบประเมินด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หมายถึงว่าแบบประเมินในแต่ละรายการมีความสอดคล้องเหมาะสมกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่ต้องการวัด ส่วนความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างเป็นการตรวจสอบว่า แบบประเมินสามารถจำแนกการปฏิบัติได้หรือไม่

ขั้นที่ 6 การคัดเลือกข้อรายการ

การคัดเลือกจะอาศัยเกณฑ์คุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยจะต้องมีค่า ตั้งแต่ 50 – 100 %

เขียน ไชยศร (2529 : 46 - 53) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ดังนี้

1. ระบุสาระสำคัญที่เป็นหลักวิชา และทักษะหลักในการทำงาน
2. กำหนดขั้นตอนหรือองค์ประกอบของการปฏิบัติงานที่จะวัด
3. ระบุรายการและกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนหรือองค์ประกอบ
4. ศึกษาและกำหนดตัวแปรที่ส่งผลให้การปฏิบัติงานนั้นมีผลต่องานที่ได้รับ
5. ระบุรายการและการปฏิบัติที่ใช้แต่ละองค์ประกอบ
6. เขียนข้อรายการ
7. กำหนดเกณฑ์ในการตัดสิน
8. การให้น้ำหนัก
9. กำหนดน้ำหนักของแต่ละข้อรายการ (Item) ของแต่ละขั้นตอนที่จำแนกเป็นรายละเอียด

ในการปฏิบัติได้

10. การจัดรูปแบบเครื่องมือ จัดรวบรวมข้อรายการต่าง ๆ ในแต่ละขั้นตอนเกณฑ์และน้ำหนักหรือคะแนน เข้าเป็นหมวดหมู่เรียงตามลำดับขั้นตอนที่ควรเป็นและสะดวกในการใช้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 260 - 261) ได้กล่าวถึงการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติว่าข้อปฏิบัติต้องมีความชัดเจน ให้ผู้เข้ารับการประเมินเข้าใจถึงสิ่งที่ต้องการให้ปฏิบัติให้ถูกต้อง รวมทั้งระบุเกณฑ์การประเมินผลและการแปลความหมายออกมาเป็นคะแนนไว้ด้วย โดยมีแนวทางในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ที่จะทำการวัด
2. ระบุกิจกรรมจากจุดประสงค์ในข้อ 1 เพื่อให้ผู้เข้ารับการประเมินทราบว่าจะงานนั้นมีลักษณะอย่างไร
3. กำหนดขอบเขตของงานและหน้าที่ในการปฏิบัติ
4. กำหนดแบบประเมินและการแปลความหมายของผลการประเมินออกมาเป็น

คะแนน

เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ (2531 : 24 - 43) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ดังนี้

1. เลือกวิธีการต่าง ๆ ที่จะนำมาสร้างเป็นสถานการณ์หรืองานที่จะใช้ในการสร้าง
2. วิเคราะห์ปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เลือกไว้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเครื่องมือ วัสดุและขั้นตอนในการทำงาน
3. เลือกหรือกำหนดประเภทของงานที่สอดคล้องเหมาะสมกับปฏิบัติการ
4. จัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการทำงาน

5. กำหนดจุดมุ่งหมาย และสิ่งที่ต้องการวัดในตัวแบบประเมิน
6. เน้นจุดสำคัญเฉพาะที่ต้องการประเมินโดยคำนึงถึงความสำคัญและความสัมพันธ์ร่วมระหว่างงานในแบบประเมิน ความเป็นปรนัย ความเชื่อมั่น และอำนาจจำแนกของงาน
7. สร้างแบบตรวจสอบรายการ นำข้อสอบที่ได้จากขั้นตอนที่ 6 มารวมเป็นแบบประเมินภาคปฏิบัติ โดยการสร้างแบบตรวจรายการประกอบในการใช้แบบประเมิน
8. เตรียมคำชี้แจงสำหรับผู้ดำเนินการสอบด้วยคำอธิบายที่ชัดเจน
9. เลือกและสร้างเครื่องมือช่วยในการสอบ
10. ทดลองและปรับปรุงแบบประเมินโดยอาศัยข้อวิจารณ์จากคนอื่นที่เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ หรือสอนในระดับนั้น

อุทุมพร จามรมาน (2532 : 91 - 97) เสนอขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติไว้ 9 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขอบเขต

ผู้สร้างต้องตอบคำถามให้ได้ว่า จะสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติในเรื่องอะไรต้องวัดกระบวนการ (Process) หรือผล (Product) ผู้เรียนคือใคร มีลักษณะอย่างไร กระบวนการวัดจะทำอย่างไร มีกี่ชนิด แต่ละชนิดจะให้นำหนักเท่าไร เวลาในการใช้มีมากน้อยเพียงใด

ขั้นที่ 2 จุดมุ่งหมายในการวัด

จุดมุ่งหมายในการวัดภาคปฏิบัตินี้ ต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน และต้องระบุให้ชัดเจนพอที่จะวัดได้

ขั้นที่ 3 เนื้อหา

เนื้อหาของวิชาที่จะวัดนั้นต้องระบุให้ชัดเจนเป็นหมวด หน่วย เรื่องอย่างเป็นลำดับ และสอดคล้องกันจากใหญ่ลงมาเล็ก จากกว้างลงมาแคบ ให้ครบถ้วนสมบูรณ์และถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ตารางโครงสร้าง

การทำตารางโครงสร้าง คือ ทำตาราง 2 มิติ ด้านหนึ่งคือเนื้อหา อีกด้านหนึ่งคือจุดมุ่งหมายในการวัดแล้วใส่น้ำหนักเป็นร้อยละลงในตารางให้สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและแผนการสอนของผู้สอน

ขั้นที่ 5 ประเภทข้อความ แบบวัด คะแนน จำนวนข้อ

ผู้สร้างตัดสินใจว่าจะมีเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติกี่ชนิด แต่ละชนิดใช้การวัดแบบใด เช่น ให้ผู้ตอบตอบเอง การสัมภาษณ์ หรือสังเกตพฤติกรรม เครื่องมือแต่ละชนิดเป็นคะแนนเท่าไร และข้อความแต่ละข้อ คิดเป็นคะแนนเท่าไร จึงจะสอดคล้องกับน้ำหนักที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

ขั้นที่ 6 เขียนข้อความ

เมื่อระบุจำนวนข้อตลอดจนระบุได้ว่าข้อความใดวัดเนื้อหาใด ในจุดมุ่งหมายใด มีรูปแบบเป็นอย่างไรแล้ว ผู้สร้างจึงเขียนข้อความตามเงื่อนไขดังกล่าวจนครบตามจำนวนข้อที่วางแผนไว้และตรวจสอบภาษาที่เขียนในแต่ละข้อว่าเป็นภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษามีคำศัพท์ที่เข้าใจไม่ตรงกันหรือไม่ จัดพิมพ์เป็นแบบประเมินภาคปฏิบัติ

ขั้นที่ 7 การวิเคราะห์ผล

เมื่อสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติได้แล้วผู้สร้างควรทิ้งไว้ประมาณ 1-2 สัปดาห์แล้วย้อนกลับมาทดลองทำด้วยตัวเองว่าตนใช้เวลานานเท่าไรมีปัญหาในเรื่องใดบ้างแก้ไขจุดอ่อนตลอดจนกำหนดเวลาในการใช้เครื่องมือ นำเครื่องมือไปใช้กับผู้เรียน ตรวจสอบให้คะแนนรายคน รายข้อ และคะแนนรวม แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล

ขั้นที่ 8 การปรับปรุงรายข้อ

ผลการวิเคราะห์รายข้อนำไปสู่การตัดข้อความบางข้อทิ้ง แล้วสร้างใหม่หรือปรับปรุงข้อความที่ไม่สอดคล้องกับเกณฑ์การเลือกข้อความทุกเกณฑ์ การปรับปรุง ได้แก่ การแก้ไขข้อความ เช่น เพิ่มคำบางคำหรือขยายความบางอย่างให้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น เป็นต้น การเขียนข้อความใหม่ เป็นการพิจารณาเนื้อหาและจุดมุ่งหมายเดิมแต่เขียนใหม่ ใช้ตัวอย่างใหม่หรือวลีใหม่

ขั้นที่ 9 การพัฒนาเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติ

เมื่อแก้ไขข้อความแล้ว ตรวจสอบน้ำหนักกับตารางโครงสร้าง พิมพ์ข้อความจัดทำเป็นฉบับใช้กับกลุ่มใหม่ รวบรวมข้อมูลตรวจสอบให้คะแนนรายคน รายข้อ และคะแนนรวม แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล

พวงแก้ว ปุณยกนก และ สุวิมล ว่องวานิช (2534 : 24) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ ไว้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ

1. การวิเคราะห์งาน (Job Analysis) เป็นการวิเคราะห์กิจกรรมที่ต้องดำเนินการในการทำงาน เพื่อระบุพฤติกรรมที่บ่งชี้ความสามารถทางการปฏิบัติที่มุ่งวัด
2. การกำหนดตัวบ่งชี้พฤติกรรมที่จะวัด (Indicator) คือ การตั้งเกณฑ์การประเมินให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
3. ระบุสภาพการณ์ที่ใช้ในการประเมินให้ชัดเจน
4. เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวัด
5. เตรียมคำสั่งหรือคำชี้แจงเพื่อใช้ในการบริหารแบบประเมิน

สุภรณ์ ลิ้มบริบูรณ์ (2535 :15 - 17) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ คือ จุดประสงค์ที่ระบุว่าต้องการให้นักเรียนทำอะไรได้ เพื่อประเมินว่านักเรียนมีพฤติกรรมตามที่กำหนดหรือไม่
2. กำหนดลักษณะของการประเมิน
3. กำหนดพฤติกรรมจากการพิจารณาในข้อ 2 นำมากำหนดพฤติกรรมที่จะวัด
4. สร้างเครื่องมือ รวบรวมรายการหรือพฤติกรรมที่กำหนดไว้ในข้อ 3 มาสร้างเครื่องมือ
5. กำหนดเกณฑ์การประเมิน คือ การกำหนดว่าผู้เรียนจะต้องทำได้แค่ไหน

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติของนักการศึกษาหลายท่าน ส่วนใหญ่จะมีการกำหนดขั้นตอนในการสร้างคล้ายกัน ซึ่งขั้นตอนต่าง ๆ นี้ มีความสำคัญ

อย่างยิ่งต่อการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติครั้งนี้ โดยพิจารณาจากความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัตินั้นควรเริ่มจากการวิเคราะห์งานเพื่อที่จะให้รู้ว่าขอบเขตของงานนั้นมากน้อยเพียงใดมีการเตรียมการขั้นตอนอย่างไร รวมไปถึงการตรวจสอบการวิเคราะห์งานโดยผู้เชี่ยวชาญว่ามีความเที่ยงตรงเพียงใด จากนั้นจึงลงมือสร้างเครื่องมือ เริ่มจากการเขียนข้อปฏิบัติ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน กำหนดระดับ น้ำหนักคะแนน และสร้างแบบประเมินหรือฟอร์มในการสังเกตหรือให้คะแนน และทดลองนำเครื่องมือไปทดลองใช้ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือว่าอยู่ในระดับใด มีความเหมาะสมหรือไม่ในการที่จะนำเครื่องมือไปใช้ต่อไป

2.4 คุณลักษณะของแบบประเมินภาคปฏิบัติ

เครื่องมือที่ดีนั้นจะต้องประกอบด้วยคุณลักษณะที่ดี ทักแมน (Tuckman. 1975 : 180 - 185) กล่าวว่าแบบประเมินภาคปฏิบัติ ควรมีคุณลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง ความเป็นปรนัย สำหรับคุณลักษณะแต่ละด้านของแบบประเมินภาคปฏิบัติพอจะสรุปได้ ดังนี้

1. ค่าความยาก (Item Difficulty) ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการวัดและลักษณะผู้สอบ ถ้าผู้สอบได้รับการฝึกมาดีควรมีค่าสูง ในกรณีนี้อาจใช้ค่าความยากตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป แต่ถ้าเป็นการวัดขั้นต่ำหรือผู้สอบไม่ได้รับการฝึกที่ดีนั้น ค่าความยากควรลดลง ซึ่งล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2539 : 184) แนะนำให้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80

2. ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) เป็นประสิทธิภาพของข้อสอบที่จำแนกกลุ่มผู้สอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง - กลุ่มอ่อน, กลุ่มรอบรู้ - กลุ่มไม่รอบรู้, กลุ่มเจตคติดี - กลุ่มเจตคติไม่ดี การพิจารณาตัวเลขและเครื่องหมายของค่าอำนาจจำแนกมีดังนี้ (ล้วน สายยศ; อังคณา สายยศ. 2539 : 185)

2.1 ถ้าค่าเป็นศูนย์ หมายความว่า คนเก่งและคนไม่เก่งตอบข้อสอบนั้นได้เท่ากัน ข้อสอบนั้นจึงไม่มีอำนาจจำแนก

2.2 ถ้าเครื่องหมายเป็นลบ หมายความว่า คนไม่เก่งตอบถูกมากกว่าคนเก่ง ข้อสอบนั้นไม่ควรใช้วัดผลการศึกษา ซึ่งอาจเป็นเพราะคำเฉลยผิดหรือการสอนผิด

2.3 ถ้าเครื่องหมายเป็นบวก หมายความว่า คนเก่งตอบถูกมากกว่าคนอ่อนซึ่งเป็นลักษณะของข้อสอบที่เราต้องการ เมื่อตัวเลขยิ่งมากเท่าใดยิ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีอำนาจจำแนกสูง ยิ่งเป็นข้อสอบที่ดี อาจจำแนกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

- ค่าระหว่าง 0.00 ถึง 0.19 ควรปรับปรุง
- ค่าระหว่าง 0.20 ถึง 0.29 มีอำนาจจำแนกปานกลาง
- ค่าระหว่าง 0.30 ถึง 0.39 มีอำนาจจำแนกดี
- ค่าระหว่าง 0.40 ขึ้นไป ถือว่ามีอำนาจจำแนกดีมาก

ข้อสอบที่ควรเลือกไว้ใช้ทดสอบคือข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.20 ขึ้นไป

3. ความเชื่อมั่น (Reliability) ความเชื่อมั่นของแบบประเมินเป็นดัชนีชี้ให้เห็นความเชื่อถือได้ของแบบประเมินว่าใกล้เคียงกับความสามารถจริงของผู้ถูกประเมินหรือไม่ ถ้าผู้ประเมินสอบซ้ำในแบบประเมินเดิม จะได้คะแนนเท่ากันหรือใกล้เคียงกับที่ได้ในครั้งก่อนหรือไม่ ถ้าค่าความเชื่อมั่นสูง หมายความว่า คะแนนที่ได้จากแบบประเมินมีความใกล้เคียงกับความสามารถจริงของผู้ถูกประเมิน ในทางปฏิบัติความเชื่อมั่นของแบบประเมินจะขึ้นอยู่กับสิ่งเหล่านี้ (ส.วาสนา ประवालพฤษ์. 2533 : 28 - 31)

- ความคงเส้นคงวาของการปฏิบัติของผู้ถูกประเมิน
- ความคงเส้นคงวาของการให้คะแนน
- ความแปรผัน (ความแตกต่าง) ในการประเมิน
- การเลือกกลุ่มตัวอย่างของข้อประเมิน

ความคงเส้นคงวาของการปฏิบัติของผู้ถูกประเมิน และการให้คะแนนสามารถตรวจสอบได้ด้วยวิธีการทางสถิติ ส่วนความแปรผันในการประเมินและการเลือกกลุ่มตัวอย่างของข้อประเมินนั้น ควบคุมได้ด้วยมาตรฐานของการดำเนินการประเมิน ดังนี้

3.1 ความแปรผันในการประเมิน ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการสอบได้พร้อมกันหมดในเวลาเดียวกัน ผู้ดำเนินการประเมินจะต้องปฏิบัติตามวิธีการดำเนินการประเมินอย่างเคร่งครัดทุกขั้นตอนไม่มีการอธิบายเพิ่มเติมมากกว่าที่กำหนดไว้และสภาวะขณะดำเนินการประเมิน อาจมีผลต่อการปฏิบัติของผู้ถูกประเมินที่ต่างกันได้ เช่น อุณหภูมิ เสียง แสง เป็นต้น จึงต้องมีการควบคุมด้วยเช่นกัน

3.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างข้อประเมิน ได้แก่ การดำเนินการประเมินที่มีงานให้ผู้ถูกประเมินปฏิบัติแตกต่างกัน เพื่อไม่ให้เกิดการรู้ข้อประเมินก่อนเข้าประเมิน เช่น การอ่านเสียงที่มีข้อความให้อ่านแตกต่างกัน การสอบร้องเพลงที่ต่างกันได้ ผู้กำหนดงานจึงต้องพิจารณาว่างานที่กำหนดให้มีความเท่าเทียมกันในการวัดการปฏิบัติของผู้เรียน

3.3 ความคงเส้นคงวาของการให้คะแนนและการปฏิบัติ ความเชื่อมั่นในการปฏิบัติจะประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ความคงที่ของการปฏิบัติของผู้ถูกประเมินและความคงที่ของการตัดสินใจของผู้ประเมิน (ความคงที่ของการให้คะแนน)

ความเชื่อมั่นของผู้ประเมินสามารถหาโดยการให้ผู้ประเมินหลาย ๆ คน ประเมินงานชิ้นเดียวกัน แล้วพิจารณาคูสหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation) ระหว่างแต่ละคู่ของผู้ประเมิน ถ้าสูงแสดงว่าน่าไปใช้ได้ แต่หากผู้ประเมินคนใดประเมินไม่สอดคล้องกับคนอื่น ค่าสหสัมพันธ์จะต่ำ ต้องปรับปรุง ดังนี้

3.3.1 ถ้าผู้ประเมินไม่มีคุณสมบัติ ต้องคัดเลือกใหม่

3.3.2 กรณีที่ผู้ประเมินมีความเหมาะสม แต่วิธีการประเมินไม่ตรงกัน เช่น ไม่เข้าใจคุณสมบัติที่ตัดสิน ไม่เข้าใจความหมายของมาตราวัด จึงต้องเขียนคู่มือการตัดสินอย่างชัดเจนในแต่ละด้าน

ความเชื่อมั่นของการปฏิบัติ จะกระทำเมื่อความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความเชื่อมั่นสูงแล้ว โดยจะให้ผู้ปฏิบัติปฏิบัติซ้ำหลาย ๆ ครั้ง แล้วประเมินด้วยผู้ประเมินคนเดียว คราวนี้ความเชื่อมั่นจะขึ้นอยู่กับเครื่องมือหรือตัวผู้ปฏิบัติเองถ้าความเชื่อมั่นสูงจึงนำแบบประเมินนั้นไปใช้ได้ แต่ถ้าความเชื่อมั่นต่ำจะมีสาเหตุมาจากความเชื่อมั่นของเครื่องมือต่ำหรือผู้ปฏิบัติฝึกฝนมาไม่ดีพอ

โดยทั่วไปแล้วแบบประเมินจะแบ่งตามลักษณะการตอบได้ 2 แบบ คือ

- แบบให้เลือกตอบจากที่กำหนดให้ คือ มีคำตอบให้เลือก อาจเป็นการจับคู่ ถูก - ผิด หรือ แบบประเมินหลายตัวเลือก แบบประเมินนี้จะมีค่าความเชื่อมั่นสูงกว่าแบบที่ 2 การหาความเชื่อมั่นนี้จะใช้วิธีใดก็ได้

- แบบให้เขียนตอบเอง ผู้ถูกประเมินต้องเขียนตอบตามความคิดของตน เช่น แบบความเรียง เติมคำ เติมข้อความ การประเมินแบบนี้จะมีความเชื่อมั่นต่ำ มีความคลาดเคลื่อนของคะแนนมากกว่า เนื่องจากตัวข้อประเมิน วิธีการให้คะแนน ผู้ตอบ และผู้ตรวจไม่มีมาตรฐาน การประเมินซ้ำมีปัญหาเรื่องการจำข้อประเมินได้ แบบประเมินภาคปฏิบัติจะมีคุณลักษณะเหมือนกับแบบวัดประเภทนี้ การหาค่าความเชื่อมั่นจึงมีวิธีการแตกต่างจากแบบประเมินเลือกตอบ ดังนี้

- ความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนนแบบคนเดียวครั้งเดียว หาได้โดยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา

- ความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนนแบบคนเดียวหลายครั้ง อาจหาได้โดยสูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในกรณีที่เป็นคะแนนหรือสหสัมพันธ์แบบอันดับที่ของสเปียร์แมนในกรณีที่เป็นอันดับที่

- ความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนน 2 คน หาได้โดยสูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในกรณีที่เป็นคะแนน หรือสหสัมพันธ์แบบอันดับที่ของสเปียร์แมนในกรณีที่เป็นอันดับที่

- ความเชื่อมั่นของผู้ให้คะแนนมากกว่า 2 คน หาได้โดยแปลงข้อมูลให้เป็นอันดับที่ แล้วใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบอันดับที่ของสเปียร์แมนในผู้ประเมินแต่ละคู่ แล้วใช้สูตรค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นของกิลฟอร์ด เป็นต้น

4. ความเที่ยงตรง (Validity) ความเที่ยงตรงของแบบประเมินเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งที่ใช้เป็นตัววัดว่า ผลที่ได้จากการวัดนั้นมีคุณสมบัติหรือคุณลักษณะตามที่เราต้องการจริง เช่น แบบประเมินการคิดคำนวณเมื่อนำไปสอบวัดแล้วคะแนนที่ได้จะต้องแทนระดับความสามารถในการคำนวณอย่างแท้จริง แบบประเมินที่เที่ยงตรงต่อคุณลักษณะหนึ่งสูงอาจจะไม่เที่ยงตรงต่ออีกคุณลักษณะหนึ่งก็ได้

ในการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงอาจพิจารณาได้เป็น 2 แนว คือ การวิเคราะห์ภายในตัวมันเอง ได้แก่ การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และการวิเคราะห์จากเกณฑ์ภายนอก ได้แก่ การใช้เกณฑ์จากการวัดคุณลักษณะนั้นด้วยวิธีการอื่นหรือแบบวัดอื่น ๆ (ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ) และการใช้เกณฑ์ผลสำเร็จอนาคต(ความเที่ยงตรงเชิง

พยากรณ์) เป็นต้น ความเที่ยงตรงแบ่งออกได้หลายชนิด ดังนี้ (ส.วาสนา ประมวลพจนานุกรม. 2533 : 53 - 64)

4.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อประเมินค่าบุคคลนั้นปฏิบัติได้อย่างไร โดยการให้แบบประเมินเป็นตัวแทนของประชากรความรู้ ตัวอย่างเช่น การประมาณความสามารถในการวัดความดันโลหิตในคนปกติ แบบประเมินที่ใช้ความเที่ยงตรงนี้ ได้แก่แบบประเมินวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินภาคปฏิบัติแบบตัวอย่างงาน (Work Sample) วิธีการสร้างแบบประเมินตามจุดมุ่งหมายนี้ ได้แก่

4.1.1 กำหนด หรือนิยามประชากรของเนื้อหา และเหตุการณ์ที่จะสุ่มตัวอย่างได้แก่ ขอบเขตของเนื้อหา และขอบเขตของพฤติกรรม

4.1.2 การสุ่มตัวอย่างต้องชัดเจน ถ้าประชากรมีจำนวนจำกัด ต้องสุ่มอย่างง่าย แต่ในการสร้างแบบประเมินทั่วไป ให้สุ่มแบบแบ่งชั้น และหลังการวิเคราะห์ข้อสอบแล้วต้องคงสัดส่วนของเนื้อหา และพฤติกรรมตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร

4.1.3 พยายามให้ข้อสอบมีความคล้ายคลึงกันในเนื้อหามากที่สุด ถ้าไม่ได้ให้แบ่งเป็นตอน ๆ

4.1.4 การเพิ่มประสิทธิภาพของแบบประเมินโดยใช้ประโยชน์สูงสุดจากเวลาที่มีอยู่ เนื่องจากการประเมินภาคปฏิบัติต้องใช้เวลามาก ดังนั้น ควรเลือกข้อที่เป็นพื้นฐานที่ทุกคนต้องทราบออกไป เช่น ข้อที่ง่ายเกินไป หรือข้อที่ยากเกินไป ข้อที่ไม่มีอำนาจจำแนก

4.2 ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ (Concurrent Validity) เพื่อประเมินสภาวะของผู้ทดสอบ โดยพิจารณาจากเกณฑ์ภายนอกในปัจจุบัน โดยมุ่งหวังที่จะประเมินความสามารถจริงในสถานการณ์จริง เช่น การประเมินความสามารถในการบีบหัวใจผู้ป่วยที่หมดสติโดยใช้ เหตุการณ์จำลอง ชนิดของแบบประเมินที่ต้องการความเที่ยงตรงชนิดนี้ ได้แก่ แบบประเมินการปฏิบัติในเหตุการณ์จำลอง วิธีการสร้างแบบประเมินตามจุดมุ่งหมายนี้ ได้แก่

4.2.1 กำหนดเกณฑ์ที่จะวัดคุณสมบัตินั้น

4.2.2 สร้างข้อสอบหลาย ๆ ข้อ ที่สามารถบอกการปฏิบัติต่างกันระหว่างผู้ที่มีความสามารถกับไม่มีความสามารถตามเกณฑ์ที่จะวัด

4.2.3 ทดลองใช้ข้อสอบกับผู้ที่มีความสามารถและไม่มีความสามารถ

4.2.4 ตรวจสอบความเป็นจริงในขณะนั้น โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนกับการปฏิบัติจริง และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถกับไม่มีความสามารถ โดยใช้คะแนนจากการสอบแต่ละข้อว่าแตกต่างกันหรือไม่ แบบประเมินที่ต้องใช้ความเที่ยงตรงนี้ ได้แก่แบบประเมินความถนัด

4.2.5 เลือกข้อที่มีความสัมพันธ์สูงสุดระหว่างคะแนนกับเกณฑ์

4.3 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) เพื่อทำนายอนาคตจากผลการประเมินโดยใช้เกณฑ์ภายนอกที่เป็นอนาคต เช่น การทำนายผลการเรียนจากคะแนนสอบเข้า

แบบประเมินที่ต้องใช้ความเที่ยงตรงนี้ ได้แก่ แบบประเมินความถนัด วิธีการสร้าง แบบประเมินตามจุดมุ่งหมายนี้ ได้แก่

4.3.1 ศึกษาลักษณะของเกณฑ์ที่ประสงค์จะทำนาย เช่น ความสำเร็จในการศึกษา ซึ่งมักใช้การพิจารณาเหตุการณ์วิกฤติ (Critical Incident Technique) โดยศึกษาจากผู้ประสบความสำเร็จ และไม่สำเร็จในการศึกษา

4.3.2 สร้างข้อประเมินให้มากตามสมมติฐานที่ได้

4.3.3 นำข้อประเมินไปประเมินกับกลุ่มที่จะทำนายความสำเร็จในอนาคต

4.3.4 รวบรวมข้อมูลเกณฑ์ที่ต้องการ เช่น ผลการเรียน แล้วนำมาหาความสัมพันธ์กับผลสอบในข้อ 4.3.3

4.3.5 เลือกข้อที่มีความสัมพันธ์กับเกณฑ์สูงไว้ ตัดข้อที่ไม่ทำนายออก

4.4 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) เพื่อประเมินสมมติฐานว่าแบบประเมินนั้นวัดตามคุณลักษณะที่กำหนดไว้เพียงใดในการหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างนั้นจะต้องสร้างสมมติฐานของคุณลักษณะ (Hypothetical Traits) แล้วตรวจสอบเพื่อลงสรุปว่าเป็นไปตามสมมติฐานหรือไม่ เช่น การลงสรุปจากคะแนนสอบไปยังคุณลักษณะ บุคลิกภาพ ความสามารถ ความสนใจบางอย่าง วิธีสร้างแบบประเมินตามจุดมุ่งหมายนี้ ได้แก่

4.4.1 สร้างข้อประเมินหลายๆ ที่คิดว่าจะวัดคุณลักษณะนั้นตามสมมติฐาน และข้อมูลเชิงประจักษ์ในบุคคลที่มีลักษณะนั้น

4.4.2 เขียนข้อประเมินและพิจารณาตัวแทรกซ้อนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะที่ต้องการในขั้นต้น

4.4.3 ประเมินกับกลุ่มที่มีความแตกต่างในคุณลักษณะนั้นๆ โดยใช้กลุ่มที่เหมือนกัน (Heterogeneous Group)

4.4.4 ใช้เทคนิควิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อหาคุณลักษณะนั้น

4.4.5 นำแบบประเมินที่ปรับปรุงแล้ว ไปประเมินกับกลุ่มที่มีคุณลักษณะกับกลุ่มที่ไม่มีคุณสมบัติ

4.4.6 หาความเที่ยงตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) และความเที่ยงตรงเชิงจำแนก (Discrimination Validity)

- ความเที่ยงตรงเชิงเหมือน คือ ค่าสหสัมพันธ์ที่วัดคุณลักษณะเดียวกัน ต้องมีค่าสหสัมพันธ์สูง

- ความเที่ยงตรงเชิงจำแนก คือ ค่าสหสัมพันธ์ที่วัดคุณลักษณะต่างกัน จะต้องมีการสหสัมพันธ์ต่ำ

4.4.7 ศึกษาเกี่ยวกับตัวอย่างอีกหลายๆ กลุ่ม เป็นชุด (Series) เพื่อประเมินสมมติฐาน

ในการเสนอความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ควรกล่าวถึงสิ่งต่อไปนี้

- ความคงเส้นคงวาของคุณลักษณะ (Internal Consistency) นั่นคือคุณลักษณะแต่ละคุณลักษณะต้องมีความเหมือน ๆ กัน (Homogeneous of Trait)
- สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัดอื่นที่วัดในสิ่งเดียวกัน
- ค่าความเที่ยงตรงตามระดับกลุ่ม เพศ อายุ คุณลักษณะอื่น
- เสนอความเที่ยงตรงตามทฤษฎี เช่น ทฤษฎีบุคลิกภาพ
- เสนอการประเมินสมมติฐานโดยใช้ความเที่ยงตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) และความเที่ยงตรงเชิงจำแนก (Discrimination Validity)
- ในกรณีที่วัดคุณลักษณะหลายคุณลักษณะ ด้วยการวัดหลายๆแบบควรจะเสนอหลายลักษณะหลายวิธี (Multitrait - Multimethod Matrix) ในรูปของตารางสหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation Table)

5. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง พฤติกรรมหรือข้อความหรือวิธีการสังเกตและวิธีการให้คะแนนจะต้องชัดเจน และเหมาะสมกับงานที่ให้ผู้สอบปฏิบัติ

จากคุณลักษณะของแบบประเมินภาคปฏิบัติ ผู้วิจัยหาคุณภาพของแบบประเมินด้านอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในแต่ละข้อคำถามกับคะแนนรวมของข้อที่เหลือ ด้านความเชื่อมั่นโดยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา เนื่องจากการให้คะแนนมีหลายระดับ ด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จัก อาศัย t-test ในการตรวจสอบ

2.5 เทคนิคการเก็บข้อมูลในการสอบภาคปฏิบัติ

ส. วาสนา ประवालพฤษ์ (2527 : 3 - 5) ได้กล่าวว่าในการสอบภาคปฏิบัติ มักจะใช้เทคนิคต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การสังเกต การสังเกตที่ดีจะต้องปล่อยให้ผู้ถูกสังเกตอยู่ในสภาพการณ์ตามปกติ เพื่อจะได้ข้อมูลตามความเป็นจริงการสังเกตอาจทำได้โดยผู้สังเกตเข้าไปอยู่ในกลุ่มด้วยเปรียบเสมือนเป็นสมาชิกผู้หนึ่งของกลุ่ม หรือผู้สังเกตจะแอบดูอยู่ที่อื่น โดยไม่ให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัวก็ได้ ในการสังเกตจะต้องวางแผนเสียก่อนว่า จะสังเกตเมื่อไร สังเกตอะไรบ้าง ตั้งจุดมุ่งหมายของการสังเกตแต่ละครั้ง นอกจากนั้น จะต้องเตรียมบันทึกข้อมูลโดยใช้เครื่องมือต่าง ๆ เช่น มาตรฐานประเมินค่า การบันทึกต่าง ๆ แบบสำรวจพฤติกรรม เป็นต้น

2. การจัดอันดับ (Ranking) การจัดอันดับเป็นวิธีการที่จะเรียงลำดับนักเรียนในคุณสมบัติหนึ่งๆ ตามที่กำหนดให้ ซึ่งสามารถจะใช้ในการวัดวิธีการหรือผลงานก็ได้แต่ส่วนใหญ่จะใช้ในการวัดผลมากกว่าการจัดอันดับจะมีความเชื่อมั่นสูงขึ้น ถ้าจัดอันดับคุณสมบัติใด คุณสมบัติหนึ่งๆ ที่มีค่าจำกัดความของคุณสมบัตินั้นชัดเจน แต่ถ้าจัดอันดับหลายอย่างในคราวเดียวกัน จะทำให้ความเชื่อมั่นต่ำลงตัวอย่างเช่น ในการเรียนขับรถ ครูจัดอันดับเกี่ยวกับความสามารถในการหยุดรถอย่างเดียว ไม่ใช่จัดอันดับความสามารถในการใช้รถ (ซึ่งรวมทั้ง การออกรถ การจับพวงมาลัย การจอดรถ เป็นต้น) ในการจัดอันดับคุณภาพผลงาน ซึ่งมักจะใช้มากใน

การประเมินการปฏิบัตินั้น ครูอาจจะแบ่งคุณภาพของผลงานออกเป็นหลายประการ แล้วจัดอันดับที่ละคุณภาพ

การจัดอันดับผลงานจะทำได้ง่ายและสะดวกขึ้น ถ้าใช้หลักแบ่งที่ละ 3 กลุ่ม ดังนี้

2.1 จากผลงานทั้งหมดนำมาแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง ปานกลางและต่ำ

2.2 นำกลุ่มปานกลางมาพิจารณา แล้วแบ่งเป็น 3 กลุ่มอีกครั้ง หลังจากนั้นพิจารณากลุ่มสูง แบ่งเป็น 3 กลุ่มเช่นกัน แล้วพิจารณากลุ่มต่ำในทำนองเดียวกัน

2.3 กำหนดให้กลุ่มสูงเป็นกลุ่ม 9, 8, 7 ซึ่ง 9 คือ กลุ่มที่มีผลงานดีที่สุดในกลุ่มที่สูง และ 7 คือกลุ่มที่มีผลงานต่ำที่สุดของกลุ่มสูง และให้กลุ่มปานกลางเป็น 6, 5, 4 ในทำนองเดียวกันกลุ่มต่ำเป็น 3, 2, 1 ทั้งนี้ตัวเลขที่มีค่าสูงจะแทนคุณภาพของงานที่สูง

2.4 นำผลงานที่เป็นช่วงต่ออายุระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มกลาง และกลุ่มกลางกับกลุ่มต่ำมาพิจารณาอีกครั้งกล่าวคือ พิจารณาในกลุ่มที่ 7 และ 6 ว่าควรมีการโยกย้าย สับเปลี่ยนกลุ่มกันบ้างไหม เพราะเป็นช่วงต่อระหว่างกลุ่มสูงและปานกลางที่ได้แบ่งไว้อย่างหยาบๆ ในขั้นที่ 1 อาจมีสลับที่กันบ้าง แล้วทำเช่นเดียวกันกับในกลุ่ม 4 และ 3 อันเป็นช่วงต่อระหว่างกลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำ

2.5 ถ้าต้องการจะประเมินเป็นแบบ 9 กลุ่ม ก็ใช้เลขที่กลุ่มนั้นแทนคะแนนได้เลย หรือต้องการจัดอันดับให้เป็นที่ 1, 2, 3, ... จนถึงที่สุดท้ายก็พิจารณาทีละกลุ่ม จัดเรียงอันดับได้และควรตรวจสอบอันดับที่ในระหว่างช่วงต่อของแต่ละกลุ่มด้วย

3. มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) มาตรฐานประมาณค่าเป็นเครื่องมือที่ใช้มากในการประเมินการปฏิบัติ มาตรฐานประมาณค่ามีหลายรูปแบบแต่ที่นิยมใช้มากที่สุดที่จัดคุณลักษณะให้มีลักษณะต่อเนื่อง ซึ่งจะแบ่งระดับคุณลักษณะนั้นตามระดับสูง - ต่ำ โดยจะกำหนดเป็น 2 ระดับขึ้นไปจนถึงประมาณ 10 ระดับ โดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

3.1 กำหนดคุณลักษณะที่จะวัดพร้อมทั้งความหมายของคุณลักษณะนั้น ๆ ให้ชัดเจน

3.2 กำหนดมาตราที่จะวัดว่าจะให้มีกี่ระดับ โดยเขียนเป็นตัวเลขกำหนดไว้ พร้อมทั้งให้คำอธิบายคุณลักษณะในระดับต่าง ๆ โดยย่อเพื่อแทนระดับที่แตกต่างกันนั้น ๆ

ผู้ใช้เครื่องมือนี้ก็จะพิจารณาว่าบุคคลที่เราสังเกตนั้นมีคุณสมบัติอยู่ในระดับใด ความเชื่อถือได้ของข้อมูลจากมาตรฐานประมาณค่า นอกจากจะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้สังเกตและความไม่มีอคติแล้วยังขึ้นอยู่กับกำหนัดความหมายของคุณสมบัติที่กำลังพิจารณาอีกด้วย ดังนั้นจะต้องกำหนดความหมายของคุณสมบัติให้ชัดเจน และเป็นคุณสมบัติย่อยเช่นเดียวกับการจัดอันดับ

4. แบบสำรวจพฤติกรรม (Checklists) แบบสำรวจพฤติกรรมมักจะมีรายการของพฤติกรรมให้ผู้สังเกตบันทึกว่าพฤติกรรมนั้น ๆ เกิดขึ้นหรือไม่ โดยส่วนใหญ่มักจะบอกเพียงว่ามีหรือไม่มี

ในการสังเกตการปฏิบัติงาน บางครั้งอาจให้ผู้สังเกตบันทึกลำดับที่ของการปฏิบัติหรือลำดับที่ของพฤติกรรมตามลำดับ ตั้งแต่ 1 เป็นต้นไปก็ได้ ซึ่งในลักษณะนี้ก็จะทำให้มองเห็นภาพรวมของการปฏิบัติงานอีกด้วย

5. การบันทึกต่าง ๆ (Records, Anecdotal Records) การบันทึกในกลุ่มนี้มักจะเป็นวิธีการที่ไม่ได้กำหนดรูปแบบไว้อย่างชัดเจนเหมือนวิธีอื่น ๆ ผู้บันทึกค่อนข้างจะมีอิสระในการที่จะบันทึกลงไปมากกว่าเครื่องมือชนิดอื่น ๆ การบันทึกเพียงครั้งเดียว อาจไม่สามารถให้ข้อมูลที่มีความหมายนัก แต่การบันทึกอย่างต่อเนื่องหลาย ๆ ครั้ง จะให้ข้อมูลที่ชัดเจนขึ้น ในการบันทึกผู้สังเกตจะเขียนถึงพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้นไม่ใส่ความเห็นลงไปด้วยยกเว้นในกรณีที่ต้องการให้ใส่ความเห็นก็จะเขียนแยกในส่วนที่แสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตามในการสังเกตการปฏิบัติงานของนักเรียนควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ คือ

1. มีจุดมุ่งหมายในการสังเกตที่แน่นอนและชัดเจน
2. ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการสังเกตก่อนการสังเกตจริง
3. ควรใช้เครื่องมือประกอบการสังเกต เช่น มาตรฐานประมาณค่าการบันทึกต่าง ๆ แบบสำรวจพฤติกรรมหรืออาจจะเป็นเครื่องมือด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น การบันทึกภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว และแถบบันทึกเสียง เป็นต้น
4. ต้องสังเกตอย่างพินิจพิเคราะห์
5. จัดบันทึกรายละเอียดที่ต้องการสังเกตไว้โดยทันที
6. บันทึกเฉพาะสิ่งที่สังเกตเห็นเท่านั้น
7. การสังเกตต้องกระทำภายใต้เงื่อนไข เวลา และสถานที่ที่เหมาะสม
8. ผู้สังเกตต้องขจัดอคติส่วนตัวให้เหลือน้อยที่สุดหรือไม่ถือคติในการประเมินเลยยิ่งดี คือ มีความตั้งใจในการสังเกต มีความไวในการใช้ประสาทสัมผัส มีความไวในการรับรู้ และสื่อความหมาย มีความละเอียดประณีต มีความสามารถในการวินิจฉัยวิเคราะห์และมีประสบการณ์ในการสังเกต

จากเทคนิคการเก็บข้อมูลในการสอบภาคปฏิบัติ ผู้วิจัยเลือกวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสังเกต และบันทึกผลการสังเกต หรือผลการประเมิน โดยใช้มาตรฐานประมาณค่า

2.6 การตรวจให้คะแนนการสอบภาคปฏิบัติ

การเลือกรูปแบบการตรวจให้คะแนนในการสอบภาคปฏิบัตินั้นควรทำก่อนที่จะออกข้อสอบ โดยต้องคำนึงถึงวิธีการที่มีประสิทธิภาพ และมีความเชื่อมั่นสูงมาใช้ในการตรวจให้คะแนน ดังที่เซาวานา ซวลิตซารัง (2534 : 45 - 50) ได้กล่าวถึงการตรวจให้คะแนนการสอบภาคปฏิบัติ ดังนี้

1. การตรวจให้คะแนนการประเมินการจำแนก เป็นการตรวจให้คะแนนเช่นเดียวกับแบบถูก - ผิด จับคู่ เลือกตอบ เต็มคำ หรือบรรยายตามชนิดของข้อสอบที่ใช้ในการสอบสำหรับเด็กเล็ก ๆ หรือผู้สอบที่เขียนหนังสือไม่ได้ก็จำเป็นต้องใช้แบบปากเปล่า ในกรณีเช่นนี้ ขณะดำเนินการสอบ ครู

หรือผู้ดำเนินการสอบจะต้องบันทึกคำตอบนักเรียนแต่ละคำตอบของนักเรียนแต่ละคนลงไป ในกระดาษคำตอบที่เตรียมไว้

การให้คะแนน ถ้านักเรียนตอบโดยบันทึกคำตอบในแต่ละข้อด้วยข้อความหนึ่งหรือประโยคหนึ่ง ก็ให้คะแนนโดยใช้วิธีเดียวกับการให้คะแนนแบบบรรยายสั้นๆ ซึ่งอาจจะให้คะแนนเป็น ถูกได้ 1 ผิดได้ 0 หรือถูกต้องสมบูรณ์ได้ 2 ถูกไม่สมบูรณ์ได้ 1 ผิดได้ 0 เป็นต้น การกำหนดคะแนนเต็มในแต่ละข้ออาจไม่เท่ากันก็ได้ขึ้นอยู่กับน้ำหนักความสำคัญและความเหมาะสม

2. การตรวจให้คะแนนการประเมินในสถานการณ์จำลอง และตัวอย่างงาน วิธีการให้คะแนน “กระบวนการทำงาน” หรือ “ผลงาน” เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากต่อการแปลผลการสอบปฏิบัติให้ได้ความหมายที่ถูกต้อง จึงจำเป็นที่จะต้องเลือกใช้หรือสร้างเครื่องมือ ด้วยความระมัดระวัง การสร้างเครื่องมือจะต้องพิจารณาถึงความเชื่อมั่นในการวัด ความสะดวกสำหรับครูผู้ใช้ และความเหมาะสมของชิ้นงาน เครื่องมือที่ใช้กันมากในการให้คะแนน ได้แก่ แบบตรวจสอบ (Checklists) มาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scales) และแบบบันทึกย่อย (Anecdotal Forms)

การให้คะแนนโดยใช้แบบตรวจสอบและมาตรฐานส่วนประมาณค่า เป็นแบบที่อยู่ในรูปของมาตรวัด (Scales) แบบต่าง ๆ ดังนี้

1. มาตรการวัดเชิงปริมาณ (Quantitative Scales) เป็นการให้คะแนนในรูปความถี่ของพฤติกรรมที่ปรากฏออกมา ครูผู้ให้คะแนนจะต้องสังเกตพฤติกรรมในกระบวนการทำงาน หรือ ผลงานของนักเรียน และบันทึกความถี่ลงในแบบฟอร์มที่จัดเตรียมไว้สำหรับงานนั้น ๆ มาตรการวัดส่วนใหญ่ จะมีระดับน้ำหนักของคะแนนอยู่ระหว่าง 2 ถึง 5 ระดับ

2. มาตรการวัดเชิงคุณภาพ (Qualitative Scales) เป็นการพิจารณาพฤติกรรมของนักเรียนในรูประดับคุณภาพของงานว่า ดีมากน้อยเพียงใด มักนิยมใช้ระดับน้ำหนักของคะแนน 3 หรือ 5 ระดับ

3. มาตรการวัดสถานภาพ (Status Scales) เป็นการพิจารณาในรูป “ความดี” ของพฤติกรรมของนักเรียนเปรียบเทียบกับกลุ่มอ้างอิงแล้วตัดสินว่า “สูงกว่า” หรือ “ต่ำกว่า” ระดับเฉลี่ยในกลุ่มอ้างอิงโดยทั่วไปนิยมใช้ 2 หรือ 5 ระดับ

4. มาตรวัดเชิงพรรณนา (Descriptive Scales) เป็นการให้คะแนนตามระดับการปฏิบัติงาน หรือลักษณะของงานตามที่บรรยายไว้

5. มาตรวัดผลงาน (Product Scales) เป็นการให้คะแนนผลงานของนักเรียนโดยนำไปเทียบกับผลงานที่เป็นเกณฑ์ในแต่ละระดับ

2.7 เกณฑ์การให้คะแนน

2.7.1 ความหมายและความสำคัญของเกณฑ์การให้คะแนน

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของเกณฑ์การให้คะแนนไว้หลายท่าน ดังนี้

นิตโก้ (Nitko.1983 : 264) ได้ให้ความหมายของเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) ไว้ว่า เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่ถูกพัฒนาโดยครูหรือผู้ประเมินที่ใช้วิเคราะห์ผลงาน หรือ

กระบวนการที่ผู้เรียนได้พยายามสร้างขึ้น และกล่าวถึงความสำคัญของเกณฑ์การให้คะแนนไว้ว่าในการประเมินศักยภาพของผู้เรียนโดยให้ลงมือปฏิบัติ โดยที่ไม่มีคำเฉลยหรือคำตอบถูกที่แน่ชัดลงไปเหมือนแบบทดสอบเลือกตอบ การประเมินผลงานแต่ละชิ้นของผู้เรียนที่ได้ลงมือปฏิบัติ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องประเมินคุณภาพของงานอย่างเป็นปรนัย ซึ่งเป็นการยากที่จะทำได้ และได้ค้นพบการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนหรือ Rubric ขึ้นมาเพื่อกำหนดแนวทางในการตัดสินอย่างยุติธรรมและปราศจากความลำเอียง Rubric ต้องมีความชัดเจนในการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนอย่างพอเพียงถึงขนาดที่ผู้ประเมิน 2 คน สามารถใช้ Rubric เดียวกันประเมินชิ้นงานของผู้เรียนชิ้นเดียวกัน แล้วให้คะแนนได้ตรงกัน และระดับของความสอดคล้องในการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คนที่ประเมินอย่างเป็นอิสระจากกัน จึงจะเรียกว่า ความเชื่อมั่น (Reliability) ของการประเมิน

กรมวิชาการ (2539 : 54 - 59) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นแนวทางในการให้คะแนน (Scoring Guide) ซึ่งจะต้องกำหนดเป็นมาตรวัด (Scale) และรายการคุณลักษณะที่บรรยายถึงความสามารถในการแสดงออกของแต่ละจุดในมาตรวัดอย่างชัดเจน จึงมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ โดยทำให้เป้าหมายการแสดงผลของนักเรียนมีความชัดเจนขึ้น นำไปสู่การบรรลุจุดประสงค์หรือสมรรถภาพที่สำคัญของมาตรฐานการศึกษาได้

เสาวนีย์ เกรียร์ (2540 : 159) ได้กล่าวว่า เกณฑ์การให้คะแนนเป็นเครื่องมือในการให้คะแนนที่ประกอบด้วยประเด็นต่าง ๆ (Criteria) ที่จะใช้พิจารณางานหนึ่ง ๆ และคำอธิบายระดับคุณภาพของแต่ละประเด็นประเมิน ซึ่งอาจเรียงลำดับตั้งแต่ดีเลิศไปจนถึงต้องปรับปรุง หรือให้เป็นระดับตัวเลขตั้งแต่มากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด ประเด็นประเมินอาจกำหนดเพิ่มเติมได้หลายข้อ คำอธิบายระดับคุณภาพควรอธิบายให้ชัดเจนที่สุด กระชับที่สุด และเป็นคำอธิบายที่สามารถบอกได้ว่าทำไมจึงต้อง ดีเลิศ ดี ต้องปรับปรุง

บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์ (2544 : 106) ได้ให้ความหมายของเกณฑ์การให้คะแนนไว้ว่า เกณฑ์การให้คะแนนเป็นแนวทางในการให้คะแนนผลการปฏิบัติเรื่องใดเรื่องหนึ่งสำหรับใช้ประเมินคุณภาพการปฏิบัติงานของผู้เรียน แนวทางให้คะแนนอาจทำในรูปของมาตรประเมินค่าหรือแบบตรวจสอบรายการ

ไวเนอร์ และ โคเฮน (Wiener ;& Cohen. 1994) ได้กล่าวถึงความสำคัญของรูบรีคไว้ว่ามีประโยชน์อย่างมากต่อการประเมิน ทั้งนี้เพราะเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้การคาดหวังของครูที่มีต่อผลงานของนักเรียนบรรลุผลสำเร็จได้ โดยนักเรียนจะเกิดความเข้าใจ และสามารถใช้รูบรีคต่อการประเมินและพัฒนาชิ้นงานของตน
2. ช่วยให้ครูเกิดความกระตือรือร้นยิ่งขึ้นว่าต้องการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้หรือพัฒนาการอะไรบ้าง
3. ช่วยให้นักเรียนสามารถระบุคุณลักษณะจากงานที่เป็นตัวอย่างได้ โดยใช้รูบรีคตรวจสอบ
4. ช่วยให้นักเรียนสามารถควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานเพื่อสู่ความสำเร็จได้

5. เป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

6. ช่วยให้ผู้คนที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ปกครอง ผู้สนับสนุน ผู้สังเกต ได้เกิดความเข้าใจเกณฑ์ในการตัดสินผลงานนักเรียนที่ครูใช้

7. ช่วยในการให้เหตุผลประกอบการให้เกรดนักเรียนได้

8. ช่วยเพิ่มคุณภาพผลงานของนักเรียน

จากความหมายและความสำคัญของเกณฑ์การให้คะแนน ข้างต้นนั้น พอสรุปได้ว่า เกณฑ์การให้คะแนน หมายถึง แนวทางที่กำหนดขึ้นเพื่อบอกระดับของพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง โดยกำหนดคำอธิบายระดับคุณภาพที่ชัดเจน เพื่อให้ผู้ประเมินหรือผู้ตรวจให้คะแนนเกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ดังนั้นเกณฑ์การให้คะแนนจึงมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ ทำให้เป้าหมายของการแสดงออกของผู้เรียนมีความชัดเจนขึ้น

2.7.2 ประเภทของเกณฑ์การให้คะแนน

นิตโก้ (Nitko. 1983 : 266) ได้จำแนกประเภทของเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) ออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. เกณฑ์รวม (Holistic Rubrics) เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่ประเมินหรือให้คะแนนด้านผลผลิต หรือกระบวนการทำงานได้ในภาพรวม ไม่มีการจำแนกเป็นองค์ประกอบเฉพาะ เป็นรูปแบบที่สามารถนำไปใช้ได้ง่าย ลดเวลาในการประเมินต่อนักเรียน 1 คน เมื่อผู้ประเมินนำไปใช้ จะรายงานผลการประเมินคุณลักษณะของการปฏิบัติงานในภาพรวม

2. เกณฑ์ย่อย (Analytic Rubrics) เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่แยกส่วนหรือองค์ประกอบคุณลักษณะของผลงานหรือกระบวนการ โดยที่ผู้ประเมินจะต้องพิจารณาและประเมินทีละด้าน แล้วนำแต่ละส่วนหรือองค์ประกอบของคุณลักษณะมารวมกันเป็นคะแนนรวมรายละเอียดเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการนำไปใช้ หรือวินิจฉัยเด็กให้เข้าใจถึงสิ่งที่คาดหวังในการปฏิบัติแต่ละด้าน เกณฑ์การให้คะแนนประเภทนี้มีประโยชน์ช่วยในการเรียนรู้ของนักเรียนแม้จะใช้เวลาในการประเมินมากกว่าในแบบ Holistic Rubrics ก็ตาม

3. เกณฑ์แบบผสมผสาน (Annotated Holistic Rubrics) ผู้ประเมินจะประเมินแบบเกณฑ์รวมก่อนแล้วจึงประเมินแยกส่วนอีกบางคุณลักษณะที่เด่นๆ เพื่อใช้เป็นผลสะท้อนในบางคุณลักษณะของผู้เรียน

การให้คะแนนแบบ เกณฑ์รวม (Holistic Rubrics) ใช้ได้ง่ายและใช้เพียงไม่กี่ครั้งต่อผู้เรียน 1 คน จะเป็นการประเมินในภาพรวมของทุกคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน ส่วนการให้คะแนนแบบเกณฑ์ย่อย (Analytic Rubrics) จะใช้บ่อยครั้งโดยจะประเมินแยกในแต่ละคุณลักษณะของงาน ซึ่งการประเมินแบบนี้ จะมีประโยชน์เมื่อสนใจจะวินิจฉัยหรือช่วยเหลือผู้เรียนว่ามีความรู้ความเข้าใจในแต่ละส่วนหรือแต่ละคุณลักษณะของการปฏิบัติงานนั้น ๆ หรือไม่ ซึ่งจะมีส่วนให้ครูได้ช่วยเสริมสร้างหรือพัฒนาการเรียนรู้ในแต่ละคุณลักษณะของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

ส่วนแบบผสมผสาน (Annotated Holistic Rubrics) จะรวมข้อจำกัดของเกณฑ์รวม และเกณฑ์ย่อยไว้ด้วยกัน เริ่มด้วยการประเมินในภาพรวมของการปฏิบัติงานด้วยเกณฑ์รวม แล้วผู้ประเมินเลือกประเมินอีกเพียงบางคุณลักษณะของงานแบบเกณฑ์ย่อย ซึ่งการประเมินเพียงบางคุณลักษณะนี้จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนที่ประเมินแบบเกณฑ์รวม ประโยชน์ ก็คือ จะมีความรวดเร็วในการประเมินและเป็นการให้ผู้ประเมินได้เลือกประเมินเฉพาะบางคุณลักษณะหรือคุณสมบัติที่โดดเด่นเพียงไม่กี่องค์ประกอบ เพื่อเป็นผลสะท้อน (Feedback) ให้แก่ผู้เรียน แต่ไม่มีประโยชน์ในการวินิจฉัยผู้เรียนว่าบกพร่องในคุณลักษณะใด เพราะหลาย ๆ คุณลักษณะไม่ได้ถูกประเมิน

บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ (2544 : 90) ได้กล่าวว่า การพิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน ถ้าพิจารณาตามลักษณะของงานหรือกิจกรรม สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ คือ กฎเกณฑ์การให้คะแนนแบบทั่วไป (General Rubric) สำหรับใช้ประเมินงานหรือกิจกรรมหลาย ๆ ชั้นที่อยู่ในกรอบเนื้อเรื่องเดียวกัน และเกณฑ์การให้คะแนนแบบเฉพาะ (Specific Rubric) เป็นแนวทางในการให้คะแนนทั่วไป ที่เขียนให้เฉพาะเจาะจงกับการปฏิบัติงานหรือ กิจกรรมแต่ละชั้น ถ้าพิจารณาตามเกณฑ์หรือองค์ประกอบของการให้คะแนน ก็ยังแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ เกณฑ์รวม (Holistic) เป็นการพิจารณาผลงานของผู้เรียนในภาพรวมว่ามีคุณภาพในระดับใด และ เกณฑ์ย่อย (Analytic) เป็นการพิจารณาผลงานของผู้เรียนแยกเป็นรายด้าน

สำหรับเกณฑ์การให้คะแนนที่ใช้ในการตรวจให้คะแนนในการประเมินทักษะพื้นฐาน กีฬาฟุตบอลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบเกณฑ์การให้คะแนนแบบเฉพาะ (Specific Rubric) โดยกำหนดระดับคุณภาพหรือน้ำหนักการให้คะแนนไว้ 3 ระดับ และ 5 ระดับ ในแต่ละข้อปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.7.3 ขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์การให้คะแนน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์ (2540 : 47 - 55) ได้เสนอขั้นตอนในการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละจุดประสงค์ หรือแต่ละหัวเรื่อง (Theme) เมื่อนักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้แล้วจะเกิดผลการเรียนรู้อะไรบ้าง ผลการเรียนรู้ของนักเรียนไม่จำเป็นจะต้องมีครบทุกประเภท ทุกครั้งที่นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ บางครั้งในการวางแผนการสอนครุคาดหวังในผลการเรียนรู้ของนักเรียนเพียงกระบวนการอย่างเดียว บางครั้งครุคาดหวังทั้งกระบวนการและผลงาน

ขั้นที่ 2 กำหนดประเด็นที่จะต้องประเมิน การกำหนดประเด็นที่ต้องการประเมินอาจให้นักเรียนร่วมกันเสนอความคิดเห็นในการกำหนดประเด็นประเมินผลการเรียนรู้แต่ละอย่างของเขาเอง เช่น ครูกำหนดว่าถ้าเราจะดูคนดีจะดูอย่างไรบ้าง ให้นักเรียนช่วยกันเสนอประเด็นที่จะดูคนดี

ซึ่งมีประเด็นมากมายเป็นของนักเรียนเอง แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากในการวางแผนการสอน ครูผู้สอนได้มีการคาดหวังความสำเร็จจากการเรียนรู้ของนักเรียนเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว จึงควรกำหนดรายการประเมินที่สำคัญๆ ของความสำเร็จจากการเรียนแต่ละด้านเอาไว้ล่วงหน้าด้วย เพื่อจะได้แจ้งให้นักเรียนทราบและเพื่อการตรวจสอบผลงานของนักเรียน

ขั้นที่ 3 คัดเลือกประเด็นประเมินผลที่สำคัญ การกำหนดประเด็นที่จะต้องประเมิน เราจะพบว่าในผลการเรียนรู้หนึ่งอย่าง จะมีประเด็นที่ต้องการประเมินมาก โดยเฉพาะถ้าเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเสนอประเด็นประเมินด้วยแล้ว จะมีมุมมองในการประเมินที่หลากหลายหรือรวมประเด็นที่สำคัญ ๆ

ขั้นที่ 4 เลือกรูปแบบในการสร้างเกณฑ์ การประเมินโดยการสร้างเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อพิจารณาตัดสินให้คะแนน (Scoring Rubric) มีรูปแบบในการสร้าง 2 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ 1 การให้คะแนนแบบรวมองค์ประกอบ (Holistic Scoring Rubric)

การสร้างเกณฑ์การประเมินแบบรวมองค์ประกอบ หมายถึง การให้คะแนนผลการเรียนรู้โดยรวมทุกประเด็นที่กำหนดเพื่อการประเมิน แล้วเขียนอธิบายคุณภาพของผลการเรียนรู้แต่ละระดับ

รูปแบบที่ 2 การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic Scoring Rubric)

การสร้างเกณฑ์การประเมินแบบแยกองค์ประกอบ หมายถึง การให้คะแนนโดยการแยกองค์ประกอบของสิ่งที่จะประเมิน เพื่อให้มองเห็นคุณภาพของงาน หรือความสามารถของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ผลการประเมินจะบ่งบอกถึงจุดเด่น จุดด้อยของแต่ละประเด็นประเมินได้ชัดเจน การสร้างเกณฑ์การประเมินในรูปแบบนี้จะต้องเขียนคำอธิบายคุณภาพของงานในแต่ละองค์ประกอบและแต่ละระดับขององค์ประกอบให้ชัดเจน

ขั้นที่ 5 กำหนดค่าระดับคุณภาพในการประเมิน ค่าระดับคุณภาพ คือ ตัวเลขที่บ่งบอกถึงคะแนนการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งผู้สอนเป็นผู้กำหนด หรืออาจจะให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดค่าระดับคุณภาพก็ได้ ตัวเลขค่าระดับคุณภาพอาจจะมียุทธวิธี 0-1-2-3 หรือ 0-1-2-3-4 หรือ 0-3-4-5-6 หรือ 0-10-15-20 ในกรณีที่กำหนดค่าระดับต่ำสุดที่เลข 0 นั้นหมายถึงนักเรียนไม่มีผลการเรียนรู้ หรือไม่มีผลงานเข้ารับการประเมินหรือไม่ได้ดำเนินการตามรายการประเมินนั้น และการกำหนดค่าระดับจาก 0 - 10 แสดงว่าผู้กำหนดค่าระดับคุณภาพ พิจารณาแล้วเห็นว่า คุณภาพของงานหรือสิ่งที่จะประเมินควรมีคะแนนสูงสุดคือ 10 เช่น การกำหนดค่าระดับในการประเมินการแข่งขันทักษะทางวิชาชีพระดับเขตการศึกษา ผู้เข้าแข่งขันเป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกจากจังหวัดมาแล้ว ถือว่าเคยผลิตผลงานที่มีคุณภาพ มาก่อน

ขั้นที่ 6 บรรยายคุณภาพการประเมินแต่ละระดับ เมื่อได้เลือกรูปแบบในการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน และกำหนดตัวเลขค่าระดับแล้ว จะต้องเขียนคำอธิบายขอบข่ายการพิจารณาตัดสินให้คะแนนแต่ละระดับคุณภาพให้ชัดเจน ผลงานหรือกระบวนการในลักษณะไหนอย่างไรจึงจะมีคุณภาพระดับ 4 ลักษณะไหนอย่างไรจึงจะมีคุณภาพระดับ 3 ระดับ 2 และระดับ 1

คำบรรยายคุณภาพแต่ละระดับ จะเกิดประโยชน์สูงสุดถ้าครูผู้สอนสามารถจัดทำขึ้นมาและได้มอบให้กับนักเรียนไปล่วงหน้าพร้อมกับมอบภาระงานให้กับนักเรียน เพราะคำตอบบรรยายคุณภาพแต่ละระดับ จะเป็นเครื่องมือให้นักเรียนได้ตรวจสอบและพัฒนาผลงาน หรือกระบวนการทำงานของตนเอง หรือของกลุ่มได้ตลอดเวลา ผลงานของนักเรียนจะเป็นผลงานที่ดี ขึ้นอยู่กับการทำที่ครูเขียนคำบรรยายคุณภาพแต่ละระดับเอาไว้ล่วงหน้าจะทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์การประเมินครูสามารถนำเอาข้อเสนอของนักเรียนมาปรับปรุงคำอธิบายในตอนหลังก็ได้ ซึ่งก็คงไม่แตกต่างจากที่ครูได้กำหนดไว้เดิมมากนัก

ขั้นที่ 7 กำหนดคะแนนการตัดสินระดับคุณภาพ การประเมินผลงานหรือชิ้นงาน เรามักจะได้ยินคำพูดเชิงการปกป้องถึงการจัดระดับคุณภาพ (เกรด) ของผลงาน เช่น พูดว่าผลงานชิ้นนั้นดีมาก ชิ้นนั้นดี ชิ้นนั้นพอใช้แต่ไม่เคยบอกว่า คะแนนระหว่างเท่าไรถึงเท่าไรที่แสดงว่าผลงานดีมาก การกำหนดคะแนนการตัดสินระดับคุณภาพเป็นการกำหนดช่วงคะแนนจากการประเมินผลการเรียนรู้

เสาวนีย์ เกียรติ (2540 : 159) ได้เสนอขั้นตอนการสร้างเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) ที่เน้นการมีส่วนร่วมของนักเรียน ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ดูงานแบบต่าง ๆ ให้นักเรียนดูตัวอย่างของงานที่ดี และชิ้นงานที่ไม่ค่อยดี แล้วบอกถึงลักษณะว่าชิ้นที่ดีมีลักษณะอย่างไร ที่ไม่ดีมีลักษณะอย่างไร

ขั้นที่ 2 กำหนดแนวทาง จากประเด็นแรกให้ช่วยกันตรวจสอบดูว่างานที่ดีนั้นจะต้องดูอะไรบ้าง

ขั้นที่ 3 คำอธิบายระดับคุณภาพต่าง ๆ ในแต่ละแนวทางนั้นให้อธิบายว่าระดับสูงสุดมีลักษณะอย่างไร แล้วเติมส่วนที่อยู่ตรงกลางลงไป

ขั้นที่ 4 ฝึกหัดกับงานตัวอย่างให้นักเรียนลองใช้รูบริกกับงานที่ให้ดูเป็นตัวอย่างในขั้นที่ 1

ขั้นที่ 5 หัดใช้ในการประเมินตนเองและให้เพื่อนประเมิน ให้นักเรียนทำในระหว่างที่นักเรียนกำลังทำงาน ให้หยุดเป็นระยะ ๆ เพื่อประเมินตนเองและให้เพื่อนประเมิน

ขั้นที่ 6 ทบทวนให้ออกาสนักเรียนทบทวนและปรับปรุงงานของเขาโดยดูจากผลสะท้อนที่ได้จากขั้นตอนที่ 5

ขั้นที่ 7 ครูประเมิน ครูใช้รูบริกที่นักเรียนใช้นั้น เพื่อประเมินผลงานของนักเรียน บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์ (2544 : 94) กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์การให้คะแนนในการประเมินผลภาคปฏิบัติต้องมีส่วนประกอบในการดำเนินการสร้างที่สำคัญ 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 กำหนดการปฏิบัติให้ชัดเจน

1.1 ระบุชนิดของการปฏิบัติว่าเป็นทักษะวิธีการทำหรือผลงานสำเร็จที่สร้างขึ้น

1.2 กำหนดจุดสนใจของการประเมินว่าสนใจเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม

1.3 กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติที่สะท้อนคุณลักษณะที่สำคัญของการปฏิบัติที่ประสบผลสำเร็จ

ขั้นที่ 2 ออกแบบกิจกรรมสำหรับใช้ประเมิน ดังนี้

2.1 ระบุลักษณะของงานหรือกิจกรรมว่า เป็นผลงานหรือการปฏิบัติตามที่มอบหมายให้ทำหรือเป็นการแสดงออกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

2.2 กำหนดรายการของงานหรือกิจกรรม ได้แก่ นิยามจุดหมายของการปฏิบัติเงื่อนไข สถานการณ์ของการปฏิบัติ และเกณฑ์มาตรฐาน

2.3 กำหนดจำนวนชิ้นงานหรือกิจกรรมที่ให้ทำว่าจะใช้เพียงงานเดียวหรือหลายงานจึงจะเพียงพอในสภาพการณ์นั้น

ขั้นที่ 3 ให้คะแนนและจัดบันทึกผล ดังนี้

3.1 ระบุรูปแบบการให้คะแนนที่ใช้เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบใด เช่น แบบทั่วไปหรือแบบเฉพาะเนื้อหา และแบบเกณฑ์รวมหรือแบบเกณฑ์ย่อย

3.2 กำหนดวิธีการจัดบันทึกว่าเป็นแบบตรวจสอบรายการ มาตรฐานประเมินค่าการปฏิบัติ การจัดบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลา หรือการจัดจำธรรมดา

3.3 ระบุผู้ประเมินว่าจะให้ใครเป็นผู้สังเกตและประเมิน ผลการปฏิบัติจะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอน ครูที่เคยสอน ตัวผู้เรียนเอง หรือเพื่อน ๆ ในกลุ่ม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีแบบผสมผสานจากแนวคิดของนักการศึกษา ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนำมาสร้างเป็นเกณฑ์การให้คะแนน สำหรับการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

2.7.4 การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน

ส. วาสนา ประवालพฤษ์ (2533 : 39 - 42) ได้เสนอวิธีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) ไว้ 2 ลักษณะ คือ

1. Holistic Score คือ กำหนดภาพรวมเพียงคะแนนเดียวสำหรับงานหรือการปฏิบัตินั้น ๆ

2. Analytic Score คือ กำหนดการพิจารณาเป็นประเด็นต่าง ๆ แยกกันในงานชิ้นเดียว โดยส่วนใหญ่จะพิจารณาไม่เกิน 4 ด้าน (ลักษณะ)

โดยทั่วไป เกณฑ์การให้คะแนนจะกำหนดเป็นระดับต่างๆ 4 - 5 ระดับ โดยพิจารณาจากเป้าหมายและความคาดหวังในการปฏิบัติงานนั้น ๆ กำหนดระดับสูงสุดแล้วแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่ยอมรับได้ (ผ่าน) และยอมรับไม่ได้ (ไม่ผ่าน) แล้วพิจารณาว่าในช่วงของการยอมรับได้นั้นแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ผ่านอย่างดี และผ่านอย่างพอใจ แล้วทำ เช่นเดียวกันในช่วงของการไม่ยอมรับหรือไม่ผ่าน ส่วนคะแนนศูนย์คือไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติเพียงเล็กน้อยและไม่ถูกต้องเลย

แนวการกำหนดเกณฑ์ (Rubric)

ระดับ 1 ขั้นเริ่มต้น ค้นหา ทำตามแบบ มีข้อผิดพลาด ยังไม่เข้าประเด็น งานไม่สำเร็จ

ระดับ 2 ขั้นพัฒนา ผลงานยังเป็นไปตามแบบไม่สมบูรณ์ มีจุดแข็งจุดอ่อน โดยส่วนรวมมีจุดอ่อนมากกว่าจุดแข็ง

ระดับ 3 ขั้นทำได้ ปฏิบัติได้ (ผ่าน) ผลงานมีมาตรฐานค่อนข้างสมบูรณ์ มีจุดแข็งมากกว่าจุดอ่อน มีทักษะ

ระดับ 4 ขั้นมั่นคง มีความสมบูรณ์แน่นอน คงเส้นคงวา มีทักษะและยุทธศาสตร์ ในการปฏิบัติ

ระดับ 5 ขั้นสมควรเป็นตัวอย่าง มีบรรทัดฐาน มีความเด่นเป็นเยี่ยงอย่างได้และ สร้างสรรค์

วิธีกำหนดเกณฑ์ 5 วิธี เพื่อใช้ในการตรวจให้คะแนน มีดังนี้

วิธีที่ 1 แยกประเด็นพิจารณาออกเป็นประเด็นย่อย แล้วทำเป็นตารางพิจารณา ความถูกต้องในแต่ละประเด็น กำหนดระดับของคะแนนตามจำนวนที่ปฏิบัติถูกต้องในประเด็น เหล่านี้

วิธีที่ 2 การกำหนดระดับความสมบูรณ์ตามเส้นแสดงความต่อเนื่องของ ความสามารถ (Continuous Ability)

วิธีที่ 3 กำหนดระดับความผิดพลาด พิจารณาความบกพร่องจากคำตอบว่ามี มากน้อยเพียงใด โดยจะหักจากระดับคะแนนสูงสุดลงมาทีละระดับ

วิธีที่ 4 กำหนดระดับการยอมรับและคำอธิบาย

วิธีที่ 5 ใช้หลักการจัดกลุ่มแบบอิงกลุ่ม

กรมวิชาการ (2539 : 54 - 59) ได้เสนอวิธีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน เพื่อใช้ ในการตรวจให้คะแนนแบบประเมินผลรวม (Holistic) โดยการแบ่งข้อสอบออกเป็นกองต่างๆ ดังนี้ ข้อสอบที่มีคะแนนระดับสูงสุด ระดับกลาง และระดับต่ำ สามารถเพิ่มกองในการแบ่งระดับคะแนนได้ ทุกระดับคะแนนจะอธิบายถึงการประเมินคำตอบในการแก้ปัญหาหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะ ไม่นำมาใช้ใน การจัดหมวดหมู่ของนักเรียน ระดับคะแนนในแต่ละข้อไม่จำเป็นต้องเหมือนกันกับการสร้างเกณฑ์ เฉพาะ (Specific Rubric) และได้เสนอแนวทางการให้คะแนนแบบรวมองค์ประกอบ (Holistic) โดย แบ่งวิธีการให้คะแนนได้หลายวิธีดังนี้

วิธีที่ 1 แบ่งงานตามคุณภาพเป็น 3 กอง คือ

กองที่ 1 ได้แก่ งานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษและเขียนอธิบายลักษณะของคน ที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ

กองที่ 2 ได้แก่ งานที่ยอมรับได้และเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับ ได้

กองที่ 3 ได้แก่ งานที่ยอมรับได้น้อย หรือยอมรับไม่ได้และเขียนอธิบาย ลักษณะของงานที่ยอมรับได้น้อย

จากนั้นก็นำงานแต่ละกองมาให้คะแนนเป็น 2 ระดับ คือ

งานกองที่ 1 จะให้คะแนน 6 หรือ 5

งานกองที่ 2 จะให้คะแนน 4 หรือ 3

งานกองที่ 3 จะให้คะแนน 2 หรือ 1

สำหรับงานที่แสดงว่าไม่ได้ใช้ความพยายามเลย ให้คะแนนเป็น 0

วิธีที่ 2 กำหนดระดับความผิดพลาด โดยพิจารณาจากความบกพร่องของคำตอบว่ามีมากน้อยเพียงใด แล้วหักจากระดับคะแนนสูงสุดมาที่ระดับ ดังนี้

คะแนน 4 หมายถึง คำตอบถูกแสดงเหตุผลถูกต้อง แนวคิดชัดเจน

คะแนน 3 หมายถึง คำตอบถูก เหตุผลถูกต้อง อาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

เล็กน้อย

คะแนน 2 หมายถึง เหตุผลหรือการคำนวณผิดพลาด แต่มีแนวทางที่จะนำไปสู่คำตอบ

นำไปสู่คำตอบ

คะแนน 1 หมายถึง แสดงวิธีคิดเล็กน้อยแต่ไม่ได้คำตอบ

คะแนน 0 หมายถึง ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูกเลย

วิธีที่ 3 กำหนดระดับและคำอธิบาย เช่น

รูปรีของความสามารรถเข้าใจเนื้อหาสาระเขียนได้เป็น 4 ระดับ ดังนี้

4 หมายถึง การสาธิตหรือแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์แบบครบถ้วนถูกต้องแม่นยำในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด รวมทั้งเสนอแนวคิดใหม่ que แสดงถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงกฎเกณฑ์ หรือลักษณะของข้อมูล

3 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วนถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

2 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจไม่สมบูรณ์ครบถ้วนถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดในบางส่วน

1 หมายถึง แสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดน้อยมาก และเข้าใจไม่ถูกต้องในบางส่วน

0 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นใด ๆ

มาตรฐานนี้สามารถบรรยายความสามารถการแสดงออกตั้งแต่ระดับ 0 ซึ่งต่ำสุดไปจนถึงระดับ 4 ซึ่งเป็นความสามารถสูงสุด โดยปกติระดับของรูปรีจะต้องมีการพิจารณาว่าระดับใดจะเป็นที่ยอมรับได้ จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไปมีคำอธิบายถึงการแสดงออกที่ยอมรับได้ เพราะนักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด ซึ่งทั้ง 3 วิธีดังกล่าวนี้ พอที่จะสรุปได้ว่า มีส่วนที่เหมือนกัน คือ เป็นการตรวจให้คะแนนที่มองภาพรวมของผลงาน แล้วแยกเป็นกอง ๆ ส่วนที่แตกต่างกันของทั้ง 3 วิธี ก็คือ

วิธีที่ 1 แยกโดยใช้คุณภาพของผลงานเป็นหลัก

วิธีที่ 2 แยกโดยใช้ความผิดพลาดของผลงานเป็นหลัก

วิธีที่ 3 แยกโดยใช้ความสามารถในการอธิบายหรือการแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจเป็นหลัก

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ และ 5 ระดับโดยให้นำหนักความสำคัญกับผลของการปฏิบัติ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการหาคุณภาพของแบบประเมินภาคปฏิบัติ

3.1 ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน

โกวิท ประวาลพฤษษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชัญ (2523 : 173) กล่าวว่า การคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมินย่อมช่วยให้การตีความหมายของคะแนนมีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น การหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน ใช้สูตรในการคำนวณได้หลายสูตร ซึ่งการเลือกใช้สูตรขึ้นอยู่กับจำนวนของผู้ประเมินที่มีจำนวนต่างกัน ดังนี้

1. การหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมินคนเดียวตรวจสอบผลงานซ้ำ อาจหาค่าความสัมพันธ์โดย

ก. ถ้าเป็นคะแนน ใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ดังนี้

$$r_{xy} = \frac{N\Sigma XY - (\Sigma X)(\Sigma Y)}{\sqrt{[N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N\Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าความเชื่อมั่น (ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการตรวจ 2 ครั้ง)

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบ

X แทน คะแนนจากการตรวจครั้งที่ 1

Y แทน คะแนนจากการตรวจครั้งที่ 2

ข. ถ้าเป็นการให้อันดับที่ ใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบอันดับที่ของสเปียร์แมน ดังนี้

$$\rho = 1 - \frac{6\Sigma D^2}{N(N^2 - 1)}$$

เมื่อ ρ แทน ค่าความเชื่อมั่น (สหสัมพันธ์ระหว่างอันดับที่จากการตรวจ 2 ครั้ง)

D แทน ผลต่างของอันดับที่จากการตรวจ 2 ครั้ง

N แทน จำนวนผู้เข้าสอบ

2. การหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 คน

ในกรณีที่ให้ผู้ประเมิน 2 คนตรวจให้คะแนนการปฏิบัติ หรือผลงานของนักเรียนกลุ่มเดียวกันจะได้คะแนนออกมา 2 ชุด นำมาคำนวณหาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน 2 ชุดนั้น ค่าสัมประสิทธิ์ที่ได้ก็คือค่าความเชื่อมั่นของการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คน ซึ่งสามารถคำนวณได้ 2 แบบ คือ

ก. ถ้าเป็นคะแนน ใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งในกรณีนี้ X คือ คะแนนจากการตรวจของผู้ประเมินคนที่ 1 และ Y คือคะแนนจากการตรวจของผู้ประเมินคนที่ 2

ข. ถ้าเป็นอันดับที่ ใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบอันดับที่ของสเปียร์แมน ซึ่งในกรณีนี้ D คือ ผลต่างของอันดับที่จากผู้ประเมิน 2 คน

ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน โดยใช้วิธีการประเมินแบบใช้ผู้ประเมิน 2 คน ใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

3.2 ความเชื่อมั่นของแบบประเมินภาคปฏิบัติ

ส. วาสนา ประवालพฤษ์ (2533 : 31 - 34) กล่าวว่า แบบประเมินภาคปฏิบัติที่ใช้ผู้ตรวจให้คะแนนมากกว่า 1 คน และหาค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนนแล้ว ควรนำแบบประเมินไปทดลองใช้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยใช้

1. สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ตามสูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum \sigma_i^2}{\sigma_t^2} \right)$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อในแบบประเมิน

$\sum \sigma_i^2$ แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของแบบประเมินแต่ละข้อ

σ_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของแบบประเมินทั้งฉบับ

2. วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนของฮอยท์ (Hoyt's ANOVA)

$$r_{tt} = 1 - \frac{MS_E}{MS_S}$$

ทั้งนี้เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้ว สามารถจะนำค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อน (MS_{error}) มาคำนวณกับค่าเฉลี่ยกำลังสองระหว่าง

กลุ่มตัวอย่าง ($MS_{subject}$) เพื่อประมาณค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นได้
ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินภาคปฏิบัติที่สร้างขึ้น
โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ฮีท และ โรเจอร์ (Heath ;& Rogers. 1932 : 328) ได้แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับประถมศึกษาและผู้เฒ่าระดับมัธยมศึกษา ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 รายการ คือการเลี้ยงลูกฟุตบอล การทุ่มลูกฟุตบอล การวางเตะสำหรับผู้รักษาประตูและการเตะลูกฟุตบอล เรียดให้ไกล ผลปรากฏว่าแบบทดสอบนี้มีค่าความเที่ยงตรง 0.71 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.74

แมคโดนัลด์ (McDonald. 1951 : 50-53) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 1 แบบ คือ การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผืนที่มีขนาดยาว 30 ฟุต สูง 11 ฟุต โดยนำมาทดสอบกับนักศึกษา 4 กลุ่ม คือ นักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย นักศึกษาระดับปี 1 นักศึกษาระดับปี 2 และนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยทั่วไป ผลการวิจัย พบว่า นักฟุตบอลระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 17 คน มีค่าความเที่ยงตรง .94 นักศึกษาระดับปี 1 จำนวน 18 คน มีค่าความเที่ยงตรง .76 นักศึกษาระดับปี 2 จำนวน 18 คน มีค่าความเที่ยงตรง .63 และนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยทั่วไป จำนวน 53 คน มีค่าความเที่ยงตรง .85

มีทเชลล์ (Mitchell. 1963 : 328) ได้นำแบบทดสอบทักษะฟุตบอลของแมคโดนัลด์ ไปปรับปรุงเพื่อใช้กับนักเรียนชายระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้แบบทดสอบการเตะบอลกระทบฝ่าผืนที่มีความกว้าง 8 ฟุต สูง 4 ฟุต เส้นเริ่มห่างจากฝ่าผืน 6 ฟุต ให้ทำการทดสอบ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 วินาที ผลปรากฏว่ามีความเที่ยงตรง 0.84 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.89

ครูว์ (Verducci. 1980 : 334-335 ; citing Crew. 1968 : 379) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลขึ้น ประกอบด้วย 4 รายการ คือ ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝ่าผืน การเลี้ยงลูกฟุตบอล ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโค้ง การเตะลูกฟุตบอล โดยใช้ นักศึกษาชายระดับวิทยาลัยเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้
 - 1.1 ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝ่าผืน มีค่าเท่ากับ 0.88
 - 1.2 การเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.92
 - 1.3 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.94
 - 1.4 การเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.96
 - 1.5 การทดสอบทุกรายการ มีค่าเท่ากับ 0.98
2. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยการทำซ้ำ (Test-Retest) มีค่าดังนี้
 - 2.1 ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝ่าผืน มีค่าเท่ากับ 0.97

- 2.2 การเลี้ยงลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.99
- 2.3 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโค้ง มีค่าเท่ากับ 0.99
- 2.4 การเตะลูกฟุตบอล มีค่าเท่ากับ 0.99

4.2 งานวิจัยภายในประเทศ

ครรชิต สมิตานนท์ (2519 : 26) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนิสิตนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างจาก 5 สถาบันในระดับอุดมศึกษา รวม 150 คน แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 7 รายการ คือ การเตะลูกกระทบฝ่าผนัง การเตะลูกโค้ง การเลี้ยงลูก การยิงประตู การเตะลูก การโหม่งลูก การหยุดลูก ผลปรากฏว่า แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนิสิต นักศึกษา ระดับอุดมศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงในครั้งที่ 1 และ 2 เท่ากับ 0.69 และ 0.68 ตามลำดับ โดยใช้แบบทดสอบทักษะฟุตบอลของแมคโดนัลด์ (McDonald Skill Test) เป็นเกณฑ์และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74

ปัญญา สังขวดี (2527 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลโดยดัดแปลงจากแบบทดสอบของ ครรชิต สมิตานนท์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลระดับอุดมศึกษา และเพื่อศึกษาว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยนำมาดัดแปลงมีความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงเพียงใด กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชายวิชาเอกพลศึกษา ชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก จำนวน 35 คน แบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ การเตะลูกฟุตบอลโค้ง การเตะลูกฟุตบอล และการหยุดลูกฟุตบอล ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบทั้ง 3 รายการ มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.53 , 0.53 และ 0.53 ตามลำดับ และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.54 , 0.95 และ 0.84 ตามลำดับ

พินิจ ประหยัดทรัพย์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษายาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา แห่งละ 36 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 144 คน จุดมุ่งหมายของแบบทดสอบเพื่อทดสอบทักษะการหยุดลูกฟุตบอลและการยิงประตู ซึ่งประกอบด้วยรายการทดสอบ 2 รายการคือ 1. การหยุดลูกฟุตบอลขณะลอยในอากาศระหว่างไหล่และเข่า แล้วยิงประตูในเวลา 30 วินาที 2. การหยุดลูกฟุตบอลที่ต่ำกว่าเข่า แล้วยิงประตู ในเวลา 30 วินาที ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า แบบทดสอบมีความเที่ยงตรง 0.63 และมีความเชื่อมั่น 0.83

ณัฐวุฒิ ปล้องเจริญ (2534 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอลมาแล้ว จำนวน 40 คน แบบทดสอบนี้ประกอบด้วย 1.การเตะลูกฟุตบอล 2.การเตะลูกฟุตบอลกระทบฝ่าผนัง 3.การโหม่งลูกฟุตบอล 4.การเตะลูกฟุตบอลโค้ง 5.การเลี้ยงลูกฟุตบอล 6.การยิงประตู มีค่าความเป็นปรนัยของ

แบบทดสอบทั้งฉบับจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เท่ากับ 0.933, 0.914 และ 0.912 มีค่าความเชื่อมั่นแต่ละรายการดังนี้ 0.915, 0.849, 0.903, 0.880 และ 0.937 ตามลำดับ มีค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.839 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีเกณฑ์ปกติในการแบ่งระดับความสามารถทักษะกีฬาฟุตบอล ดังนี้

ดีเลิศ	คะแนนที่	67	ขึ้นไป
ดี	คะแนนที่	55 – 66	
ปานกลาง	คะแนนที่	45 - 54	
พอใช้	คะแนนที่	34 - 44	
ควรปรับปรุง	คะแนนที่	ต่ำกว่า 34	

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศ เป็นที่ยอมรับกันว่าสิ่งที่สำคัญที่ใช้เป็นเครื่องวัดความสามารถในการเล่นฟุตบอลคือ ชัยชนะที่ได้จากการทำประตู ซึ่งเป็นผลมาจากพื้นฐานของการมีทักษะการเล่น เช่น การเลี้ยงลูกบอล การหยุดลูกบอล การโหม่งลูกบอลและการยิงประตู ในลักษณะต่าง ๆ ด้วยความแม่นยำนั่นเอง จากความสำคัญดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีแบบประเมินทักษะพื้นฐานฟุตบอลที่มีคุณภาพสามารถนำมาใช้ทดสอบและพัฒนาทักษะการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักเรียนในระดับประถมศึกษาได้เป็นอย่างดีต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ใช้ในการวิจัย
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนนาร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวน 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนคลองมะขามเทศ และโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 12 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 1,592 คน เป็นนักเรียนชาย 798 คน นักเรียนหญิง 794 คน

ตาราง 1 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน		รวม
	ชาย	หญิง	
1. คลองมะขามเทศ	19	20	39
2. เคหะทุ่งสองห้องวิทยา 1	79	93	172
3. วัดเสมียนนารี	94	77	171
4. วัดธาตุทอง	117	131	248
5. วัดช่องลม	94	69	163
6. วัดมงคลวราราม	69	64	133
7. วัดนางนอง	54	64	118
8. วัดกำแพง	35	23	58
9. วัดดุสิตาราม	48	50	98
10. วัดปทุมวนาราม	32	34	66

ตาราง 1 (ต่อ)

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน		รวม
	ชาย	หญิง	
11. วัดบางโพธิ์อามวาส	50	44	94
12. วัดตะกล้า	88	101	189
13. วัดทองสัมฤทธิ์	19	24	43
รวม	798	794	1,592

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่ใช้ศึกษาคุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 170 คน โดยวิธีการสุ่มแบบสามขั้นตอน (Three-stage Random Sampling) มีนักเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม โดยขั้นแรกทำการสุ่มโรงเรียนโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม ขั้นที่สองทำการสุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่สุ่มได้ในขั้นแรก ขั้นที่สามทำการสุ่มนักเรียนจากห้องเรียน

ตาราง 2 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาคุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

กลุ่มที่	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน		รวม
		ชาย	หญิง	
1	วัดกำแพง	5	5	10
2	วัดนางนอง	10	10	60
	คลองมะขามเทศ	10	10	
	วัดตะกล้า	10	10	
3	วัดเสมียนนารี	15	15	30
4	วัดธาตุทอง	35	35	70
รวม		85	85	170

จากกลุ่มตัวอย่างตามตาราง 2 ได้ศึกษาคุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 1 เพื่อหาเวลาที่ใช้ในการประเมินแล้วนำผลที่ได้มาวางแผนในการประเมินครั้งต่อไป

กลุ่มที่ 2 ประเมินเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ประเมิน 2 คน

กลุ่มที่ 3 ประเมินเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ

กลุ่มที่ 4 ประเมินเพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยประเมินนักกีฬาในโรงเรียนวัดธาตุทองเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แบ่งเป็นนักกีฬาชายจำนวน 15 คน และหญิงจำนวน 15 คน แล้วนำคะแนนของนักเรียนในกลุ่มที่ 4 จำนวน 35 คนจากนักเรียนชายมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไปต่ำสุด นำคะแนนต่ำสุดของนักเรียนชายจำนวน 15 คน มาเปรียบเทียบกับคะแนนของนักกีฬาชายจำนวน 15 คน โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) สำหรับนักเรียนหญิงและนักกีฬาหญิง ทำเช่นเดียวกัน หลังจากนั้นนำคะแนนของนักเรียนชายจำนวน 35 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 35 คน มาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

2. กลุ่มที่ใช้ศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 428 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 237 คน นักเรียนหญิง จำนวน 191 คน ในโรงเรียนเครือข่ายและโรงเรียนนำร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 13 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ตาราง 3 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

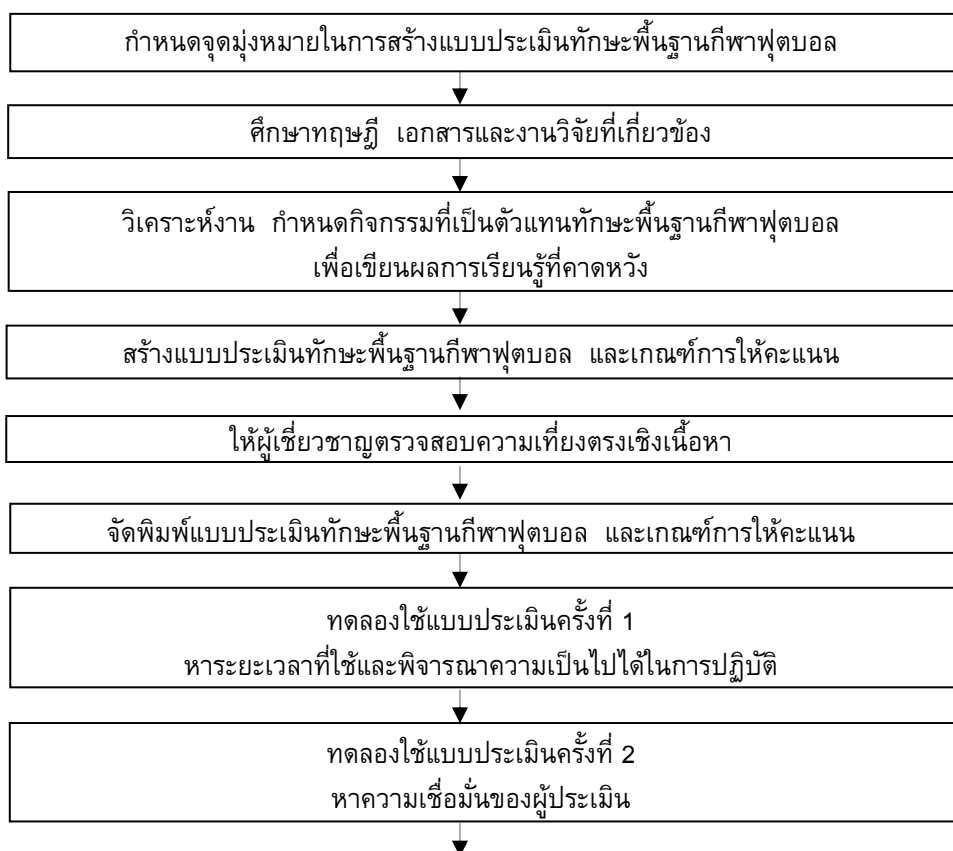
โรงเรียน	จำนวนห้องเรียนทั้งหมด	จำนวนห้องเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนนักเรียน		รวม
			ชาย	หญิง	
คลองมะขามเตศ	1	1	27	10	37
เคหะทุ่งสองห้องวิทยา 1	5	1	11	14	25
วัดเสมียนนารี	4	1	22	9	31
วัดธาตุทอง	7	1	19	15	34
วัดช่องลม	4	1	23	17	40
วัดมงคลวราราม	4	1	18	14	32
วัดนางนอง	3	1	15	21	36
วัดกำแพง	2	1	15	10	25
วัดดุสิตาราม	3	1	18	21	39
วัดปทุมวนาราม	2	1	19	17	36

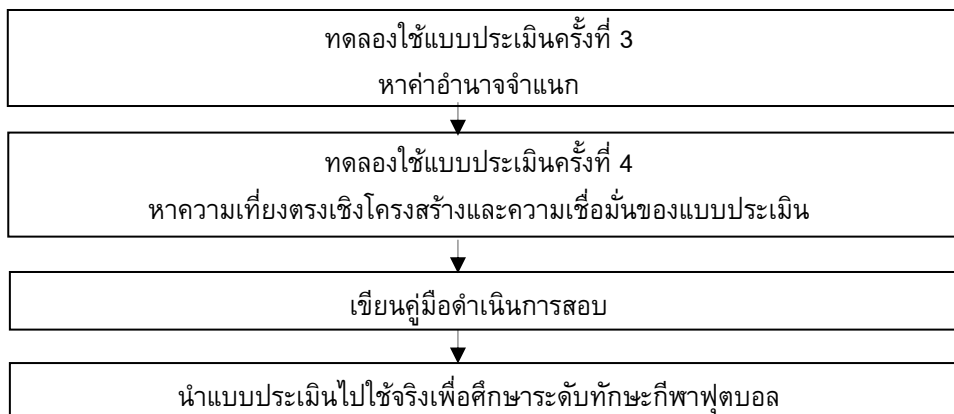
ตาราง 3 (ต่อ)

โรงเรียน	จำนวนห้องเรียนทั้งหมด	จำนวนห้องเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนนักเรียน		รวม
			ชาย	หญิง	
วัดบางโพธิ์อามวาส	3	1	23	12	35
วัดตะกล้า	6	1	13	20	33
วัดทองสัมฤทธิ์	2	1	14	11	25
รวม		13	237	191	428

2. วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ใช้ในการวิจัย

ในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโดยแบ่งทักษะที่ใช้ในการประเมินออกเป็น 6 ทักษะ ได้แก่ การเตะลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอล การหยุดลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตู ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

ภาพประกอบ 1 ลำดับขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินทักษะกีฬาฟุตบอล จากภาพประกอบ 1 แสดงลำดับขั้นตอนในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล มีรายละเอียด ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

1.1 เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ได้แก่ ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน อำนาจจำแนก ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

1.2 เพื่อศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร

2. ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพลศึกษา การฝึกทักษะพื้นฐานของกีฬาฟุตบอล ในขั้นตอนต่าง ๆ พร้อมทั้งศึกษาหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 2 (ป.6) เพื่อหาขอบเขตของเนื้อหาในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินภาคปฏิบัติ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

3. วิเคราะห์งาน เลือกรงานที่เป็นตัวแทนและกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ในขั้นตอนต่าง ๆ ก่อนที่จะนำผลการศึกษาและวิเคราะห์เอกสารต่าง ๆ ไปสัมภาษณ์อาจารย์ผู้ฝึกสอน พลศึกษาและผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ เพื่อวิเคราะห์งาน เลือกรงานที่เป็นตัวแทนและกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ว่าควรประเมินข้อปฏิบัติใดบ้าง และนำผลการวิเคราะห์ ดังกล่าวที่ได้จากการศึกษาเอกสารและผู้เชี่ยวชาญมากำหนดเป็นผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง แสดงผลดังตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 การวิเคราะห์งานและกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	ข้อปฏิบัติ
ฟุตบอล	ฟุตบอล
1. สามารถปฏิบัติทำยืนเตรียมพร้อมได้อย่างถูกต้อง	1. การยืนในท่าเตรียมพร้อม
2. สามารถเตะลูกฟุตบอลได้อย่างต่อเนื่อง	2. ความต่อเนื่องของการเตะลูกฟุตบอล
3. สามารถปฏิบัติทักษะการเตะลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ	3. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 4. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก 5. การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า 6. ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอล
4. สามารถปฏิบัติทักษะการหยุดลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ	7. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า 8. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 9. ความสามารถในการหยุดลูกฟุตบอล
5. สามารถปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ	10. การโหม่งลูกฟุตบอล 11. ความแม่นยำในการโหม่งลูกฟุตบอล
6. สามารถปฏิบัติทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ	12. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน 13. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก 14. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า 15. ความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอล หลบสิ่งกีดขวาง
7. สามารถปฏิบัติทักษะการยิงประตูได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ	16. การยิงประตูด้วยหลังเท้า 17. ความแม่นยำในการยิงประตู

4. สร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล และสร้างเกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์งานมาสร้างเป็นแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลโดยแบ่งทักษะพื้นฐานที่ใช้ประเมินออกเป็น 6 ทักษะ ได้แก่ การเตะลูกฟุตบอล, การเตะลูกฟุตบอล, การหยุดลูกฟุตบอล, การโหม่งลูกฟุตบอล, การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตู รวมข้อปฏิบัติทั้งหมดจำนวน 17 ข้อ พร้อมทั้งได้สร้างเกณฑ์การให้คะแนนในการประเมินแต่ละข้อปฏิบัติ ดังนี้

4.1 ศึกษาวิธีการปฏิบัติทักษะพื้นฐานต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่นฟุตบอลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง

4.2 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนโดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องและขอคำแนะนำจากอาจารย์พลศึกษาทั้ง 13 โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างช่วยพิจารณาในข้อปฏิบัติว่ามาตรฐานการ

ปฏิบัติที่เด็กนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา สามารถปฏิบัติได้ โดยจำแนกตามเพศ แล้วนำมาสร้างเป็นเกณฑ์การให้คะแนนซึ่งเป็นแบบชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ และมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

5. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและเกณฑ์การให้คะแนนไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอลและด้านวัดผลการศึกษา ด้านละ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ ปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 และเกณฑ์การให้คะแนนกับข้อปฏิบัติ ปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.67 ถึง 1.00 ซึ่งคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Consistency) โดยใช้สูตรของโรวินELLI และแฮมเบิลตัน (ลวัน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 248 ; อ้างอิงจาก Rovinelli ; & Hambleton. 1977) และได้ทำการปรับปรุงแบบประเมินตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญโดยได้ปรับเปลี่ยนข้อปฏิบัติจากเดิมในทักษะการเตะลูกฟุตบอลมีการประเมินท่าทางในการเตะลูกฟุตบอล ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าในทักษะนี้วัดเฉพาะผลจากการปฏิบัติก็เพียงพอแล้ว และให้เพิ่มการหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ซึ่งเป็นทักษะที่นำไปใช้ในการเล่นฟุตบอลมากกว่า

6. จัดพิมพ์แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล และเกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยได้จัดพิมพ์แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล และเกณฑ์การให้คะแนน แล้วเชิญอาจารย์ผู้สอนพลศึกษา ในโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวน 13 คน มาร่วมประชุมทำความเข้าใจในแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการนำไปใช้

7. ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 1

ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ผ่านการตรวจคุณภาพขั้นต้นไปทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดกำแพง สำนักงานเขตภาษีเจริญ จำนวน 10 คน โดยใช้ผู้ประเมินจำนวน 1 คน เพื่อดูความเป็นไปได้ในการปฏิบัติของนักเรียนรวมถึงความเหมาะสมของเกณฑ์การให้คะแนนและทำการจับเวลาแต่ละทักษะตั้งแต่เริ่มประเมินนักเรียนคนแรกจนถึงคนสุดท้าย ได้ผลดังนี้

7.1 ทักษะการเตะลูกฟุตบอล ประเมินโดยให้นักเรียนทั้ง 10 คน เตะลูกฟุตบอลพร้อมกัน ภายใน 1 นาที ทำการประเมิน 3 ครั้ง ใช้เวลาทั้งสิ้น 4 นาที

7.2 ทักษะการเตะลูกฟุตบอล ประเมินทีละ 1 คน ใช้เวลาคนละ 3 นาที รวมใช้เวลาทั้งสิ้น 30 นาที

7.3 ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ประเมินทีละ 1 คน ใช้เวลาคนละ 2 นาที รวมใช้เวลาทั้งสิ้น 20 นาที

7.4 ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล ประเมินทีละ 1 คน ใช้เวลาคนละ 3 นาที รวมใช้เวลาทั้งสิ้น 30 นาที

7.5 ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล ประเมินทีละ 1 คน ใช้เวลาคนละ 3 นาที รวมใช้เวลาทั้งสิ้น 30 นาที

7.6 ทักษะการยิงประตู ประเมินทีละ 1 คน ใช้เวลาคนละ 2 นาที รวมใช้เวลาดังกล่าวทั้งสิ้น 20 นาที

เมื่อประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลนักเรียนจำนวน 10 คน ครบทุกทักษะ ใช้เวลาในการประเมิน 2 ชั่วโมง 14 นาที และนำเวลาที่ได้ไปใช้วางแผนการประเมินกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

8. ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 2

ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ไปประเมินกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดนางนอง สำนักงานเขตจอมทอง โรงเรียนคลองมะขามเทศและโรงเรียนวัดตะกล้า สำนักงานเขตประเวศ โรงเรียนละ 20 คน แบ่งเป็นชาย 10 คน หญิง 10 คน โดยมีผู้ประเมินโรงเรียนละ 2 คน นำผลที่ได้มาหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ปรากฏว่าได้ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน เท่ากับ .92, .90 และ .89 ตามลำดับ

9. ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 3

ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่มีคุณภาพจากการทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 2 ไปประเมินกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสมียนนารี สำนักงานเขตจตุจักร โดยแบ่งเป็น นักเรียนชาย 15 คน และนักเรียนหญิง 15 คน โดยมีผู้ประเมิน 1 คน นำผลที่ได้มาหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในแต่ละข้อปฏิบัติกับคะแนนรวมของข้อที่เหลือ (Item total Correlation) ได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล นักเรียนชาย อยู่ระหว่าง 0.28 – 0.83 และนักเรียนหญิง อยู่ระหว่าง 0.23 – 0.87

10. ทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 4

ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่มีคุณภาพจากการทดลองใช้แบบประเมินครั้งที่ 3 ไปประเมินกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง สำนักงานเขตวัฒนา โดยแบ่งเป็นนักเรียนชาย 35 คน นักเรียนหญิง 35 คน แล้วหาคุณภาพของแบบประเมินดังนี้

10.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้วิธี Known Group Technique โดยประเมินนักกีฬาในโรงเรียนวัดธาตุทองเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แบ่งเป็นนักกีฬาชายจำนวน 15 คน และหญิงจำนวน 15 คน แล้วนำคะแนนของนักเรียนชาย จำนวน 35 คน มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไปต่ำสุด เอาคะแนนต่ำสุดของนักเรียนชายจำนวน 15 คน มา

เปรียบเทียบกับคะแนนของนักกีฬาชายจำนวน 15 คน โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) ได้ค่า t เท่ากับ 10.61 สำหรับนักเรียนหญิงและนักกีฬาหญิง ทำเช่นเดียวกัน ได้ค่า t เท่ากับ 16.76 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

10.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยนำคะแนนของนักเรียนชายจำนวน 35 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 35 คน จากโรงเรียนวัดธาตุทอง มาคำนวณคำนวณหาค่าโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .94 และ .85 ตามลำดับ

11. เขียนคู่มือดำเนินการสอบ

ผู้วิจัยเขียนคู่มือดำเนินการสอบของแบบประเมินที่สร้างขึ้น และจัดพิมพ์เป็นฉบับเพื่อให้ผู้ประเมินได้ใช้เป็นคู่มือประกอบในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

12. นำแบบประเมินไปใช้จริงเพื่อศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่มีคุณภาพไปใช้กับโรงเรียนนาร่อง และโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวน 13 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 428 คน เป็นนักเรียนชาย 237 คน และนักเรียนหญิง 191 คน เพื่อศึกษาระดับทักษะกีฬาฟุตบอล และแบ่งระดับทักษะของนักเรียนโดยใช้คะแนน T ปกติแบ่งออกเป็น 5 ระดับ (ซวาล แพร์ตกุล. 2517 : 101) ดังนี้

คะแนน T ปกติ	ระดับทักษะ
65 ขึ้นไป	ดีมาก
55 – 65	ดี
45 – 55	พอใช้
35 – 45	ยังไม่พอใช้
ต่ำกว่า 35	ควรปรับปรุง

หมายเหตุ เฉพาะตรงคะแนน T ปกติ 50 ถือว่ามีความสามารถปานกลางพอดี และในกรณีได้คะแนน T ปกติตรงกับท้ายของช่วงคะแนน ให้เลื่อนไปอยู่ในระดับที่สูงขึ้นไปเสมอ

ตัวอย่างของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและเกณฑ์การให้คะแนน

1. การยืนในท่าเตรียมพร้อม มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- ยืนด้วยปลายเท้าโดยให้เท้าทั้งสองห่างกัน 1 ช่วงไหล่ กางแขนทั้งสองออกเล็กน้อย ช่วยในการทรงตัว ตามองไปข้างหน้า

2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์

1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์

0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

2. ความต่อเนื่องของการเตะลูกฟุตบอล มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- ผู้เข้ารับการประเมินโยนลูกฟุตบอลขึ้นในอากาศแล้วใช้หลังเท้าหรือเข่าหรือศีรษะเตะเตะ บังคับลูกบอลโดยแขนทั้งสองกางออกช่วยในการทรงตัว เตะบอลในเวลา 1 นาที นับจำนวนครั้งที่ทำได้ กรณีบอลตกพื้น ให้เริ่มนับจำนวนครั้งใหม่ ใช้จำนวนครั้งที่ดีที่สุด บอลตกพื้นได้ไม่เกิน 3 ครั้งใน 1 นาที

ชาย	หญิง
4 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 10 ครั้งขึ้นไป	4 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 7 ครั้งขึ้นไป
3 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 7-9 ครั้ง	3 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 5-6 ครั้ง
2 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 4-6 ครั้ง	2 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 3-4 ครั้ง
1 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 1-3 ครั้ง	1 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 1-2 ครั้ง
0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถเตะบอลได้ต่อเนื่อง	0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถเตะบอลได้ต่อเนื่อง

ตัวอย่างแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ
คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาว่าข้อปฏิบัติที่สร้างขึ้นสามารถประเมินตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือไม่ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อปฏิบัติแต่ละข้อ โดยการพิจารณานี้ ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อปฏิบัตินั้นสามารถประเมินตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังนั้นจริง
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อปฏิบัตินั้นสามารถประเมินตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังนั้นจริง
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อปฏิบัตินั้นไม่สามารถประเมินตรงตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังนั้นจริง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	ข้อปฏิบัติ	คะแนนการพิจารณา		
		+1	0	-1
0. สามารถปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกฟุตบอลได้อย่างถูกต้อง	0. การโหม่งลูกฟุตบอล
0. สามารถโหม่งลูกฟุตบอลได้แม่นยำ	0.ความแม่นยำในการโหม่งลูกฟุตบอล

ตัวอย่างแบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ

ข้อปฏิบัติ	เกณฑ์การให้คะแนน	เกณฑ์การพิจารณา		
		+1	0	-1
0. การโหม่งลูกฟุตบอล	<p>กิจกรรมที่ปฏิบัติ</p> <p>- ให้ผู้ที่มีความสามารถในการเล่นฟุตบอลเป็นผู้โยนบอลด้วยมือให้ผู้เข้ารับการประเมิน</p> <p>- เมื่อลูกฟุตบอลลอยมา ชยับตัวไปตามทิศทางของบอลแล้ว ใช้หน้าผากโหม่งบอล</p> <p>2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์</p> <p>1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์</p> <p>0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้</p>
0. ความแม่นยำในการโหม่งลูกฟุตบอล	<p>- ผู้เข้ารับการประเมินยืนหลังเส้นเริ่ม เมื่อได้ยินสัญญาณนกหวีด ให้ผู้เข้ารับการประเมินโยนลูกฟุตบอลขึ้นเหนือศีรษะแล้วโหม่งลูกฟุตบอลให้ตกลงในวงกลม รัศมี 6 ฟุต โดยจุดกึ่งกลาง วงกลมห่างจากเส้นเริ่ม 4 เมตร (ชาย) 3 เมตร (หญิง) ทำการทดสอบ 5 ครั้ง นับจำนวนครั้งที่ลูกฟุตบอลตกในพื้นที่วงกลม</p> <p>4 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 4 – 5 ลูก</p> <p>3 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 3 ลูก</p> <p>2 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 2 ลูก</p> <p>1 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 1 ลูก</p> <p>0 คะแนน เมื่อ ลูกบอลไม่ตกในพื้นที่วงกลมเลย</p>

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีการหาค่าทางสถิติ ดังนี้

3.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งคำนวณจากสูตร ดังนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 248 ; อ้างอิงจาก Rovinelli ;& Hambleton. 1977)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องที่บ่งชี้ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
 $\sum R$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน โดยนำคะแนนจากผู้ประเมิน 2 ท่านมาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (ส.วาสนา ประवालพฤกษ์. 2533 : 32)

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - \sum X\sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน
	X	แทน	คะแนนจากการประเมินของผู้ประเมินคนที่ 1
	Y	แทน	คะแนนจากการประเมินของผู้ประเมินคนที่ 2
	N	แทน	จำนวนผู้เข้ารับการประเมิน

3.1.3 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation) ระหว่างคะแนนของข้อปฏิบัติกับคะแนนรวมจากข้ออื่นๆ ที่เหลือทั้งหมด (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2545 : 165)

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - \sum X\sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	X	แทน	คะแนนของข้อปฏิบัติ
	Y	แทน	คะแนนผลรวมของข้ออื่น ๆ ที่เหลือทุกข้อ
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3.1.4 หาคความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบประเมิน โดยใช้วิธี Known group technique ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยใช้ t-test ในการตรวจสอบ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 264)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมิน
	\bar{X}_H	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	\bar{X}_L	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	N_H	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	N_L	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

3.1.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยใช้สูตรหาความเชื่อมั่นในรูปสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

- เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
 n แทน จำนวนข้อของแบบประเมิน
 $\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของคะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
 S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบประเมินทั้งฉบับ

3.2 สถิติที่ใช้ในการศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

การแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนน T ปกติ โดยเรียงอันดับของคะแนนดิบก่อนแล้วจึงแตกอันดับนั้นให้เป็นเปอร์เซ็นต์ไทล์ แล้วจึงเทียบให้เป็นพื้นที่ใต้โค้งปกติ อ่านออกมาเป็น Z ปกติ จากนั้นคูณด้วย 10 และบวกด้วย 50 (ชวาล แพรัตกุล. 2516 : 384)

3.2.1 หาเปอร์เซ็นต์ไทล์ โดยใช้สูตร (ชวาล แพรัตกุล. 2516 : 387)

$$\% -ile = \frac{100}{N} \left(cf + \frac{1}{2} f \right)$$

- เมื่อ $\% -ile$ แทน เปอร์เซ็นต์ไทล์
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด
 f แทน ความถี่
 cf แทน ความถี่สะสม

3.2.2 หาคะแนน T ปกติ โดยใช้สูตร (ชวาล แพรัตกุล. 2516 : 384)

$$T = 10Z \pm 50$$

- เมื่อ T แทน คะแนน T ปกติ
 Z แทน คะแนนมาตรฐานซี

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องที่บ่งชี้ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

r_{xy} แทน ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเรียงลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 คุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ตอนที่ 2 ระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 คุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

1.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและเกณฑ์การให้คะแนนไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอลและด้านวัดผลการศึกษา ด้านละ 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ และข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน โดยคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Consistency) โดยใช้สูตรของโรวินेलลี และแฮมเบิลตัน (ลัวัน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 248 ; อ้างอิงจาก Rovinelli ;& Hambleton. 1977) ผลของการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ และข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	IOC (ผลการเรียนรู้ที่ คาดหวังกับข้อปฏิบัติ)	IOC (ข้อปฏิบัติกับเกณฑ์ การให้คะแนน)
1. การยืนในท่าเตรียมพร้อม	1.00	1.00
2. ความต่อเนื่องของการเตะลูกฟุตบอล	0.83	0.83
3. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	1.00	1.00
4. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	1.00	1.00
5. การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า	1.00	1.00
6. ความแม่นยำในการเตะบอล	1.00	1.00
7. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า	1.00	1.00
8. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	1.00	0.67
9. ความสามารถในการหยุดบอล	0.67	0.67
10. การโหม่งลูกฟุตบอล	0.50	0.83
11. ความแม่นยำในการโหม่งลูกฟุตบอล	0.83	1.00
12. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน	1.00	0.83
13. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก	1.00	0.83
14. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า	0.83	0.83
15. ความสามารถในการเลี้ยงบอลหลบสิ่งกีดขวาง	1.00	1.00
16. การยิงประตูด้วยหลังเท้า	1.00	0.67
17. ความแม่นยำในการยิงประตู	0.83	0.83

จากตาราง 5 พบว่า ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 6 ท่าน มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน ตั้งแต่ 0.67 – 1.00 ถือว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่สร้างขึ้นสามารถประเมินพฤติกรรมตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกำหนดและมีเกณฑ์การให้คะแนนที่เที่ยงตรง

1.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินโดยการหาความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน

ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ไปประเมินกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดนางนอง โรงเรียนคลองมะขามเทศ และโรงเรียนวัดตะกล้า โรงเรียนละ 20 คน โดยใช้ผู้ประเมิน 2 ท่าน ประเมินนักเรียนแล้วให้คะแนนนักเรียนพร้อมกัน จากนั้นนำ

คะแนนจากผู้ประเมินทั้ง 2 ท่าน มาหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน

โรงเรียน	r_{xy}
1. วัดนางนอง	.92
2. คลองมะขามเทศ	.90
3. วัดตะกล้า	.89

จากตาราง 6 พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน มีค่าตั้งแต่ 0.89 – 0.92 แสดงว่า ผู้ประเมินแต่ละคนให้คะแนนผู้เข้ารับการทดสอบไปในทิศทางเดียวกัน

1.3 ค่าอำนาจจำแนก (Item Discrimination)

ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลไปประเมินกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดเสมียนนารี โดยแยกเป็นนักเรียนชาย 15 คน นักเรียนหญิง 15 คน นำคะแนนที่ได้มาหาค่าอำนาจจำแนก โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในแต่ละข้อปฏิบัติกับคะแนนรวมของข้อที่เหลือ (Item Total Correlation) ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (Item Discrimination) ของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่นำไปใช้กับนักเรียนชายและหญิง

ข้อ	อำนาจจำแนกรายข้อ	
	นักเรียนชาย	นักเรียนหญิง
1	0.77	0.75
2	0.74	0.70
3	0.48	0.31
4	0.72	0.72
5	0.83	0.67
6	0.73	0.76
7	0.74	0.23
8	0.73	0.87
9	0.81	0.23
10	0.83	0.85
11	0.61	0.63

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อ	อำนาจจำแนกรายข้อ	
	นักเรียนชาย	นักเรียนหญิง
12	0.79	0.78
13	0.62	0.56
14	0.75	0.45
15	0.28	0.75
16	0.75	0.76
17	0.76	0.85

จากตาราง 7 พบว่า แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล สำหรับนักเรียนชายมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.28 – 0.83 และนักเรียนหญิง มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.23 – 0.87 แสดงว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม

1.4 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ไปประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง โดยแบ่งเป็นนักเรียนชาย 35 คน นักเรียนหญิง 35 คน และประเมินนักกีฬาเพิ่มเติม เป็นนักกีฬาชาย 15 คน และนักกีฬาหญิง 15 คน โดยใช้วิธี Known Group Technique โดยนำคะแนนของนักเรียนชาย จำนวน 35 คน มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไปต่ำสุด แล้วเอาคะแนนต่ำสุดของนักเรียนชาย จำนวน 15 คน มาเปรียบเทียบกับคะแนนของนักกีฬาชาย จำนวน 15 คน โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) ได้ค่า t เท่ากับ 10.61 สำหรับนักเรียนหญิงทำเช่นเดียวกัน ได้ค่า t เท่ากับ 16.76 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบประเมินมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ผู้วิจัยนำคะแนนของนักเรียนชายจำนวน 35 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 35 คน จากโรงเรียนวัดธาตุทอง มาคำนวณหาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชาย เท่ากับ .94 และค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิงเท่ากับ .85 ซึ่งถือว่าเป็นแบบประเมินที่มีความเชื่อมั่นได้

ตอนที่ 2 ระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

2.1 การแปลงคะแนนทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลเป็นคะแนน T ปกติ

ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ผ่านการหาคุณภาพแล้ว ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 จำนวน 13 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน เพื่อศึกษาระดับทักษะพื้นฐานฟุตบอลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนน T ปกติ ดังแสดงในตาราง 8 - 9

ตาราง 8 คะแนน T ปกติ ในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชาย

คะแนนดิบ	คะแนน T ปกติ	คะแนนดิบ	คะแนน T ปกติ
46	78	31	43
45	76	30	42
44	67	29	41
43	64	28	40
42	61	27	38
41	59	26	37
40	57	25	36
39	54	24	35
38	53	23	34
37	51	22	33
36	50	21	31
35	49	20	29
34	47	19	28
33	46	18	27
32	45	17	24

จากตาราง 8 พบว่า คะแนนการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 46 คะแนน ตรงกับคะแนน T ปกติ 78 และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 17 ตรงกับคะแนน T ปกติ 24

ตาราง 9 คะแนน T ปกติ ในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิง

คะแนนดิบ	คะแนน T ปกติ	คะแนนดิบ	คะแนน T ปกติ
46	78	30	49
44	74	29	47
42	72	28	46
41	70	27	44
40	68	26	43
39	65	25	41
38	63	24	38
37	62	23	36
36	60	22	34
35	58	21	33
34	56	20	32
33	54	19	30
32	52	18	27
31	50	17	22

จากตาราง 9 พบว่า คะแนนการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิงมีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 46 คะแนน ตรงกับคะแนน T ปกติ 78 และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 17 ตรงกับคะแนน T ปกติ 22

ในกรณีที่ต้องการนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลฉบับนี้ไปใช้ในครั้งต่อ ๆ ไป สามารถนำผลการประเมินของนักเรียนมาเทียบเป็นคะแนน T ปกติได้ โดยในส่วนของนักเรียนชายใช้ตารางที่ 8 และ นักเรียนหญิงใช้ตารางที่ 9 ตามลำดับ

2.2 ระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่าย การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ในการศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนชายและหญิง โดยนำคะแนน T ปกติ มาแจกแจงความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละแล้วจัดระดับของทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ (ชวาล แพรัตกุล. 2517 : 101) ดังแสดงในตาราง 10 - 11

ตาราง 10 ระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชาย

คะแนน T ปกติ	ระดับทักษะ	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
65 ขึ้นไป	ดีมาก	17	7.17
55 – 65	ดี	53	22.36
45 – 55	พอใช้	102	43.04
35 – 45	ยังไม่พอใช้	50	21.10
ต่ำกว่า 35	ควรปรับปรุง	15	6.33

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียนชายส่วนใหญ่มีทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 43.04 รองลงมาอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 22.36 และระดับยังไม่พอใช้ คิดเป็นร้อยละ 21.10

ตาราง 11 ระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิง

คะแนน T ปกติ	ระดับทักษะ	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
65 ขึ้นไป	ดีมาก	9	4.71
55 – 65	ดี	51	26.70
45 - 55	พอใช้	71	37.17
35 - 45	ยังไม่พอใช้	47	24.61
ต่ำกว่า 35	ควรปรับปรุง	13	6.81

จากตาราง 11 สรุปได้ว่า นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 37.17 รองลงมาอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 26.70 และระดับยังไม่พอใช้ คิดเป็นร้อยละ 24.61

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างและหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มที่ใช้ศึกษาคูณภาพของแบบประเมิน เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 170 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบสามขั้นตอน (Three-Stage Random Sampling) มีนักเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

2. กลุ่มที่ใช้ศึกษาระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 428 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 237 คน นักเรียนหญิง จำนวน 191 คน ในโรงเรียนเครือข่ายและโรงเรียนนาร่องการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 13 โรงเรียน โรงเรียนละ 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและเกณฑ์การให้คะแนน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ทักษะที่สำคัญของการเล่นฟุตบอลในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และได้รับคำแนะนำจากอาจารย์พลศึกษาทั้ง 13 โรงเรียน ในการสร้างเกณฑ์การให้คะแนน หลังจากนั้นได้นำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและเกณฑ์การให้คะแนน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอลและผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผล ด้านละ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและได้ทำการปรับปรุงแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 เพื่อพิจารณาระยะเวลาที่ใช้ในการประเมินและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติของนักเรียน แล้วนำไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 เพื่อหาความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน ซึ่งพบว่าผู้ประเมินผู้ประเมินทั้ง 2 ท่านให้คะแนนสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันจึงนำแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนไปทดลองใช้ครั้งที่ 3 เพื่อหาความอำนาจจำแนกรายข้อ พบว่าข้อปฏิบัติทั้ง 17 ข้อมีความอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จึงนำไปทดลองใช้ครั้งที่ 4 เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและความเชื่อมั่นของแบบประเมิน พบว่าแบบประเมินมีความเที่ยงตรงเชิง

โครงสร้างและมีความเชื่อมั่นได้ หลังจากผู้วิจัยได้ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนแล้ว จึงได้จัดทำคู่มือดำเนินการสอบและจัดพิมพ์เป็นฉบับเพื่อนำไปใช้จริงกับโรงเรียนนำร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อศึกษาระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของทั้ง 13 โรงเรียน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1. คุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

1.1 การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

ในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล จำนวน 17 ข้อ ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอลและด้านการวัดผลการศึกษา ด้านละ 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบ แล้วนำผลที่ได้มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้สูตรของโรวิเนลลีและแฮมเบิลตัน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 248 ; อ้างอิงจาก Rovinelli ;& Hambleton. 1977) ปรากฏว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ มีค่าอยู่ระหว่าง 0.50 ถึง 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน มีค่าอยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00

1.2 ค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน

แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล จำนวน 17 ข้อ นำไปประเมินกับนักเรียน 3 โรงเรียนๆ ละ 20 คน มีค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน จากทั้ง 3 โรงเรียน เท่ากับ 0.89 – 0.92 แสดงว่า ผู้ประเมินแต่ละคนให้คะแนนผู้เข้ารับการทดสอบไปในทิศทางเดียวกัน

1.3 ค่าอำนาจจำแนก

แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชาย จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.28 - 0.83 และแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิง จำนวน 17 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.23 – 0.87 ซึ่งมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม

1.4 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน

เมื่อนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลไปประเมินกับกลุ่มนักเรียนชาย แล้วนำผลที่ได้มาคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยอาศัยสถิติการทดสอบที (t-test) พบว่ามีค่า t เท่ากับ 10.61 และคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .94 และได้ทำการประเมินกับกลุ่มนักเรียนหญิง พบว่ามีค่า t เท่ากับ 16.76 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .85 แสดงว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลฉบับนี้ มีความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นได้

2. ระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

นักเรียนชายของโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีคะแนนการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลสูงสุดเท่ากับ 46 คะแนน ตรงกับคะแนน T ปกติ 78 และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 17 ตรงกับคะแนน T ปกติ 24

นักเรียนหญิงของโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 46 คะแนน ตรงกับคะแนน T ปกติ 78 และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 17 ตรงกับคะแนน T ปกติ 22

เมื่อนำคะแนน T ปกติของนักเรียนชายและหญิง มาแจกแจงความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละแล้วจัดระดับของทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือระดับดีมาก ดี พอใช้ ยังไม่พอใช้และควรปรับปรุง (ชวาล แพรัตกุล. 2517 : 101) พบว่า

นักเรียนชาย จำนวน 237 คน ส่วนใหญ่มีระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 43.04 รองลงมาอยู่ในระดับดี จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 22.36 ระดับยังไม่พอใช้ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 21.10 ระดับดีมาก จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 7.17 และควรปรับปรุง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.33 ตามลำดับ

นักเรียนหญิง จำนวน 191 คน ส่วนใหญ่มีระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 37.17 รองลงมาอยู่ในระดับดี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 26.70 ระดับยังไม่พอใช้ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 24.61 ควรปรับปรุง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.81 และระดับดีมาก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.71 ตามลำดับ

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่มีคุณภาพ และศึกษาระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนในโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

1. คุณภาพของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

1.1 จากผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอลและด้านการวัดผล ด้านละ 3 ท่าน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ มีค่าตั้งแต่ 0.50 - 1.00 และค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน มีค่าตั้งแต่ 0.67 - 1.00 แสดงว่าข้อปฏิบัติทั้ง 17 ข้อ ของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาในระดับที่เชื่อถือได้ เพราะมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 248) ซึ่งในส่วนของค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัตินั้น แสดงให้เห็นว่าข้อปฏิบัติของ

แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล 17 ข้อ สามารถวัดพฤติกรรมสำคัญตามสาระการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในผลการเรียนรู้ที่คาดหวังหรือเป็นตัวแทนของผลการเรียนรู้ที่คาดหวังนั้น (กรมวิชาการ. 2546 : 35) ในขณะที่ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน แสดงให้เห็นว่าผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่ให้การยอมรับว่า เกณฑ์การให้คะแนนที่จัดทำขึ้นมีความสอดคล้องเหมาะสมกับข้อปฏิบัติ และสามารถเชื่อมโยงต่อไปได้ว่า เกณฑ์การให้คะแนนมีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังด้วย กล่าวคือข้อปฏิบัติทุกข้อมีความสอดคล้องกับเกณฑ์การให้คะแนนและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังนั่นเอง

1.2 จากการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล โดยการหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมิน 2 ท่าน โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) พบว่ามีค่าตั้งแต่ 0.89 – 0.97 แสดงว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล มีความเชื่อมั่นได้เพราะมีค่าความเชื่อมั่นของผู้ประเมินสูงกว่า 0.70 ในการทดลองใช้ทั้ง 3 ครั้ง ยืนยันให้เห็นถึงความเชื่อถือได้ของการนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลไปใช้โดยเฉพาะในส่วนของเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งเกิดจากการที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนที่กำหนดอย่างเคร่งครัด การสร้างเกณฑ์การให้คะแนนของข้อปฏิบัติแต่ละข้อได้คำนึงถึงการใช้ภาษาที่ชัดเจน หลีกเลี่ยงภาษาที่กำกวม และเน้นความเป็นปรนัย และได้รับคำแนะนำ เสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญในขั้นตอนของการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอีกส่วนหนึ่งด้วย

1.3 จากการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ในนักเรียนชาย มีค่าอยู่ระหว่าง 0.28 – 0.83 และนักเรียนหญิง มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.23 – 0.87 ถือว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ใช้ได้ทุกข้อ สามารถจำแนกนักเรียนกลุ่มเก่งและอ่อนจากกันได้ เพราะมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 184 - 185) สำหรับข้อปฏิบัติที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำกว่า 0.50 เป็นผลจากทักษะดังกล่าวเป็นทักษะที่เด็กส่วนใหญ่ใช้เป็นประจำ

1.4 จากการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างและค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้เทคนิคกลุ่มที่รู้จักตัวย่อแล้ว ซึ่งได้จากคะแนนของนักกีฬากับคะแนนของนักเรียน จำแนกตามเพศ นำมาทดสอบความแตกต่างโดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) พบว่า มีค่า t ของนักเรียนชายเท่ากับ 10.61 และ ค่า t ของนักเรียนหญิงเท่ากับ 16.76 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ซึ่งเป็นผลมาจากจำนวนข้อปฏิบัติมาก ทำให้สามารถวัดได้ครอบคลุมกับสิ่งที่ต้องการวัด (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539 : 232) ส่วนค่าความเชื่อมั่นผู้วิจัยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ในนักเรียนชายและหญิง มีค่าเท่ากับ .94 และ .85 ตามลำดับ แสดงว่าแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลฉบับนี้ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินค่อนข้างสูง เป็นผลมาจากจำนวนของ

ข้อปฏิบัติมากนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพินิจ ประหยัดทรัพย์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .83

2. ระดับทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

จากการนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยการแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนน T ปกติ มาแจกแจงความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละแล้วจัดระดับของทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือระดับดีมาก ดี พอใช้ ยังไม่พอใช้และควรปรับปรุง (ชวาล แพร์ตกุล. 2517 : 101) พบว่า

นักเรียนชาย จำนวน 237 คน ส่วนใหญ่มีระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 43.04 รองลงมาอยู่ในระดับดี จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 22.36 ระดับยังไม่พอใช้ จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 21.10 ระดับดีมาก จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 7.17 และควรปรับปรุง จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 6.33 ตามลำดับ

นักเรียนหญิง จำนวน 191 คน ส่วนใหญ่มีระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 37.17 รองลงมาอยู่ในระดับดี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 26.70 ระดับยังไม่พอใช้ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 24.61 ควรปรับปรุง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.81 และระดับดีมาก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.71 ตามลำดับ

แสดงให้เห็นว่าระดับทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่ายการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีการแจกแจงในลักษณะเดียวกัน ซึ่งเป็นผลมาจากเกณฑ์การให้คะแนนมีการแยกเกณฑ์นักเรียนชายและนักเรียนหญิง

ข้อเสนอแนะ

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ สามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะในการนำแบบประเมินไปใช้และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำแบบประเมินไปใช้

1.1 การให้คะแนนในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ในแต่ละข้อปฏิบัติมีคะแนนหลายระดับ ผู้นำแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนฉบับนี้ไปใช้ ควรจะต้องศึกษาคู่มือการประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนของแต่ละข้อปฏิบัติให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน เพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือช่วยครูผู้สอนในการให้คะแนนผู้เรียนสำหรับการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลอย่างถูกต้องและยุติธรรม ตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดไว้ในคู่มือการประเมิน

1.2 การใช้แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ควรใช้ในช่วงการเรียนการสอน เนื่องจากต้องใช้ระยะเวลาในการประเมินมาก

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหรือแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาประเภทอื่น ๆ เช่น กรีฑา วอลเลย์บอล เป็นต้น

2.2 การหาความเชื่อมั่นของแบบประเมินด้วยวิธีการทดสอบซ้ำ (test - retest method) เป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถหาคุณภาพของแบบประเมินได้

2.3 ควรนำแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ไปศึกษาเพิ่มเติมเพื่อหาเกณฑ์ปกติ ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครในภาพรวมต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2546). *การประเมินผลการศึกษาในชั้นเรียนตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา.
- _____. (2539). *การประเมินผลจากสภาพจริง (Authentic Assessment)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2545). *แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- _____. (2545). *แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา.
- _____. (2546). *แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา.
- _____. (2545). *แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา.
- _____. (2532). *หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2523). *การประเมินในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ครรรชิต สมิตานนท์. (2519). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนิสิตระดับอุดมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรกรณ์ ศิริประเสริฐ. (2543). *ทักษะและเทคนิคการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวาล แพร์ตกุล. (2516). *เทคนิคการวัดผล*. พิมพ์ครั้งที่ 5 กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- _____. (2517). *การทดสอบเพื่อค้นและพัฒนาสมรรถภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

- ชัยพฤกษ์ เสรีรักษ์. (2540, เมษายน – มิถุนายน). การประเมินผลโดยใช้แฟ้มผลงานดีเด่น (Portfolio). โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. (3) : 47 – 55.
- เชาวนา พลิตธำรง. (2534). การวัดผลการปฏิบัติงาน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.
- _____. (2531, กรกฎาคม – กันยายน). การวัดภาคปฏิบัติ. วารสารการวัดผลการศึกษา. 4 (1) : 24 - 43.
- ณัฐวุฒิ ปล้องเจริญ. (2534). การสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลระดับมัธยมศึกษา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิโลบล นิมกักรัตน์. (2526). การตรวจสอบความเที่ยงตรง : การวิเคราะห์งานภาคปฏิบัติ. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. (2527). การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- _____. (2544). การประเมินการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- _____. (2545). การวัดประเมินการเรียนรู้ (การวัดประเมินแนวใหม่). กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญส่ง โกสะ. (2547). การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปัญญา สังขวดี. (2527). การสร้างแบบทดสอบกีฬาฟุตบอลโดยดัดแปลงจากแบบทดสอบของ ครรชิต สมิตานนท์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผาณิต บิลมาศ. (2530). การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เผียน ไชยสร. (2529, กันยายน – ธันวาคม). การวัดผลงานภาคปฏิบัติ. วารสารการวัดผล การศึกษา. 8 (23) : 37 – 61.
- พวงแก้ว ปุณยภนง ; สุวิมล ว่องวาณิช. (2534). การวัดภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัย การศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). การสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พินิจ ประหยัดทรัพย์. (2527). การสร้างแบบทดสอบกีฬาฟุตบอลสำหรับนักศึกษาอุดมศึกษา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พูนศักดิ์ ประถมบุตร. (2532). *การทดสอบและการประเมินผลพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2529). *หลักสูตรพลศึกษา เอกสารประกอบการสอน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพลศึกษา
- วิราพร พงศ์อาจารย์. (2542). *การประเมินผลการเรียน*. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- วิริยา บุญชัย. (2529). *การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ส.วาสนา ประवालพฤกษ์. (2527, พฤษภาคม – สิงหาคม). การสอบภาคปฏิบัติ. *วารสารการวัดผลการศึกษา*. 6 (1) : 1 - 11.
- _____. (2533, พฤษภาคม - สิงหาคม). การพิจารณาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการปฏิบัติ. *วารสารการวัดผลการศึกษา*. 12 (34) : 53 – 64.
- _____. (2533, กันยายน – ธันวาคม). การพิจารณาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการปฏิบัติ. *วารสารการวัดผลการศึกษา*. 12 (35) : 31 – 34.
- สมบูรณ์ ชิตพงศ์. (2522). *การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชัญ. (2530). *การประเมินผลในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2547). *รายงานการสังเคราะห์รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูต้นแบบ (ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2545). *หน่วยการเรียนรู้บูรณาการรายวิชา : กรณีตัวอย่างโรงเรียนรุ่งอรุณ วิชาพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุนันท์ ศลโกสุม. (2532, พฤษภาคม - สิงหาคม). การวัดผลภาคปฏิบัติ. *วารสารการวัดผลการศึกษา*. 11 (31) : 65 - 76.
- สุภรณ์ ลิ้มบริบูรณ์. (2535, กรกฎาคม - กันยายน). การวัดผลการเรียนภาคปฏิบัติ. *สารพัฒนาหลักสูตร*. 11 (112) : 15 - 18.
- สุวิมล ตั้งสัจพจน์. (2526). *การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

- เสาวนีย์ เกรียร์. (2540). *คู่มือการอบรมการใช้แฟ้มสะสมผลงานนักเรียน*. กรุงเทพฯ: เนติกุล การพิมพ์.
- อุทัย สงวนพงศ์. (2533). *ฟุตบอล*. กรุงเทพฯ: ไทยร่มเกล้า.
- _____. (2544). *กลุ่มวิชาพัฒนาศิลปะภาพ : พลาแนมัย ฟุตบอลระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อุทุมพร จามรมาน. (2532). *การสร้างและพัฒนาเครื่องมื่อวัดลักษณะผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: พันนี้พับลิชชิง.
- Burry – Stock, Judith A., Laurie, Cecelia, Chissom, Brad S. (1996). Rater Agreement Indexes For Performance Assessment. *Educational and Psychological Measurement*. 2 : 251 - 261.
- Clark, Harrison H. (1976). *Application of Measurement to Health Physical Education*. 4th ed. New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice Hall, Inc.
- Gary, R. (1973). *Soccer*. California : Hal Leighton Printing Company.
- Guilford, J.P. (1965). *Fundamental Statistics in Psychology and Education*. 4th ed. New York: McGraw - Hill Book Company.
- Heath, Marjorie L. ;& Rogers, Elizabeth G. (1932). *A Study in the Use of Knowledge and Skill test in Soccer*. Research Quarterly.
- Marshall, John Clark ;& Loyde , Wesley Hales. (1971). *Classroom Test Construction*. Massachusetts: Addison - Wesley Publishing Company.
- McDonald, Lloyd G. (1951). *The Construction of a Kicking Skill test as and Index of General Soccer Ability*. Master, thesis, Springfield, mass : Springfield College.
- Mehrens, William A. ;& Irvin J. Lehmann. (1984). *Measurement and Evaluation in Education and Psychological*. New York: Rinechart and Winston, Inc.
- Nitko, Anthory J. (1983). *Educational Assessment of Students*. New Jersey: Prentice - Hall, Inc.
- Simpson, E.J. (1966). Psychomotor Domain. *The Classification of Education Objectives*. Illinois: University of Illinois, Urbana - Champaign.
- Stanley, Ahmann J. ;& Glock, Marwin D. (1960). *Evaluating Elementary School Pupils*. Boston: Allyn and Bacon, Inc.
- Tuckman, Bruce W. (1975). *Measuring Educational Outcomes : Fundamentals of Testing*. New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc.
- Verducci, Frank M. (1980). *Measurement Concepts in Physical Education*. 3rd ed. St. Louis, Missoure: The C.V. Mosby Company.
- Wiener, R.B. ;& Cohen, J.H. (1994). *Literacy Portfolios*. New Jersey: Prentice - Hall, Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

- คู่มือดำเนินการประเมินและการใช้
แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล
- แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล
- เกณฑ์การให้คะแนน

คู่มือดำเนินการประเมินและการใช้ แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

แบบประเมินฉบับนี้สร้างขึ้น เพื่อใช้วัดและประเมินผลความสามารถในทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลเป็นรายบุคคล แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลฉบับนี้สร้างขึ้น เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความสามารถในการเล่นฟุตบอล ซึ่งผลของการประเมินจะทำให้ทราบว่า ผู้ถูกประเมินมีความสามารถในทักษะพื้นฐานฟุตบอลอยู่ในระดับใด ควรแก้ไข และปรับปรุงในขั้นตอนใดของการเล่นฟุตบอล เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้พลศึกษา ภาคปฏิบัติต่อไป

ลักษณะของแบบประเมิน

ลักษณะทั่วไปของแบบประเมินฉบับนี้ ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลและเกณฑ์การให้คะแนน ที่ใช้สำหรับประเมินผู้เรียนเป็นรายบุคคล ผู้ประเมินจะต้องเป็นผู้ที่มีความชำนาญและสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้พลศึกษาเพราะจะต้องเป็นผู้ที่คอยสังเกตการปฏิบัติและให้คะแนนการปฏิบัติของผู้เรียนตามแบบประเมินซึ่งสามารถวัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์ เพราะได้ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถด้านกีฬาฟุตบอล ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานอย่างน้อย 10 ปี จำนวน 3 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา จำนวน 3 คน แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลฉบับนี้ ใช้ประเมินทักษะการเตะลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอล การหยุดลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการยิงประตู ซึ่งเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ ในข้อปฏิบัติที่ 1, 3-5, 7-8, 10, 12-14 และ 16 จำนวน 11 ข้อ และมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ในข้อปฏิบัติที่ 2, 6, 9, 11, 15 และ 17 จำนวน 6 ข้อ ซึ่งได้กำหนดน้ำหนักความสำคัญไปที่ผลของการปฏิบัติจึงให้คะแนนของผลการปฏิบัติเป็น 5 ระดับ

คุณภาพของแบบประเมิน

ในการสร้างแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลฉบับนี้ ผู้วิจัยดำเนินการโดยนำแบบประเมินไปประเมินนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง โดยแบ่งเป็นนักเรียนชาย 35 คน นักเรียนหญิง 35 คน และประเมินนักกีฬาเพิ่มเติม เป็นนักกีฬาชาย 15 คน และนักกีฬาหญิง 15 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยใช้วิธี Known Group Technique โดยนำคะแนนของนักเรียนชาย จำนวน 35 คนมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไปต่ำสุด แล้วเอาคะแนนต่ำสุดของนักเรียนชาย จำนวน 15 คน มาเปรียบเทียบกับคะแนนของนักกีฬาชาย จำนวน 15 คน โดยใช้สถิติการทดสอบที (t-test) ได้ค่า t เท่ากับ 10.61 สำหรับนักเรียนหญิงทำเช่นเดียวกัน ได้ค่า t เท่ากับ 16.76 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าแบบประเมินมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน ผู้วิจัยนำคะแนนของนักเรียนชายจำนวน 35 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 35 คน จากโรงเรียนวัดธาตุทอง มาคำนวณคำนวณหาค่าโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนชาย เท่ากับ .94 และค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของนักเรียนหญิง เท่ากับ .85 ซึ่งถือว่าเป็นแบบประเมินที่มีความเชื่อมั่นได้

อุปกรณ์ที่ใช้

อุปกรณ์ที่ใช้ในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ซึ่งผู้ประเมินเป็นผู้จัดเตรียมให้อยู่ในสภาพที่พร้อมใช้ มีอุปกรณ์ดังนี้

- ลูกฟุตบอล
- นาฬิกาจับเวลา
- หลีก จำนวน 6 หลีก

วิธีดำเนินการประเมิน

ในการประเมินครั้งนี้ ประเมินเป็นรายบุคคล โดยผู้ประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล จะต้องสังเกตทักษะพื้นฐานการเล่นฟุตบอลของนักเรียนที่เข้ารับการประเมินอย่างละเอียดรอบคอบตามข้อปฏิบัติและเกณฑ์การให้คะแนนที่ระบุไว้ในแบบประเมิน มีรายละเอียด ดังนี้

1. ต้องศึกษาทำความเข้าใจอย่างละเอียดรอบคอบ ตามข้อปฏิบัติและเกณฑ์การให้คะแนนที่ระบุไว้ในแบบประเมิน จากคู่มือฉบับนี้ก่อน เพื่อให้ผลการประเมินถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนด
2. ต้องสังเกตทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลของผู้เรียนทีละคน และเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนให้ตรงกับสิ่งที่สังเกตเห็นและตรงตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนด
3. ให้ผู้ประเมินเขียนชื่อ - นามสกุล ระดับการศึกษา ภาคเรียน ปีการศึกษา ของนักเรียนลงในแบบประเมิน ก่อนที่จะทำการประเมิน
4. รวมคะแนนจากแบบประเมิน หลังจากเสร็จสิ้นการปฏิบัติของนักเรียนแต่ละคน

การประเมินและการให้คะแนน

การประเมินและให้คะแนน ผู้ประเมินต้องยึดหลักการให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนจากคู่มือการประเมินฉบับนี้ ซึ่งเป็นแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล ที่มีระดับคะแนน 2 แบบ คือ

1. ให้คะแนน 0 – 2 ในข้อ 1, 3-5, 7-8, 10, 12-14 และ 16 จำนวน 11 ข้อ
2. ให้คะแนน 0 – 5 ในข้อ 2, 6, 9, 11, 15 และ 17 จำนวน 6 ข้อ

แบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ชื่อ-สกุลนักเรียน.....ชั้น.....

ภาคเรียนที่.....ปีการศึกษา.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผู้ประเมิน.....

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย \surd ลงในช่องคะแนนที่ตรงกับการสังเกตของท่าน โดยเทียบกับเกณฑ์การให้คะแนนที่ระบุไว้

ข้อปฏิบัติ	คะแนน				
	0	1	2	3	4
<u>การเตะลูกฟุตบอล</u>					
1. การยืนในท่าเตรียมพร้อม		
2. ความต่อเนื่องของการเตะลูกฟุตบอล
<u>การเตะลูกฟุตบอล</u>					
3. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน		
4. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก		
5. การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า
6. ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอล
<u>การหยุดลูกฟุตบอล</u>					
7. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า		
8. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน		
9. ความสามารถในการหยุดลูกฟุตบอล
<u>การโหม่งลูกฟุตบอล</u>					
10. การโหม่งลูกฟุตบอล		
11. ความแม่นยำในการโหม่งลูกฟุตบอล
<u>การเลี้ยงลูกฟุตบอล</u>					
12. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน		
13. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก		
14. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า		
15. ความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบสิ่งกีดขวาง
<u>การยิงประตู</u>					
16. การยิงประตูด้วยหลังเท้า		
17. ความแม่นยำในการยิงประตู
คะแนนรวม					

เกณฑ์การให้คะแนน ในการประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

- วิธีการทดสอบ**
1. ทำการประเมินทีละ 1 คน ประเมินข้อละ 3 ครั้ง ใช้ครั้งที่ได้คะแนนดีที่สุดเป็นผลการประเมิน
 2. การให้คะแนนเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า แบ่งเป็น 5 ระดับ และ 3 ระดับ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. การยืนในท่าเตรียมพร้อม

- ยืนด้วยปลายเท้าโดยให้เท้าทั้งสองห่างกัน 1 ช่วงไหล่ กางแขนทั้งสองออกเล็กน้อย ช่วยในการทรงตัว ตามองไปข้างหน้า
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
 - 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
 - 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

2. ความต่อเนื่องของการเตะลูกฟุตบอล

- ผู้เข้ารับการประเมินโยนลูกฟุตบอลขึ้นในอากาศแล้วใช้หลังเท้าหรือเข่าหรือศีรษะเตะบอลด้วยแขนทั้งสองกางออกช่วยในการทรงตัว เตะบอลในเวลา 1 นาที นับจำนวนครั้งที่ทำได้ กรณีบอลตกพื้น ให้เริ่มนับจำนวนครั้งใหม่ ใช้จำนวนครั้งที่ดีที่สุด บอลตกพื้นได้ไม่เกิน 3 ครั้งใน 1 นาที

ชาย	หญิง
4 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 10 ครั้งขึ้นไป	4 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 7 ครั้งขึ้นไป
3 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 7-9 ครั้ง	3 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 5-6 ครั้ง
2 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 4-6 ครั้ง	2 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 3-4 ครั้ง
1 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 1-3 ครั้ง	1 คะแนน เมื่อ เตะบอลได้ 1-2 ครั้ง
0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถเตะบอลได้ต่อเนื่อง	0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถเตะบอลได้ต่อเนื่อง

3. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะห่างจากบอล 1 ช่วงไหล่ และอยู่ระดับเดียวกับลูกบอล
 - แปะเท้าข้างที่จะใช้เตะให้ปลายเท้าหันออกจากตัวเป็นมุมฉากกับเท้าอีกข้าง สัมผัสบอลบริเวณส่วนเว้าใต้ตาตุ่ม พร้อมกับปล่อยเท้าที่เตะตามบอลออกไป
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
 - 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
 - 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

4. การเตะลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

- จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะห่างจากบอล 1 ช่วงไหล่ และอยู่ระดับเดียวกับลูกบอล
 - เตะบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก(ด้านนิ้วก้อย)โดยบิดข้อเท้า ภูมิภาคบริเวณส่วนกลางของบอลด้านในใกล้ตัว พร้อมกับปล่อยเท้าที่เตะตามบอลออกไป
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
- 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

5. การเตะลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

- จรดเท้าข้างที่ไม่ได้เตะห่างจากบอล 1 ช่วงไหล่ และอยู่ระดับเดียวกับลูกบอล
 - จุ่มปลายเท้าข้างที่ใช้เตะให้หลังเท้าสัมผัสบอล พร้อมกับปล่อยเท้าที่เตะตามบอลออกไป
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
- 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

6. ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอล

- ผู้เข้ารับการประเมิน (ชาย) ยืนห่างกำแพง 3 เมตร (หญิง) ยืนห่างกำแพง 2 เมตร
 - เมื่อได้ยินสัญญาณนกหวีด ให้ผู้เข้ารับการประเมินเตะบอลด้วยท่าใดท่าหนึ่ง จำนวน 5 ครั้ง ให้เข้ากรอบสี่เหลี่ยมขนาด 12 * 12 นิ้ว ที่กำหนดบนกำแพง
- 4 คะแนน เมื่อ เตะบอลเข้ากรอบ 4 – 5 ลูก
- 3 คะแนน เมื่อ เตะบอลเข้ากรอบ 3 ลูก
- 2 คะแนน เมื่อ เตะบอลเข้ากรอบ 2 ลูก
- 1 คะแนน เมื่อ เตะบอลเข้ากรอบ 1 ลูก
- 0 คะแนน เมื่อ เตะบอลไม่เข้ากรอบเลย

วิธีการประเมินทักษะการหยุดลูกฟุตบอล

ให้ผู้ที่มีความสามารถในการเล่นฟุตบอลเป็นผู้เตะบอลส่งให้ผู้เข้ารับการประเมิน

7. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยฝ่าเท้า

- ยกเท้าข้างที่จะหยุดขึ้นพร้อมกับยกปลายเท้าให้เงยขึ้นใช้ฝ่าเท้าประกบบอลไว้กับพื้น ไม่ใช้วิธีกระทืบลูกบอล
- 2 คะแนน เมื่อ ท่าทางถูกต้องและสามารถหยุดบอลได้
- 1 คะแนน เมื่อ ท่าทางถูกต้องแต่หยุดบอลไม่ได้
- 0 คะแนน เมื่อ ท่าทางไม่ถูกต้องและหยุดบอลไม่ได้

8. การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- เขี่ยบอลเท้าข้างที่จะหยุดบอลออกไปรับโดยแบะเท้าให้ปลายเท้าหันออกจากตัวเป็นมุมฉากกับเท้าอีกข้าง เมื่อบอลสัมผัสข้างเท้าด้านในให้ดึงเท้ากลับมาข้างหลัง เพื่อผ่อนความแรงของบอล
- 2 คะแนน เมื่อ ทำทางถูกต้องและสามารถผ่อนแรงของบอลได้
- 1 คะแนน เมื่อ ทำทางถูกต้องแต่ไม่สามารถผ่อนแรงของบอลได้
- 0 คะแนน เมื่อ ทำทางไม่ถูกต้องและไม่สามารถผ่อนแรงของบอลได้

9. ความสามารถในการหยุดลูกฟุตบอล

- ให้นักเรียนจับคู่กัน โดยยืนห่างกัน 5 เมตร (ชาย) 3 เมตร (หญิง) ผลัดกันส่งและหยุดบอล โดยนักเรียนส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านในหรือหลังเท้าให้คู่ของตนหยุดบอลด้วยฝ่าเท้าแล้วทำการส่งบอลคืนด้วยข้างเท้าด้านในหรือหลังเท้าเพื่อให้เพื่อนหยุดบอลด้วยฝ่าเท้าแล้วส่งกลับสลับกันจำนวน 5 ครั้ง นับจำนวนครั้งที่หยุดบอลได้

- 4 คะแนน เมื่อ สามารถหยุดบอลได้ 4 - 5 ครั้ง
- 3 คะแนน เมื่อ สามารถหยุดบอลได้ 3 ครั้ง
- 2 คะแนน เมื่อ สามารถหยุดบอลได้ 2 ครั้ง
- 1 คะแนน เมื่อ สามารถหยุดบอลได้ 1 ครั้ง
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถหยุดบอลได้เลย

10. การโหม่งลูกฟุตบอล

- ให้ผู้ที่มีความสามารถในการเล่นฟุตบอลเป็นผู้โยนบอลด้วยมือให้ผู้เข้ารับการประเมิน
- เมื่อลูกฟุตบอลลอยมา ขยับตัวไปตามทิศทางของบอลแล้วใช้หน้าผากโหม่งบอล
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
- 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

11. ความแม่นยำในการโหม่งลูกฟุตบอล

- ผู้เข้ารับการประเมินยืนหลังเส้นเริ่ม เมื่อได้ยินสัญญาณนกหวีด ให้ผู้เข้ารับการประเมินโยนลูกฟุตบอลขึ้นเหนือศีรษะ แล้วโหม่งลูกฟุตบอลให้ตกลงในวงกลม รัศมี 6 ฟุต โดยจุดกึ่งกลางวงกลมห่างจากเส้นเริ่ม 4 เมตร (ชาย) 3 เมตร (หญิง) ทำการทดสอบ 5 ครั้ง นับจำนวนครั้งที่ลูกฟุตบอลตกในพื้นที่วงกลม

- 4 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 4 – 5 ลูก
- 3 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 3 ลูก
- 2 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 2 ลูก
- 1 คะแนน เมื่อ ลูกบอลตกในพื้นที่วงกลม 1 ลูก
- 0 คะแนน เมื่อ ลูกบอลไม่ตกในพื้นที่วงกลมเลย

12. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน

- ใช้ข้างเท้าด้านในทั้งซ้ายและขวาเลี้ยงบอลไปข้างหน้า ในระยะทาง 5 เมตร แล้วเลี้ยงกลับมาที่จุดเดิมโดยลูกบอลอยู่ในกรอบครองขณะเลี้ยง
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
- 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

13. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก

- ใช้ข้างเท้าด้านนอกทั้งเท้าซ้ายและเท้าขวาเลี้ยงบอลไปข้างหน้า ในระยะทาง 5 เมตร แล้วเลี้ยงกลับมาที่จุดเดิมโดยลูกบอลอยู่ในกรอบครองขณะเลี้ยง
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
- 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

14. การเลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยหลังเท้า

- ใช้หลังเท้าทั้งซ้ายและขวาเลี้ยงบอลไปข้างหน้า ในระยะทาง 5 เมตร แล้วเลี้ยงกลับมาที่จุดเดิมโดยลูกบอลอยู่ในกรอบครองขณะเลี้ยง
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
- 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

15. ความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลหลบสิ่งกีดขวาง

- ผู้เข้ารับการประเมินยืนหลังเส้นเริ่ม เมื่อได้ยินสัญญาณนกหวีดให้เลี้ยงลูกฟุตบอลด้วยเท้าใดก็ได้ อ้อมหลักจำนวน 6 หลัก ซึ่งวางเรียงห่างกันหลักละ 1 เมตร กลับมายังเส้นเริ่ม โดยหลักไม่ล้ม กรณีหลักล้มให้เริ่มต้นใหม่ คิดคะแนนโดยการจับเวลา

ชาย	หญิง
4 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 20 วินาที	4 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 25 วินาที
3 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 21-25 วินาที	3 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 26-30 วินาที
2 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 26-30 วินาที	2 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 31-35 วินาที
1 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 31-35 วินาที	1 คะแนน เมื่อทำได้ในเวลา 36-40 วินาที
0 คะแนน เมื่อทำเกินเวลา 35 วินาที	0 คะแนน เมื่อทำเกินเวลา 40 วินาที

16. การยิงประตูด้วยหลังเท้า

- ผู้เข้ารับการประเมินวิ่งเข้าไปยิงประตูด้วยหลังเท้า โดยวางลูกบอลตำแหน่งกลางประตู ห่างจากประตู 1 เมตร
 - เคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล วางเท้าข้างที่ไม่ได้เตะห่างจากบอล 1 ช่วงไหล่ และอยู่ระดับเดียวกับลูกฟุตบอล เตะบอลโดยใช้หลังเท้าสัมผัสบอล พร้อมกับปล่อยเท้าตามบอล และเขย่งสันเท้าข้างที่ไม่ได้เตะขึ้นเพื่อส่งแรง
- 2 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ครบถ้วนตามเกณฑ์
- 1 คะแนน เมื่อ ปฏิบัติได้ไม่ครบตามเกณฑ์
- 0 คะแนน เมื่อ ไม่สามารถปฏิบัติได้

17. ความแม่นยำในการยิงประตู

- ผู้เข้ารับการประเมินยืนหลังเขตเส้นโทษ ซึ่งห่างเส้นประตู 8 เมตร (ชาย) 6 เมตร (หญิง) โดยวัดจากมุมเขตโทษเป็นระยะห่างที่เท่ากัน จำนวน 5 จุด เมื่อได้ยินสัญญาณเริ่ม ให้ผู้รับการประเมินยิงประตูด้วยส่วนใดส่วนหนึ่งของเท้า จุดละ 1 ลูก จำนวน 5 จุด นับจำนวนลูกที่เข้าประตู

- 4 คะแนน เมื่อยิงบอลเข้าประตู 4 – 5 ลูก
- 3 คะแนน เมื่อยิงบอลเข้าประตู 3 ลูก
- 2 คะแนน เมื่อยิงบอลเข้าประตู 2 ลูก
- 1 คะแนน เมื่อยิงบอลเข้าประตู 1 ลูก
- 0 คะแนน เมื่อยิงบอลไม่เข้าประตูเลย

ภาคผนวก ข

- ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติ
- ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนน
- รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

ตาราง 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผลการเรียนรู้ที่คาดหวังกับข้อปฏิบัติของแบบประเมินทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล (IOC)

ผลการเรียนรู้ที่ คาดหวัง	ข้อปฏิบัติ	คะแนนการพิจารณา						IOC
		1	2	3	4	5	6	
1	1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
2	2	+1	0	+1	+1	+1	+1	0.83
3	3	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	4	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	5	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	6	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
4	7	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	8	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	9	+1	+1	+1	-1	+1	+1	0.67
5	10	+1	+1	0	-1	+1	+1	0.50
	11	+1	+1	+1	+1	0	+1	0.83
6	12	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	13	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	14	+1	0	+1	+1	+1	+1	0.83
	15	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
7	16	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
	17	+1	0	+1	+1	+1	+1	0.83

ตาราง 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อปฏิบัติกับเกณฑ์การให้คะแนนของแบบประเมิน
ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล (IOC)

ข้อปฏิบัติ	เกณฑ์ฯ	คะแนนการพิจารณา						IOC
		1	2	3	4	5	6	
1	1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
2	2	+1	0	+1	+1	+1	+1	0.83
3	3	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
4	4	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
5	5	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
6	6	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
7	7	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
8	8	+1	+1	+1	-1	+1	+1	0.67
9	9	+1	+1	+1	-1	+1	+1	0.67
10	10	+1	+1	+1	+1	0	+1	0.83
11	11	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
12	12	+1	+1	+1	+1	0	+1	0.83
13	13	+1	+1	+1	+1	0	+1	0.83
14	14	+1	+1	+1	+1	0	+1	0.83
15	15	+1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00
16	16	+1	+1	+1	+1	-1	+1	0.67
17	17	+1	0	+1	+1	+1	+1	0.83

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้เลือกผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านกีฬาฟุตบอลอย่างน้อย 10 ปี และผู้เชี่ยวชาญที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท โดยเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีประสบการณ์ทำงานด้านการวัดผลตรวจสอบเครื่องมือ ซึ่งมีรายนาม ดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬาฟุตบอล ได้แก่

1. อาจารย์ทองสุข สัมปหังสิต	โค้ชฟุตบอลทีมสโมสรธนาคารกสิกรไทย
อาจารย์คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ประพันธ์ เปรมศรี	อดีตนักฟุตบอลทีมชาติไทย
โค้ชฟุตบอลทีมสโมสรตลาดหลักทรัพย์
อาจารย์คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์นพพร เอกศาสตรา	โรงเรียนกีฬากรุงเทพมหานคร

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลการศึกษา ได้แก่

1. ผศ.เรื่อโท ไพบูลย์ อ่อนมั่ง	อาจารย์คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. รศ.ดร. ชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ	สำนักงานทดสอบทางการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์อุดมศักดิ์ นาดิ	หัวหน้ากลุ่มงานประเมินผลการจัดการศึกษา
สำนักงานยุทธศาสตร์การศึกษา

ภาคผนวก ค

- แบบสำรวจการจัดการเรียนการสอนในช่วงชั้นที่ 2

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ว่าที่ร.ต.หญิง อมรรัตน์ จันทร์มณีวงศ์
วันเดือนปีเกิด	25 เมษายน พ.ศ. 2513
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	87/85 ซ.ลาดปลาเค้า 59 ถ.ลาดปลาเค้า แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 10230
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักวิชาการศึกษา 5
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	กลุ่มงานประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานยุทธศาสตร์การศึกษา สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2531	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์
พ.ศ. 2535	วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
พ.ศ. 2550	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ